PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 2 — SAYI : 18 | 6 NİSAN 1979 | SİYASİ GAZETE | FİYATI : 500 KURUŞ

Kime Karşı ?..



27 Şubat 1979 Tarihli MİLLİYET'ten

Kimin Yanında ?..

kale kilit fabrikaları'nın şükran borcu

26 Şubat 1979 gününü 27 Şubat 1979 gününe bağlayan gece, yasa dışı eylemlerle görevli dört bekçiyi de rehin alarak fabrikamızı işgal edenlerin, gerek fabrikadan çıkışları gerekse ilgili makamlara teslimleri sırasında, herhangi bir üzücü olaya meydan vermeksizin fabrikamızın can ve mal güvenliğini koruyan, başta

SAYIN SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI

olmak üzere

SAYIN ISTANBUL VALILIĞI
SAYIN ISTANBUL EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ
SAYIN ISTANBUL TOPLUM ZABITA MÜDÜRLÜĞÜ
SAYIN BAKIRKÖY CUMHURİYET SAVCILIĞI
SAYIN BAKIRKÖY KAYMAKAMLIĞI
MÜDÜR AMIR VE MEMURLARINA

derin teşekkürlerimizi sunmayı borç biliriz

Bu çok üzücü olay dolayısıyla, gerek şahsen gerekse telefon ve telgrafla geçmiş olsun dileklerinde bulunan

SAYIN DOST VE MÜŞTERİLERİMİZE

ayrıca teşekkür eder, fabrikamızın 28 Şubat 1979 tarihinden itibaren tam kapasite ile üretime devam ettiğini saygılarımızla duyururuz.



sadık özgür
kale madeni eşya fabrikası
Atatürk Cad. Başaklı Sok. Güngören, Bakırköy-İstanbul Tel: 75 15 78

5 Mart 1979 Tarihli MİLLİYET'ten

Parababaları Yine Zam Yaptılar

Halkımızın İçinde Yanıp Yakıldığı, İşsizlik ve Pahalılık Yangının Yine Körükleyerek Kudurttular

Açıldı, açılıyor, açılacak derken nihayet paket açıldı. İçinden çıkması beklenen felaketler halkımızın başına saçıldı. Bu felaketler neler mi? Onu hepimiz biliyoruz: Başta akaryakıt olmak üzere şekerden yağa, sigaradan deterjana, buz dolabından televizyona yani aşağı yukarı bütün ihtiyaç maddelerine zam. Zaten tek başına akaryakıta zam demek bile, elektrikten tüp gaza, ulaşımdan plastik mutfak eşyasına, hatta giydiğimiz orlon kazak, fanilaya varıncaya dek hayatın her alanına zam demektir.

Açılır açılmaz bütün bu zamların içinden fışkırdığı paketin adına parababaları ve onların sözcülüğünü yapan uşakları «ekonomik önlemler paketi» diyorlar. Peki neyin «önlem»ini alıyorlar? «Türkiye ekonomisini içine sürüklendiği bataklıktan, çıkmazdan veya dar boğazdan kurtarmanın önlemini. İyi de Türkiye ekonomisini bu batağa kim sürüklemiştir? Bu darboğaza kim sokmuştur? Elbette halkımız yani işçimiz, köylümüz, küçük esnafımız, memurumuz değil. Çünkü halktan hiç kimse, hayat daha pahalansın, işsiz kalayım, cebimdeki param değerinden düşsün istemez. Bunların olmasında bir çıkarı yoktur. Öyleyse geriye Türkiyeyi yönetenler kalıyor. Onlar getirmiştir memleketi bu hale. Daha doğrusu işsizlik ve pahalılık cehennemi haline. Çünkü bu felaketler gökten yağmayacağına, tanrının bize verdiği bir ceza olamayacağına göre, birilerinin bunları istemiş olması, yani hayatın pahalılanmasından birilerinin çıkarı olması gerekir. Halkımızın bundan bir çıkarı olmadığına göre hayatın pahalılanmasından çıkarı olanlar Türkiyeyi idare edenlerdir.

Burada hemen şu soru akla gelir: Türkiye'yi kim yönetiyor? Görünüşe göre belli siyasi partiler. Daha doğrusu iki siyasi parti: CHP ve AP (eski adıyla DP) Türkiye'nin başında 1923'den (Cumhuriyet'ten) bu yana bu iki parti vardır. Diğer bütün partiler (tabii bir partiden çok ilçe veya mahalle güzelleştirme derneği niteliğindeki sol «parti»lerimizi bu hesaba dahil etmiyoruz) bu iki partinin doğurduğu yavrucuklardır. Bu iki parti (CHP ve AP) ise ana partilerdir. Peki ne yapmış milletin sırtına sırayla inip binen bu iki parti? Tek bir şey: ZAM, ENFLASYON - DEVALÜASYON, Yani İŞSİZLİK VE PAHALILIK. Peki başka hiç bir iş yapmamışlar mı? İş denebilirse yapmışlar Şunu yapmışlar. İşsizlik ve pahalılıktan çıkan sonuçları ortadan

Devamı sayfa 13 de

Çin - Vietnam'a Niçin Saldırır ?

Çin «Halk» Cumhuriyet'nin Vietnama yaptığı saldırı 5.3.1979 günü Çin'in resmi açıklamasıyla «bitmiştir.» Çin kuvvetleri açıklamaya göre geri çekilmeye başlayacaklar.

Çin'in Vietnama saldırısıyla başlayan Çin-Vietnam savaşı dünyada geniş bir ilgiyle izlendi. Hatta son yılların en çok tartışılan olayı oldu desek yalan olmaz. Özellikle sosyalizme yarı uyanmış kafalar için bu savaş bir kördüğümdür. Çünkü görünüşte «iki sosyalist ülke kıyasıya savaşmakta»dır.

Çin'in «saldırıyı durdurduğu»nu resmen açıkladığı anda Vietnam topraklarına girmiş Çinli asker sayısı 300.000 civarındadır ve bu rakam, bir zamanlar Vietnamı işgale uğraşan Amerikan askerlerinin sayısına yakındır. Yaklaşık onsekiz gün süren saldırı sırasında Vietnamlılar her karış toprağı Çin'e onlarca, yüzlerce ölü pahasına terkettiler...

Ve Çin 5 Mart 1979'da, saldırıyı durdurduğunu söylediği anda zor durumdadır. Çünkü askerlik sanatını 7 den 70'ine kanına sindirmiş, Japon, Fransız ve Amerikan emperyalistlerine dünyayı zindan etmiş Vietnamlı Çin'i «istediğince» Vietnam topraklarında ilerletmiştir. Çin-Vietnam sınırının ancak belli bir bölgesinden ilerleyebilmektedir Çin kuvvetleri. Sınırın birçok bölgesinde Vietnam karşı saldırıları hatta Çin toprakları içinde Vietnamlı gerillaların vur kaç'lı yıpratma hareketleri olmaktadır. Ve bir çok tümenin yüzbinleri bulan asker sayısına rağmen birbiriyle ilişkisi kesilmiştir. Geri çekilebilmek için bile Çin Vietnama yeni askeri birlikler sevketmek zorundadır. Vietnamlıların, bir ok şeklinde Vietnam içlerine uzanan Çin kuvvetlerini birkaç yerden bölebilmeleri halinde «Çin»i Allah korusun. Yani Çin saldırıyı durdurmak istememiş ama durdurmak zorunda kalmıştır.

ÇİN SİLAHI KENDİNİ VURUR

Çin saldırısı başladığında ÇKP yetkilileri «amacımız, sınırda sürekli olay çıkaran Vietnama ders vermektir» diyorlardı... Bu gerekçe 300.000 kişilik tam techizatlı askeri Vietnam topraklarına saldırtmayı Vietnamda köy kasaba demeden insan eliyle yapılmış ne varsa yerle bir etmeyi açıklamaz, açıklayamazdı. Nitekim Çin yenilgiyi kabul edip saldırıyı durdurmadan birkaç gün önce «Vietnamın Kamboçyadan askerlerini çekmesi halinde kendisinin de Vietnamdan çekileceğini» belirterek «şartlı ateş-kes» teklifinde bulundu. 2 mart, 3 martta üstüste yapılan bu blöfü Vietnam yutmadı, Çin'in Vietnamdaki akibeti kaçınılmazdı. Ve Çin, Vietnam teklifini kabul etmediği halde tek taraflı olarak «saldırıyı durdurduğunu» açıklayınca blöf gün ışığına çıkıverdi.

Devamı sayfa 2 de

Çin - Vietnam'a Niçin saldırır?

Baştarafı sayfa 1 de

Burada dikkat edilmesi gereken nokta, saldırının durdurulması için Çin'in öne sürdüğü şarttır : «Vietnam kuvvetlerinin Kamboçyadan çekilmesi» Dilin altındaki bakla çıkınca saldının nedeni sırıttı : Kamboçya.

Oysa saldırı başlangıcında ve son günlere varıncaya değin Çin yetkilileri ısrarla «Çin kuvvetlerinin Vietnama saldırısının Kamboçya olayıyla ilgisi olmadığı»nı, amacın «sınırda sürekli olay çıkaran Vietnama bir ders vermek» olduğunu tekrarlayıp duruyorlardı. Bu silah geri tepti.

Vietnam kuvvetlerinin Kamboçyadan çekilmeleri için ne lüzum vardı «blöf»e... Çin, Vietnamda ne denli ba şarılı olur, ne kadar çok zafer kazanırsa Vietnamda ister istemez Kamboçyadaki kuvvetlerini Kamboçyadan Vietnama, Çin kuvvetlerinin karşısına çekmek zorunda kalırdı. Çinin birinci aşamada düşündüğü «iyilik» buydu. Bu birinci «iyilik» ten sonra da Kamboçyaya bir «iyilik» düşünülürdü elbet.

Çin düşündüğünü yapamadı. Çünkü : 1. Vietnam halkının kahramanlığını bilincine çıkaramamıştı. Bu denli zorlanacağını, onbinlerce kayıp vermek zorunda kalacağını, üçyüzbin kişilik kuvvete rağmen kısacık sınırın ancak belli bölgelerinden, Vietnam içlerine sarkabileceğini düşünememişti. Vietnam, Çinin umdu ğundan daha «çetin ceviz» çıktı. Daha da rezil olmaktan, Vietnam içlerinde çevrilip tümen tümen imha olmaktan korktu, Çin. Ve durmak zorunda kaldı.

2. ÇKP'nin tüm olumsuzluklarına rağmen Çin bir sosyalist ülkedir. Partinin «sosyal-şöven» olması sosyalist üretim yapan Çin halkının da «sosyal şöven» olması demek değildir. Savaşın sonuna yakın Pekinin meşhur duvar gazetelerinde Çin'in Vietnama saldırmasını eleştiren yazılar yer almaya başladı. Savaşın daha da uzaması sosyal şöven ÇKP yöneticilerinin «ipliklerinin pazara çıkışını» hızlandırabilir, «Allah korusun» Çin halkı ÇKP yönetimini alaşağı ediverirdi. Bu, Çin'i durduran ikinci «korku» oldu.

ÇKP yöneticilerinin «evdeki hesabı çarşıya uymayınca», savaş aleyhte gelişince, Nasrettin hocanın «ya tutarsa» deyişi gibi ÇKP'de «ya tutarsa» diyerek Vietnama «Kamboçyadan çekil» blöfünü kondurdu. Vietnam yutmadı Vietnamın yutmayışı bir yana Çin'in ağzındaki bakla çıkmış oldu. «Sınır olayı» filan hikâyeydi. Çin Kamboçyayı istiyordu.

NEDEN KAMBOÇYA?

Kamboçyada bir ay öncesine kadar ÇKP'nin kuklası Pol-Pot yönetimi iş başındadır. Pol-Pot yönetimi Kamboçya'da halka karşı Amerikan Emperyalizminden gaddarlıkta hiç te aşağı kalmamıştır. Tarım alanında üretimi arttırabilmek için milyonlarca Kamboçyalı kırlara sürülmüş, evlerdeki tabak tencereler Pol-Pot yönetimince toplanarak halk kazanlardan yemek yemeğe zorlanmıştır. Tüm yapılan işlerde metod aynıdır : ZOR KULLANMAK.

Oysa Marksizm - Leninizm okuluna daha öğrenci yazılanlar bile yoksul halka, üretici yığınlara karşı zor kullanmanın hiç te sosyalistçe bir metod olmadığını bilirler. Proletarya ve onun siyasi örgütü, ittifak yaptığı yoksul köylülüğü ve kendi dışındaki diğer halk tabakalarını devrim iktidarının yanında tutabilmek, şehir ile kır arasındaki çelişkiyi yok edebilmek, küçük üretimin yerine komünal üretimi geçirebilmek için bu yığınlara karşı İKNA metodunu kullanırlar. Küçük üretici komünal üretimin daha verimli, daha sosyal bir iş olduğunu gördükçe küçük üreticilikten vaz geçecek ve kominal yaşayışa girmeyi kabul edecektir. Ve bu iş onlarca yıllık bir süreç boyunca zaman isteyecek, hatta kuşakların değişmesi, sosyalist kültürün yerleşmesi gerekecektir. Lenin «Kültür ve Kültür Sorunu Üzerin»de Stalin Leninizmin ilkeleri»nde bu geçiş sürecinin nasıl sabır zaman isteyen bir iş olduğunu Sovyetler pratiğiyle anlatırlar.

Şimdi diyelim ki Kamboçyada halkın kırlık bölgelerde, tarım alanında çalışması gerekli. Bunu sağlamak için halk süngü zoruyla şehirlerden kırlara sürülür, CİA'nın Vietnamda yaptığı gibi öylerin etrafı (köylüler kaçmasın, halk ordusuyla ilişki kurmasın diye) dikenli tellerle çevrilip, bununla da yetinilmeyip vatandaşın evindeki tabak tencere de zorla toplanırsa bu yapılan işin adı, değil 40, 40.000 şahit bulunsa bile sosyalizm olamaz. Olmadığı ortaya çıktı.

Ve Kamboçyanın Pol-Pot'ları, Çinin kuklası olmadığından varlığını bir türlü hazmedemediği Vietnema karşı yıllarca saldırılar düzenlediler. ÇKP'nin dürtmesiyle sık sık Vietnam sınırlarını geçip halka saldırdılar.

Elbet, Kamboçya'da «tezekten terazinin pohtan olur dirhemi» denecek yer değildi. Pohtan yönetici olsada, terazi tezekten değildir. Anti-Emperyalist bir kavgadan alnının akıyla çıkmış Kamboçya halkı, Pol-Pot yönetimine karşı Ulusal Kurtuluş Cephesiyle döğüşmeye başladı. Kısa zamanda Pol-Pot'un halktan kopmuş ordusu gerilemeye başladı. Çin'den Pol-Pot'a gelen yardıma karşılık Ulusal Kurtuluş Cephesi Vietnam Halk Cumhuriyet'inden aldığı yardımla karşı koydu ve Pol-Pot yönetiminin devrilmesiyle beraber 20.000 den fazla Çinli «teknisyen» Kamboçya'yı terk etti.

CİA sosyalizmi bunu hazmedemezdi. Kamboçya ÇKP yöneticilerinin tek kuklasıydı.

Kamboçya olayı ÇEKOSAVAKYA olayı gibi «Hür Basın»ı ve «Hür Dünyayı» hoş etmişti. Nasıl olurdu efendim? Vietnam, Kamboçyanın «iç işlerini»ne nasıl karışırdı?

Bu «Hür Dünya'nın nemene şey olduğunu hep biliriz. İspanya iç savaşında «demokratik» Fransa faşist Frankoya toplu tüfekli, askeri kuvvetli yardım ederken, Cumhuriyeti savunan Ispanya halkı çoluk çocuk demeden kırılırken, «Hür Basın» ve «Hür Dünya» gözyaşı pınarları kurumuş olduğundan değil o «hür» görünüşün altındaki binbir pislikten, emperyalist Ali-Cengizliğinden dolayı suskundu. Aynı suskunluk tüm dünya emperyalistlerinin gücünü arkasına toplamış Nazi faşizmi Sovyet topraklarını kana bularken, Amerikan emperyalizmi Korede, Vietnamda, Laosta, Kamboçyada tüyü bitmedik çocukları, ak sakallı ihtiyarları yüzer yüzer imha edip çukurlara doldururken de sürdü. Hatta «Hürriyet ve Demokrasi» askeri Amerikan canileri alkışa, övgüye tutuldu. Ama 1968 de Sovyetler, Alman Nazizminin hortlama uğraşını geç de olsa haber alıp Kızıl Orduyu Çekoslavakyadan geçirip Alman sınırına dayayınca «Hür Dünya» ve «Hür basın» ayağa kalktı. «Bir ülke başka bir ülkenin iç işlerine karışamaz»dı. Amerikan Walt Street'inden Türkiye'nin burjuva sosyalizmine kadar «Hür Dünya» «Sovyet işgaline» karşı küfür yağdırmaya girişti. Sanki »Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkını» savunan sosyalistler değil, Amerikan basın tröstleriydi.

Aynı sahne Kamboçya olaylarında da tekrarlandı. Vietnamın da desteğiyle düzenli savaşa geçen Kamboçya Ulusal Kurtuluş Cephesi, iki üç günde halk düşmanı Pol-Pot yönetimini yerle bir ettiğinde «Hür Koro» bastı yaygarayı. «Vietnam askerlerinin Kamboçyaya girme hakkı yoktur» «Vietnam kuvvetlerinin Kamboçya topraklarına girmeye hakkı yok» ama Pol-Pot yönetiminin yanında savaşan ve yenilgiden sonra apar topar Çin'e çekilen onbinlerce Çinli «teknisyen»in Vietnam topraklarına girme hakkı «var»dı. Ona kimsenin gıkı çıkmamıştı. Çünkü bu kez «demokrasi ve hürriyet» kahramanı Amerikanın yanında «sosyal emperyalizme» ve «Sovyet yayılmacılığına» karşı Amerikayla omuz omuza vermiş ÇKP yöneticileri de vardır işin içinde. «Hür Basın ve «Hür Dünya»nın yanında ÇKP yöneticileriyle somutlaşan bir «sosyalist» güç de vardır artık.

Amerikan basın tröstleri, ÇKP'nin «Peking Rewie»leri, Türkiye'nin «proleter devrimci» karanlık işler peşindeki «Aydınlık»ı ses sese verdiler Vietnam ve Kamboçya Ulusal Kurtuluş Cephesine karşı. Vietnam «sosyalist bir ülkeye nasıl asker sokar»dı?

Özellikle «sosyalist» kanattan Amerikan canisine «Hür Dünya»ya ses katan ÇKP ve onun yerli kuklası «Aydınlık»a şunu sormak gerekir : Gerçekten halkı temsil eden, hem de anti-emperyalist bir savaştan çıkmış Kamboçya halkını temsil eden bir iktidar iki-üç gün içinde yıkılabilir mi- İşte Vietnam örneği... Yüz binleri bulan Çin kuvvetlerine karşı dişini tırnağına katmış savaşıyor Vietnamlı ve Çin'e dünyayı zindan ediyor. Pol-Pot yönetimi, halka karşı olmasa, ÇKP'nin direktifleriyle milleti dağa bayıra sürüp elindeki tencere-tabak'ı bile zorla «aspetmese böyle kolay devrilebilir miydi? Pol-Pot, Kamboçya halkına karşı ÇKP güdümüyle hareket etmeseydi, Kamboçya halkının başına ayrıcalıklı Çinli «teknisyenleri» dikmeseydi, Vietnam değil yüz bin yüz milyon asker gönderseydi Kamboçya Ulusal Kurtuluş Cephesinin yardımına, gene sözmezdi.

Azıcık «ar», «edep» olsa ÇKP yöneticileri ve onun «Aydınlık» benzeri kuklalarında susarlardı. Pol-Pot gibi Kamboçya halkını karşısına almış bir yönetimi savunmazlardı. Ama onlar da ne «ar», ne de «edep» olmadığından halkın karşısında İran Şahı kadar olsun dayanamayan Pol-Pot yönetimini hem de «sosyalist» bir ağızla var güçleriyle savundular. Çünkü, Pol-Pot Kamboçya halkının değil, ÇKP'nin sosyal şöven yöneticilerinin temsilcisiydi. Ve ÇKP'nin, Arnavutluk'un ayrı baş çekmeye başlamasıyla beraber kalan tek yandaşı Kamboç Pol-Potlarıydı. Sosyalizme allah olmak özlemindeki ÇKP yöneticileri iki devrimci halkı birbirine düşürme pahasına da olsa Kamboçya'nın «elden gitme» sine dayanamadı.

VİETNAM YENİLMEZ

Kamboçya elden gidince ÇKP yöneticileri hesaplar yapmaya başladılar. Direk Kamboçya'ya saldırsalar olmayacak, Kamboçyalı tepeden tırnağa silahlı ve arkasında Vietnamın fiili askeri gücü var. Dünya kamu oyu açısından da daha çok tepki alacak bir saldırı olacaktı bu, Pol-Pot yönetimini yeniden iş başına getirebilmek için Çin'in Kızıl Kmer kuvvetleriyle birlikte verdiği savaştan da sonuç çıkmadı. O halde önce Vietnam kuvvetlerinin Kamboçyadan uzaklaşmaları gerekirdi. Onun için «sınırda sürekli olay çıkaran Vietnam'a bir ders vermeyi amaçlayarak» tümen tümen Çin kuvvetleri Vietnam'a saldırıya başladı.

Ama hesap tutmadı. Karşılarında Japon, Fransız ve Amerikan emperyalistlerine kan kusturmuş bir millet vardı. Vietnam Kamboçyadan çok küçük bir kuvveti Hanoi savunmasına destek olarak çekmekle yetindi ve Çin kuvvetlerini Vietnama kendi isteğince soktu. İstemediği yerde karşı saldırıya geçerek Çin topraklarına bile girdi. Vietnam içinde Çin kuvvetlerinin durumu giderek Dien Bien Phu'daki Fransız kuvvetlerinin durumuna benzemeye başladı. Halen Vietnam silahlı kuvvetlerine kumanda eden Nguyen Von Giap, Fransız emperyalistlerini korkunç bir taktikle Dien Bien Phu'da toplamayı başarmış toptan «savaş dışı» etmişti. Topraklar aynı toprak, Nguyen Von Giap gene karşıda ve kahraman Vietnam halkı askerlik sanatını kanına sindirmiş.

Çin, Fransa'nın akibetine uğramamak için Dien Bien Phu'yu, General Giap'ı aklından çıkaramazdı. Daha kötü bir gidişe engel olmak için saldırıyı durdurdu. Pekin'deki hesap Vietnam çarşısına uymadı, uyamazdı.

«Hür Basın»ımızın baldır bacaklı «Hürriyet»i son durumu şöyle özetliyor :

«Başlangıçta Çin birliklerinin kolaylıkla ilerlemelerine olarak sağlayan Vietnamlıların, daha sonra onların arkasından bağlantı yollarını keserek Çinlileri onsekiz küçük parçaya böldükleri ve geri desteğinden yoksun kalan Çinlilerin savaş güçlerini yitirdikleri bildiriliyor. Böylelikle vur-kaç taktiği uygulayarak başarılı bir savunma hattı kuran yerel milis kuvvetlerinin Vietnam'a zaman kazandırdığı ve düzenli birliklerini cepheye gönderme olanağı sağladığı da çeşitli kaynaklarca kaydediliyor. Bunu farkeden Çin birlikleri ilerleyişini durdurup hatta geri çekildiklerini açıklıyarak arkalarında dolaşan vurkaç birliklerle uğraşa uğraşa hem de barış getirdik göstergesi altında geri çekiliyorlar». Hürriyet muhabiri bildiriyor, Hanoi—7 mart 1979.

Amerikan Walk Street'inden güdümlü «Hür Basın» ın bile alkışlamak zorunda kaldığı kahraman Vietnam halkına «bin selam» olsun...

İCAZET CARTER'DEN

Çin - Vietnam savaşının başlangıcı, Çin'in toparlak başbakan yardımcısı Deng Siao Ping'in Amerika seyahatnamesinin hemen ardından geldi. Kamboçyada Pol-Pot yönetiminin devrilmesi ve Çin destekli Kızıl Kmer başarısızlığını izleyerek Deng Siao Ping Beyaz Saray'da arz-ı endam eyledi. Deng Siao Ping, Amerika'da rodeo yarışlarını izlemekle, Walt Disney'in Çocuk Bahçesini gezmekle yetinmedi herhalde, Amerikayla milyarlık ticaret anlaşmaları ve silah satın alma konusunda epeyce yol katedildi. Alınacak silahların nerelerde kullanılacağı Deng Siao Ping'in Çin'e dönüşüyle başlayan Vietnama saldırısıyla ortaya çıktı.

ÇKP yöneticilerinin, Amerikan Emperyalizminden aldıkları silahlar gözlerini doyurmamış olacak ki Alman emperyalizmini de boş bırakmadılar. Şubat ayının sonuna doğru gazetelerde çıkan haberlere göre Çin Almanyayla 100 milyon marklık bir silah satınalma anlaşması yapmıştır.

CİA sosyalizminin CİA'dan direk icazet aldığının en açık önreği, tüm Çin-Vietnam savaşı boyunca Amerikan maliye bakanının Çin'e bulunmasıdır.

KAZANAN KİM?

Çin-Vietnam savaşının sürdüğü günlerde dünyanın başka yerlerinde de savaşlar vardır. Güney Yemen-Kuzey Yemen'le, Tanzanya-Ugandayla savaşmaktadır. Bu savaşlar emperyalist silah tekellerinin hayat bağlarıdır. «Demokratik» Amerikan, Alman, Japon emperyalistleri bir yandan «barış» şarkıları söylerken bir yandan da dünyanın dört bir yanında körükle üstüne gitmek için ufacık bir kor alevi arayıp durmaktadırlar. Uganda'nın ayısı İdi Amin, Amerikan kuklası Kuzey Yemen, «Sovyet yayılmacılığına» karşı gözünü kırpmadan en gerici, en emperyalist güçlerle ittifak yapan, gerektiğinde kahraman Vietnam halkının üstüne bile topla, tüfekle, yarım milyonluk ordularla saldırmaktan kaçınmayan Çin «Halk» Cumhuriyeti sağ olsunlar. Emperyalist silah tekellerinin dört elle yardımına koşup, üç dört insanlık düşmanı silah tüccarının kârı için dünyayı kana, ateşe boğabiliyorlar.

Kuzey Yemen sürekli Demokratik Güney Yemen sınırlarını ihlâl ederek, sivil halka saldırarak, Uganda'nın kafasız ayısı İdi Amin Tanzanya'ya aynı işi yaparak, sosyal şöven ÇKP yöneticileri, Kamboçyadaki kukla, zorba idare halk tarafından devrilince, elli yılını ve milyonlarca evladını anti-emperyalist savaşa vermiş Vietnam Halk Cumhuriyetine topla, tüfekli, yarım milyonluk ordular sürerek arı kovanına çomak sokuyorlar. Aldanıyorlar, yeniliyorlar. Ama emperya-

(Devamı Sayfa 15'de)

"İKİ SÜPER" OPORTÜNİZM

MAOCU BOZKURT
BOZKURTLAR
Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir
FAŞİST BİRLEŞİYORLAR?

(XVII)

Yukarda demiştik ki; İ. Bilen, Hikmet Kıvılcımlı'ya pislik atmaktan bıkıp usanmaz. Gerçekten de öyledir. Biz bunların hepsine değinecek değiliz. Çünkü böyle bir çaba zaman ve enerji israfından başka bir işe yaramıyacaktır. Ancak son olarak birkaç konu üzerinde daha durmak (yapılan iftira ve demogojileri teşhir etmek) pek yararsız olmayacaktır. Öyleyse dinliyelim İ. Bilen'i:

«Bu durumda burjuvazi «böl ve ağalık sür» yöntemine baş vuruyor. Bir yandan sarı sendikacıları, öte yandan bozguncu, bölücü ajanları: Troçkist'leri, Kıvılcımcıları, Mao'culan öne sürüyor.» («Savaş yolu» konuk yayınları S: 13) (Burada şunu da söyliyelim ki yayınevlerinin ismi kendilerine çok uygun düşmüş. Adamlar Türkite'de gerçekten de «konuk» turlar. Yanlızca bu konudaki gerçekçi tutumlarından dolayı onları takdir ve tebrik ederiz.)

Görüldüğü gibi İ. Bilen bizleri yani Kıvılcımlıcıları, Troçkist'ler ve Maocularla aynı çizgide göstermek istiyor. Böylece Kıvılcımlı Usta'yı da Troçkistler ve Maocularla aynı kefeye koymuş oluyor. Böyle yaparak Kıvılcımlı'ya kara çalmış olabileceğini sanıyor. Oysa gerçekler böyle midir? Tabii ki değildir. Türkiye'de Troçkistliğe de Maoculuğa da ilk savaş çmış kişi Hikmet Kıvılcımlıdır. Ve yine Türkiye'de, Troçkizm sapık akımının ilk savunuculuğunu ve öncülüğünü yapan kişi ise İ. Bilen'in canciğer dostu ve sahte **TKP'nin kurucularından olan** Nazım Hikmet'tir. Durum böyle iken Bilenin, Kıvılcımlı'yı Troçkistler ve maocularla aynı bağlamda değerlendirmesi onda utanma-arlanma denen duygu ve **değerlerin bütünü ile** yitirilmiş yok olmuş olduğunu gösterir.

Devam edelim Bilen'in kitabını okumaya:

«Bu adam 1923'lerde tıp öğrencisi iken, gençlik ve kominist hareketlerine, bir kıyıcıktan yanaşmıştır.» (A.g.y.)

Bilen buradan Kıvılcımlı'nın TKP'nin kurucuların dan olduğunu (Kıvılcımlının deyişiyle «sonuncu kurucu» olduğunu) görmezlikten, — bilmezlikten geliyor. «1923'lerde» harekete «bir kıyıcıktan yanaşmıştır.» diyerek kıvılcımlı'nın gerçek TKP tarihi içindeki rolünü önemsiz göstermeye çalışıyor.

Yalanlarını sürdürüyor Bilen. Dinliyelim:

«Kurtuluş savaşına katıldığı uydurmadır, pis bir masaldır.» (A.g.y)

Bilen, insanın ayakları etrafında dolaşarak paçasına saldırmaya çalışan zavallı bir fino gibi Kıvılcımlı'ya her yönden saldırmaya, pislikler fırlatmaya çalışıyor. Kıvılcımlı'nın teorik-pratik tüm emeklerini ya yok saymıya ya da karalamaya çalışıyor. Ancak tüm bu işleri küçücük bir köpekcikten daha namuzsuzca ve daha alçakça (çünkü köpekçiğin bir insana saldırması kininden değil doğası gereğidir.) ama daha zavallı ve daha beceriksizce yapıyor. Çünkü tüm saldırılarının ciddiye alınabilir bir yanı bulunmuyor.

Kıvılcımlı, kurtuluş savaşına 17 yaşında katılmıştır. Yörük Ali Efenin çetesinde, emperyalizmin maşası durumundaki işgalci Yunan ordusuna karşı savaşmıştır. Emperyalizme karşı çete savaşları dönemi (yani ilkel mücadele dönemi) sona erip düzenli ordu kurulduktan sonra ise Kıvılcımlı savaştaki yiğitliği, gönüllülüğü ve öğreniminden dolayı **Köyceğiz Kuvay-i Milliye Komutanlığı**'na atanmıştır. Demek istediğimiz Kıvılcımlı, adsız bir nefer olarak katıldığı kurtuluş savaşında nefer kalmamış, bileğinin hakkına adı sanı belli bir komutan da olmuş, ve adını kurtuluş savaşı tarihine yazdırmıştır. Kıvılcımlı'nın adını oradan silmek ne Laz İsmail'in ne sahte TKP'sinin ne de başka her hangi bir zümrenin elinden gelmez.

Bu tarihcil gerçekliği inkar etmek, Kıvılcımlı'nın «kurtuluş savaşına katıldığı uydurmadır» demek ise diyeni gülünç duruma düşürmekten, onun zavallılığını göstermekten başka bir işe yaramaz.

Bilen'i kaldığımız yerden okumaya devam edelim:

«Komünist Partisi'ne Şefik Hüsnü kolundan gelmiştir.» (A.g.y.)

Bilen'in yalan ve iftira dolu yüzlerce cümlesinden sonra nihayet doğruya yakın bir cümlesiyle karşılaşa biliyoruz. Evet Hikmet Kıvılcımlı, Şefik Hüsnü'nün yol daşıdır. Kendisinden sadece yaşca ve kıdemce birkaç yıl önde olduğu için **Kıvılcımlı, Şefik Hüsnü'yü 1920** den 1950 lere dek otuz yıl tartışmasız lider bellemiştir. Bu yüzden Kıvılcımlı, Şefik Hüsnü'yle yoldaştır. İ. Bilen'in kendisi gibi döneklerle, hainlerle: Laz Zekilerle, Laz Hamdilerle, Şair Nazımlarla yoldaş değildir Kıvılcımlı. Bu dönek tayfayla, sahte TKP mimarlarıyla sonuna kadar mücadele etmiş ve püskürtüp atmıştır onları gerçek TKP içinden. Bunun üzerine onlar kendilerine Türkiye'de artık ne asalakça yaşama ne de kolay yoldan ün ve nam sahibi olma ola nağı kalmadığını anlamışlar ve çareyi Moskova ya da Berlin'e tüymekte bulmuşlardır.

Yine dönelim Bilen'i okumaya:

«1923-1925 yıllarında, partinin içinde, «Tıbbıyeliler» bir gruptu. Küçük burjuvaziden gelme çoğusu.» (A.g.y.)

Laz İsmail meşrebi gereği ya da cibilliyeti iktizası hemen yine demagojiye başlıyor.

Önce, «partinin içinde tıbbiyeliler bir gruptu» diyor. Oysa bizim bildiğimiz gerçek TKP tarihine damgasını vuran iki doktor vardır. Bunlarsa malum Dr. Ş. Hüsnü Değmer ve Dr. Hikmet Kıvılcımlı'dır. Laz İsmail bu iki doktoru çoğaltıp bir grup yapıyor, sonra da «küçük burjuvaziden gelme çoğusu» diyerek kaypak bir anlatımla (kişiliğine uygun), Şefik Hüsnü ve Hikmet Kıvılcımlı'nın küçük burjuva kökenli olduğunu söylemek istiyor. Böylece onları aşağılamış olurum diye düşünüyor. Tabii yine yalan söylüyor. Çünkü Bilen'in iddiası, ne Şefik Hüsnü için ne de Kıvılcımlı için doğru değildir. Şefik Hüsnü'nün babası Osmanlı Paşası'dır. Yani Osmanlı'nın Sünuf-u Devlet.inden-Devlet sınıflarındandır. Osmanlılığın derebeğileşme ya da çöküş döneminde ise söz konusu sınıflardan olan paşalar küçük-burjuvadan ziyade egemen sınıf olan derebeği sınıfına daha yakındırlar ve o sınıf içinde değerlendirilmeleri daha doğru olur. Çünkü o dönemde Paşalar, hanları, hamamları, köşkleri ve arazileriyle artık derebeğileşmişlerdir.

Hikmet Kıvılcımlı ise tam anlamıyla işçi çocuğudur.

Kaldı ki, Marksistler devrimcileri özellikle de parti içine gelmiş devrimcileri kökenlerine göre değerlendirmezler. Düşünce ve davranışlarına göre değerlendirirler.

Bilen, bu girişi yaptıktan (yani Ş. Hüsnü ve Kıvılcımlının «küçükburjuva kökenli» olduğunu söyledikten) sonra asıl demogojisine aşağıdaki satırlarla girişir. Okuyalım:

«Kurtuluş Savaşı'nın sonunda küçük burjuvazinin de bekledikleri vardı. Cumhuriyet kuruldu. Egemenliğini kuran burjuvazi halka dirsek çevirdi. İşçisi, köylüsü gibi küçük burjuva katmaların da elı böğründe kaldı... Böylesi bir ortamdan gelen aydınların kimi hemen burjuvazinin kucağına atıldı. Kimisi orta yerde sallandı. Burjuvazi, bu tür sallantılı elemanlara karşı «tatlı-sert» taktiğini uyguladı. «dik kafalık» edenleri içeri attı. Ötekilerin sırtını okşadı geçimlerini sağladı. Böylece «yumuşattıktan» sonra, onları istediği gibi kullandı.» (Agy)

Görüldüğü gibi Bilen yukarıda Şefik Hüsnü ve Kıvılcımlı'yı «orta yerde sallan»an «sallantılı elemanlar» olarak gösteriyor. Ömürleri boyunca devrimci kavgadan, işçi sınıfı savaşından bir saniye kopmamış zindanların ve işkence odalarının yıldıramadığı bu yiğit insanlara «sallantılı elemanlar» diyerek kahpece kara çalabiliyor.

Okuyalım yine Bilen'i:

«**Kıvılcımlı manyaktı. Geçimsizin biri, bölücü, parçalayıcıydı.**» «Bu adamda komünist moral diye, parti disiplini diye birşey yoktu. Bütün bu nedenlerle TKP'den atıldı.» (Agy s. 14)

Bilen burada tam da kendini anlatmaktadır. Yalnız her manyak ve dengesiz kişi gibi **propektion** denilen psikolojik savunma mekanizmasını kullanarak kendi hastalıklarını ve pisliklerini; aslında onun gibi yiğit, yürekli, bilimli - bilinçli - kararlı olamadığı için düşmanı kesildiği Hikmet Kıvılcımlı'ya yansıtmakta ve Kıvılcımlı'nın şahsında kendi zavallı hastalıklı kişiliğini hikâye etmektedir.

Yalanlarını şöyle sürdürür Bilen:

«Marks'ın, Lenin'in yapıtları üzerinde sorumsuzca oynadı. Mıncıkladı bunları. Yazdıkları deli saçmasından başka birşey değildi. Okuyanın kafasını karıştırmaktan başka birşeye yaramaz. Burjuvazi böylesi bir adama, böylesi bir alan, özgürlük sağladı.» (Agy.)

Gördünüz mü Bilen'in, Kıvılcımlı'nın yüzlerce ciltlik teorik emeklerini eleştirisini? Ne esaslı (!) metod değil mi? Bizce tek başına bu saldırısı bile Bilen'in ne paçavra bir siyasi kişiliğe sahip olduğunu ortaya koymaya yeterlidir.

Bilen, Kıvılcımlı'ya sayfalar dolusu saldırıp küfürler yağdırırken hep de bu aşağılık yöntemini kullanır. Yani Bilen, Kıvılcımlı'nın dağlar gibi, teorik eserleri içinden değil bir bölümcük, bir tek satır bile aktarıp orada savunulan düşünceyi eleştirmez, eleştiremez. Çünkü Bilen'in çapı elvermez buna. Çapı elvermediği için de işi küfüre dökerek zevahiri kurtarmaya çalışır. Bu yüzden Bilen'in Kıvılcımlı'ya attığı pislikleri **devrimci eleştiri** olarak değerlendiremeyiz.

Bilen ayrıca Kıvılcımlı'nın «yazdıkları deli saçmasından başka birşey değildir», «okuyanın kafasını karıştırmaktan başka bir işe yaramaz» diyor.

Şimdi bu satırlar üzerinde biraz dikkatlice duralım. Hasmının yazdıklarının «deli saçması» olduğuna ınanan gerçek bir devrimci ne yapar? Tabii ki önünde bulunan bu «deli saçması»ndan aktarmalar yaparak onu eleştirip teşhir eder. Ve böylece iddiasına herkesi inandırmış olur. Yoksa siyasi hasmının düşünce ürünlerine sadece «deli saçmasıdır» diyerek kara çalıp geçmez. Ama söylediğimiz gibi Bilen böyle bir işe girişmeye asla yanaşmaz. Ona göre Kıvılcımlı'nın eserleri «deli saçmasıdır» ve «okuyanın kafasını karıştır»ır. Hiç olacak şey mi bu? Biran için Kıvılcımlı'nın eserlerini «deli saçması» olduğunu kabul etsek bile, bu «deli saçmaları»nı okuyan bir kişinin eğer kafası karışıyorsa, biz ona gerçek bir devrimci diyebilir miyiz? Gerçek bir Marksis - Lenininst, «deli saçması» bir kitap ya da metin okuduğunda değil kafasının karışması gülüp geçmez mi? Diyalektik mantık ve metoda sahip bir devrimci, doğruyu yanlıştan, «deli saçması» yazıları, tutarlı ciddi, değerli devrimci yazılardan ayıramaz mı?

Laz İsmail'e göre ayıramaz, çünkü «kafası karışır.» Peki kim ayırdediverecek Bilen'in bu kafaları «karışma» tehlikesiyle karşı karşıya bulunan devrimcilerine doğru yazılarla, yanlış yazıları? Kim, onların kafalarının karışmasını önlemek için, yanlış yazılara önceden «dikkat, yanlıştır okunmaz!» diye damgalayıp ayırarak ve uyararak, sadece doğru yazılar okumalarını sağlıyacak? Bir başkası. Örneğin İ. Bilen. İyi ama İ. Bilen nasıl yapacak bu işi? Eğer Kıvılcımlı'nın «deli saçması» yazılarını okursa kendisinin de kafası karışmış olmayacak mı? Kıvılcımlının yazıları her okuyanın kafasını karıştırdığına göre elbette Bilen'nin dahi (!) kafası karışmış olacak. Yok eğer Bilen, ben Kıvılcımlı'nın yazdıklarını okumadan da anlarım «deli saçması» olduğunu bilebilirim, biliyorum diyorsa, o zaman Bilen; Hitler, Musolini, Türkeş gibi faşist liderler, ya da antika Firavun ve Nemrut'lar gibi kendisinin insan üstü güçlere sahip olduğu iddiasında bulunuyor demektir ki, bizim buna bir diyeceğimiz olamaz. Çünkü Marksist'ler bu

tür iddialarda bulunan kimseleri sadece ruh hekimine havale etmekle yetinirler.

Gördüğümüz gibi Bilen'in yazıları ve savunduğu tezler gerçekten, Bilen'in kendi deyişiyle «deli saçmasıdır« Ama biz görüldüğü gibi Bilen'in yazılarını sadece iki sözcükle niteleyip geçmiyoruz. O yazılarda savunulan saçma düşünceleri belgelerle (o yazılardan bölümler aktarıp) gözler önüne sererek kanıtlıyoruz.

Ayrıca, şunu da işaret etmeden geçmiyelim ki, Bilen'in yukarıda incelediğimiz tezi aslında kendisine ait orijinal bir tez değildir. Bilen, o tezi Hitler'den, Türkeş'lerden ödünç almıştır. Çünkü falan kişinin ya da kişilerin kitapları «deli saçmasıdır», «okuyanın kafasını karıştırır, sakın ha okumayın gibi buyruklarla bilim yasakçılığı yapmak; oldum olası faşistlerin yöntemi olmuştur.

Devrimciler düşüncelerin yasaklarla yok edilemiyeceğini bildikleri için bilim yasakçılığı yapmazlar, yanlış bildikleri oportünist saydıkları görüşlere karşı amansız ideolojik savaş verirler. Bilirler ki yanlış teorik eğilimler ancak bu yöntemlerle etkisiz kılınabilir, yok edilebilir.

Laz İsmail ise bu eleştirinin daha önceki bölümlerinde değindiğimiz bazı konularda olduğu gibi, bu konuda da faşist yöntemlere baş vurmakta ve cesurca (gerçi Bilen'den cesaret beklemek ölü gözünden yaş beklemeye benzer) teorik savaşı göze almak yerine bilim yasakçılığına baş vurmakta ve Kıvılcımlı'yı bu faşist yöntemlerle yok edebileceğini sanmaktadır. Tabii yine boşuna çabalamaktadır bay Bilen. Çünkü devrimci düşünceler yasaklarla yok edilebilseydi Finans-Kapital o işi çoktan başarırdı.

Gelelim Bilen'in yukarıda aktardığımız son cümlesine, orada yapılan demegojisinin teşhirine : Bilen «burjuvazi böylesi bir adama böylesi bir alan, özgürlük sağladı» diyor. Alçaklığın bu kadarına pes doğrusu. Burjuvazi, elli yıllık sosyalist mücadele hayatının aşağı yukarı yarısını zindanda çürüterek geçirttiği bir adama «özgürlük sağlamış»(!) bu yalana develer bile değil gülmek at gibi kişnerler doğrusu.

Burjuvazinin Kıvılcımlı'ya sağladığı bu özgürlük(!) (zindanda çürüme özgürlüğü) ne imrenilecek bir özgürlük değil mi? Ama Bilen'in burada Kıvılcımlı'yı kıskanmaya hiç hakkı yoktur. Çünkü Bilen'in bizzat kendisi, kendisini bu özgürlükten(!) mahrum etmiştir. Başka kimse değil! Halbuki tabansızlık edip kaçmasaydı Türkiye'de kalsaydı Bilen, Kıvılcımlı'ya sağlanan bu özgürlükten(!) pekala istediği kadar tadabilirdi. Gerçi kaçmayıp kalsaydı bile Bilen'in zindanı, dolayısıyla sosyalizmi tercih edeceğini pek sanmıyoruz. Çünkü o daha poliste dört sopa yer yemez bülbül kesilip örgütün bütün sırlarını ele vermiş bir haindir. Bu yüzden Bilen eğer kaçmayıp da Türkiye'de kalmış olsaydı, kuşkusuz ihanetine ihanetler ekleyip Vedat Nedim Tör'ler, Şevket Süreyyalar gibi burjuvaziye teslimiyette bulacaktı kurtuluşun yolunu. Çünkü zindan özgürlüğünü göze alabilmek yürek ister, inanç ister.

Şimdi, Bilen'den bir cümle daha okuyalım :

«Vatan Partisi yüzünden yapılan bir duruşmasında «komünist olmadığına» polisi tanık gösterdi.» (Agy)

Dedik ya Bilen'in siyasi mücadele yöntemi Hitlerci, faşist yöntemlerdir diye. İşte burada da aynı yöntemlerle karşı karşıyayız.

Böyle bir iddiada bulunan bir kişi eğer iddiasında samimi olsaydı önce ne yapardı? Kuşkusuz iddiasını belgelerle ispatlardı. Belge nerede mi? İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi'nin arşivinde. Bildiğimiz gibi Vatan Partisi Davası 1957-59 arasında görülmüştür. Dava dosyası ise adı geçen mahkemenin arşivinde yatmaktadır. Bizler ilerde bu dosyayı tümü ile yayınlayıp Türkiye Soluna kazandıracağız. Ancak dosyanın hacminin oldukça kabarık olması (yayınlanmasının büyük mali külfet gerektirdiği) hem de şu anda pek güncel bulunmaması (yayın sırasında yerinin geri planda bulunması) nedeni ile şu anda yayınlamayı düşünmüyoruz.

Laz İsmail eğer suçlamasının ciddiye alınmasını istemiş olsaydı, dosyadan söz konusu bölümün (eğer böyle bir bölüm olmuş olsaydı) fotokopisini koyar veya en azından o bölümü kaynak (dosya numara ve sayfasını) gösterecek aktarırdı.

Gerçi burada Bilen, ben kırkbeş yıldır Türkiye toprağına adım atmamaya yeminliyim, o toprak benim için uğursuzdur, oraya gelip tatlı canımı tehlikeye atamam, ben ancak hazır iktidar koltuğuna oturtulmam koşuluyla Türkiye'ye gelebilirim diyebilir. Hakkı vardır. Biz ondan söylesine büyük fedakârlıkta(!) bulunmasını talep edemeyiz. Ancak Bilen'in bugün avukat, sanatçı, yazar, çizer doktor, mühendis, aristokrat sendika ağaları takımından bir hayli taraftarı vardır. Bilen, onlara bir sinyal (hiç değilse radyosundan) göndererek böyle bir belgeyi mahkeme arşivinden alıp yayınlamalarını istiyebilirdi. Adamları da kolayca bu işi başarabilirlerdi.

Fakat Bilen de biliyor ki, ne böyle bir belge ne de iddia ettiği gibi bir olay hiç-bir yerde yoktur, ve de olmamıştır. Yani zaman ve mekan içinde böyle bir olay yaşanmamıştır. Öyle bir olay ve belge ancak Bilen'in hain vicdanında, yalan iftira ve demegojiden başka hiç bir şey üretmiyen aşağılık karihasında (hayalhanesinde) vardır.

Bu yüzden Bilen hemen hemen her konuda olduğu gibi bu konuda da Kıvılcımlı'ya pisliği fırlatıp geçmektedir. O tıpkı Türkeş gibi; uydurduğumuz yalan ve iftiraya inanan inanır, inanmıyacak kertede bilimli ve bilinçli olanlar ise zaten bize yaramaz, biz zaten onları hiç bir konuda kandıramayız ve onlarla yol yürüyemeyiz, diye düşünmektedir. Bunun için de iğrenç faşist metotlarla kara çalmayı çıkar yol sanmaktadır.

BİLEN'İN DEMAGOJİK SİLAHLARLA V.P. PROGRAMINA SALDIRISI :

Bilen aynı faşist yöntemi kullanmaya devam eder. Okuyalım :

«Bu adam D.P. zamanı bir «Vatan Partisi» kurdu. D.P.'yi, Bayar'ı Menderes'i koltukladı. Bunları «demokrasi» şampiyonu gösterdi.» (Çetin Savaş«(!) S : 31)

Bilen'in bu suçlaması da bundan önceki suçlaması kadar alçakça yapılmış bir kara çalmadan başka bir şey değildir. Vatan Partisi'nin Literatürü (yayınları) ve pratiği ortadadır. Nerede, ne zaman, nasıl «koltuklanmış D.P, Bayar Menderes»? Yok, belli değil. Laz İsmail'in sorunu değildir böyle sorunlarla uğraşmak. O yalanı önce işkembesinde uydurur sonra da kusar ve geçer gider. Gerisiyle ilgilenmek onun işi değildir.

Biz önce şunu söyliyelim ki 1954 yılı yayınlanan Vatan Partisi Programı bizim bugün de Programımızdır. Aradan yirmibeş yıl geçmiş olmasına rağmen V.P Programı aşılmamıştır. Türkiye'de yapılmış, «Marksist-Leninist» iddiasını taşıyan bütün programlar onun çok gerisindedir.

Zaten 1954 V.P, 1926 TKP, 1946 TSEKP Programları dışında Marksist-Leninist program yapılmamıştır, yoktur. Bunların dışındaki programlar ya burjuva ya da küçük burjuva eğilimlerin taleplerini içeren programlardır.

Denebilir ki bir parti hakkında, yalnızca programına bakarak hüküm veremeyiz. Evet doğrudur. Bir örnek de o partinin yayınlarından verelim. (Tabii konumuzla ilgili 1954 yılı yazılıp 1957 yılı yayınlanan V.P program gerekçesi şunları yazar :

«C.H.P. iktidarı zamanında ecnebi sermayenin telkinlerine uyulup, 7 Eylül kararları ile başlayan dağların kayması, gene öyle bir buğday ihracat meselesini patlatmıştı. O zaman D.P sözcüsü Adnan Menderes, mecliste şöyle konuşmuştu :

«Bütün memleket ihracatının bazı seneler 3-5 yüz ton civarında kaldığı düşünülecek olursa, buna tetabül eden miktarlarda hububat yekününün 400 den fazla talibi bulunduğu halde, 25 kişinin eline geçirilmesini intaç eden tutumun ve gidişin durdurulması lazım geldiğini takdir buyurursanız. Bu ne Atıf İnan meselesidir, ne parti meselesidir, memleket meselesidir.»

«Bu sözler, daha o zaman bile iki «ana», parti arasındaki bütün döğüşün : Ticaret kârını paylaşım etrafında kaptuğunu gösteriyordu. C.H.P. : Kârı 25 kişi yesin diyordu, D.P 400 kişiye üleştirilsin, diyordu. Millete düşen; adeta yine ölümlerden ölüm beğenmekti: 25 kişi mi yiyecek, 400 kişi mi?

«Bereket milletimiz işin bu ince tarafına aldırmadı. Oyunu D.P'ye verdi. **Ayni Adnan Menderes Başvekil oldu. Bir de ne görüyoruz? İspanya'ya satılan 200 bin ton buğday 25 kişinin değil adeta 2,5 kişinin, yani üç şirketin milyoner olmasına yarıyor... Ve mesele bu sefer muhalefete geçmiş C.H.P. tarafından bile meclise getirilip, millet önünde konuşulamıyor. Demokrasinin bu kadarına pes dememeli mi»** (A.b.ç.) (Hikmet Kıvılcımlı Kuvayimilliyeciliğimiz. S : 25-26)

Gördüğümüz gibi Vatan Partisi teoride : D.P'yi Bayar'ı, Menderes'i «koltuklamaz» tersine D.P'nin de Menderes'in de içyüzünü yukarda konduğu gibi bilimin ışığında tahlil, teşhir ve mahkum eder.

Şimdi Vatan Partisi'nin (aynı bu konuda) pratik bir faaliyetinden örnek verelim. Hikmet Kıvılcımlı'nın 1957 Eyüp konuşmasın'dan bir bölüm aktaralım :

«Geçen gün sayın Celal Bayar hazretleri diyor ki : «Millî gelirimiz, biz (yani Demokratlar) iktidara gelmeden önce 400 lira idi. (Senede 480 veya 380 imiş. Ben size rakamları basitleştirerek 400 veriyorum.) Biz iktidara geldik, bugün, şekilde her vatandaş başına düşen para 800 lirayı geçmiştir» diyor. Ve bununla, bu rakamla ispat etmek istiyor ki, vatandaşın kazancı Demokrat Parti sayesinde iki misli olmuş, artmıştır... Doğru mu acaba, vatandaşlarım?

«Rakkamlar doğru. Ama bu rakamların arkasındaki hakikat nedir? Vatandaşın kazancı hakikatte fazla artmış mıdır ?

«Artmıştır, ama artan şey sadece kâğıt paradır.

«Hepimiz pek iyi biliyoruz : Kâğıt paranın kendine has bir kıymeti yoktur. Kâğıt para bir kıymetin ifadesidir. Ve mecburi olduğu... Onu elden ele geçirmeye mecbur olduğumuz için, tedavülü mecburi olan bir nesne olduğu için kıymetli gibi görünür bize. Hakikatte o kâğıt para : Mecburi elden ele geçecek diye bir devlet zoru olmasaydı : onu sokağa atsanız kimse dönüp bakmaz bile, pis bir kâğıttır. Üzerine mikrop bulaşmıştır. Hatta ele alınır kâğıt değildir. Kullanılmış kâğıt parçasını kim eğilir de yerden alır? Ne çare ki, mecburiyet hepimizi bu kâğıdı almaya sevkeder. Sahici paranın kıymeti onun üzerine harcanmış emekle ölçülür. İnsan emeği ne kadarsa, paranın üstünde o kadar değeri yüksek olur. Nitekim altın böyle, üzerine fazla insan emeği harcanmış büyük değerde bir nesnedir. Ve kıymetli para altındır, vatandaşlarım.

«Halbuki Celal Bayar'ın.. İşte söylediği para kâğıt paradır : Zati kıymeti bulunmayan, ancak Merkez Bankasındaki karşılığı altın olarak konulmuş bulunan kâğıt paradır... Şayet, Merkez Bankasındaki altınlar başka bir yere harcanırsa bizim elimizdeki kâğıt para, mütemadiyen kıymetten düşer. Ve başımıza gelen de bu olmuştur.

«Hepiniz azçok bilirsiniz. Vatandaşı cahil yerine koymak doğru değildir. Fakat, idarecilerimiz daima o yolu tutturuyorlar.

«— Nasıl olsa vatandaş bilmez, anlamaz. Söyleyelim» derler. Fakat burada anlaşılmayacak birşey yok. Reşat altını 1914 yılında 1 altın 1 banknot, 1 kâğıt lira idi. Bugün, 1 Reşat altını 126-136 liradır. İşte o kâğıt para ile altın paranın farkını göz önüne getirin : O zaman vatandaşlarımızın kazancı artmış mi, yoksa düşmüş mü, oradan anlarız.

«Demokrat Parti iktidara geldiği sene : Bir reşat altını 34 lira idi. Şimdi 134 lira oldu. Demek elimizdeki kâğıt paranın karşılığı, kıymeti 4 misli düştü. O halde biz : bir işçi vatandaş, herhangi bir köylü vatandaş senede milli gelirden üzerine düşen payı hesaplayalım : Bu 400 lira idi ise, bugün onun (4 kere 4 onaltı liradan) 1600 lira etmesi lazımdır. Halbuki Celal Bayar hazretleri, - kendileri rakam veriyorlar, - diyorlar ki : «800 küsur oldu». Demek, o zamana nazaran, vatandaşın milli gelirden aldığı iki misli artmıştır, ama elindeki para 4 misli düşmüştür. O halde Demokrat Parti iktidara gelrken elimize geçen kazancımız, bugün yarıyarıya düşmüştür. Ve işte bizim sıkıntımız da budan ileri gelmektedir, vatandaşlarım.

«Bu para oyunu, memleketin en büyük politika oyunudur. Eğer, vatandaşlarımız bu oyunları hesaba katarak siyasete el koymazsa, yani, bu oyundan zarar gören vatandaşlarımız, artık bu oyuna son vermek için, siyasette söz ve tesir sahibi olmazsa, bu gidişin sonu gelmez, vatandaşlarım. Onun için işçi kardeşlerimizden, köylü kardeşlerimizden gelen teşebbüsle bugün bir Vatan Partisi kurmuş bulunuyoruz. Çalışan vatandaşlarımızdan, hiçbiri, elindeki paranın her sene yarıyarıya düşmesine taraftar değildir. Çünkü evindeki çocuğunun rızkı da yarıyarıya düşecektir.

«Bu gökten inme bir afet değildir. Pahalılık, paranın düşmesi : yine bizim meselemizdir. Ama sizin bizim değil. Çalışan alın teriyle ekmeğini çıkaran fakir furakaranın eseri değildir. Maalesef, memleket idaresini elinde tutan ve bezirgânca pahalılık ve vurgunculuk işleriyle uğraşan bir zümre vardır. Bunlara bezirgön derler. Onların işine gelir pahalılık. Çünkü paranın değeri düştü mü geçen sene bir kilo fasulye aldığın bir lira, bu sene yarım kilo fasulye alınca : işçinin ücreti de yarıyarıya düşmüş demektir. Halbuki işçiyi kullanan işveren, bu sene aynı ücreti verdi mi, geçen yıla nazaran yarım ücret veriyor demektir.

«Köylü buğdayını, peynirini, yağını, mahsulünü satıyor : Para yarıyarıya düştü mü, geçen sene iki liraya sattığı malı, bu yıl bir liraya satmış demektir. İşte yandı yarım kıymeti! Ama köylünün malını ondan alıp da ticaret yoluyla kazanca giren bezirgân : Malın fiatına istediği zammı yapmak suretiyle, onu istediği kadar pahalıya satabilir. Ve şte bugün gördüğümüz manzara da budur.

«İste bugün (ve daha 28 gün önümüzde), 25 milyon nüfuslu Türk Milletinin düşünmesi, taşınması icabeden mesele budur. İşte bu ağır, bu müthiş mesele içindir ki, iyi niyetli vatandaşlarımızı şinden

gücünden ederek burada toplamak lüzumunu duyuyoruz. Buradağ, ayak üstünde sizi yormaya teşebbüs etmemizin sebebi : artık, vatandaşlarım bu hak sizindir, deniyor. Eskiden padişah emrederdi, halk onun fermanına boynumuz kıldan ince derdi. Bu gün diyorlar ki sen bana oyunu verdin. Kendi oyunla, senin emrinle iktidara geçtim. Eh, ne yapalım. pahalılık oldu ise, kabahatlı yine sensin. Getirmeseydin bizi iktidara.»

«Adeta bu duruma getiriyorlar milleti. Pahalılığı yapan sizmişsiniz vatandaşlar. Sizin aklınızdan geçiyor mu böyle bir şey? Hiç bir vatandaş elindeki parasının yarıyarıya düşmesini ister mi? Hiç bir vatandaş 100 kuruşa aldığı mal, illa 200 kuruş olsun diye çabalar mı? Amma neticede öyle bir mekanizma kurulmuş ki, öyle bir siyasi, iktisadi Ali Cengiz oyunu dönüyor ki... En sonunda gene biz kabahatli çıkıyoruz, vatandaş kabahatli çıkıyor. «Oy verdin, ben de yaptım.» diyor.

«Onun için, Allah rızası için vatandaşlarım seçim çocuk oyuncağı değil. Buradaki toplantımız bir seyir ve eğlence değil... Hepimizin alın yazısı meselesi - hepimizin evimizdeki çoluk çocuğumuzun rızkı meselesidir... Seçime gireceğiz. Vatandaş seçimde, kimi seçecek? Bütün, Vatan Partisi haricindeki partileri, gerek iktidar, gerek muhalefet... Hepsinin aday listelerini gördünüz mü? Kimler var orada dikkat ettiniz mi? Ben söyleyeyim : Bir hayli eski bakan, eski meb'us.. yani bu memleketin, hiç olmazsa 30 seneden beri bu memleketin altınını 10 liradan (1 altını -10 liradan) 136 liraya kadar düşürtmüş yahut çıkartmış; yani elimizdeki parayı ON misli değil YÜZ misli düşürtmüş insanlar... Bu adamları, şerefli politikacılar diye hala sizin önünüze sürüyorlar ve oyunuzu yine bunlara verin diyorlar. Yahu yetmez mi bu adamlardan bu milletin çektiği?»

Kıvılcımlı Usta CHP, DP, CMP si de dahil tüm bezirgan partileri yanlız teori keserlerinde eleştirmekle yetinmemiştir. İşte böyle, meydanlarda, halkın içinde onların kirli çamaşırlarını bir bir ortaya dökmüş, onları yerden yere vurmuştur.

Bütün bu gerçekler gü ngibi ortadayken Laz İsmail hiç sıkılmadan, yüzü kızarmadan, «Kıvılcımlı DP'yi, Bayar'ı Menderes'i koltukladı» demiştir. Diyebilmiştir. Çünkü yalancılık ve namussuzluk onun en belirleyici özelliğidir.

AMERİKA MESELESİ

Dedik ya İ. Bilen'in yalan ve demegojileri bitmez diye. Bitmiyor işte. Bakalım nasıl sürdürüyor yalanlarını :

«Amerikan demokrasisi»ni göklere çıkardı. Amerika'nın «askerci olmadığını» programına koydu. Amerikan emperyalizminin saldırganlığını, DP'nin Bayar'ların, işbirlikçi burjuvazinin Türkiye'yi NATO'ya bağladıklarını, Amerika'nın Türkiye üzerindeki hegomanyasını, baskısını, hepsini görmezlikten geldi. Yok saydı.» («Çetin Savaş» (!) S : 31)

Laz İsmail, elinden gelse yukardaki üç beş satırı içine üç beş bin yalan ve demegojiyi sığdıracak. Mübarek sanki yalan ve iftira makinası. Ne var ki, Bilen, bu işlerdeki tüm beceri ve uzmanlığına rağmen açık düşmekten ve bir hırsız gibi suç-üstü enselenmekten kurtulamıyor. Kurtulamıyacaktır da. Nasıl mı? Şöyle : Şimdi, önce, Vatan Partisi Programında, bu konuyla yani «Amerikan demokrasisi» v.s. üzerine olan (Bilen'in demegojileriyle ilgili) tüm bölümü aktaralım. Ve orada ne dendiğini hep birlikte dikkatlice inceliyelim :

«Vatanımızın «Amerika» derecesinde yüksek teknikli medeniyet kurmasından bahsediliyor. Lakin, bir şey unutuluyor : Amerika'yı, Amerika yapan hız, Amerika'lıların 90 yıl önce köleliği kaldırmak uğruna vatandaş harbini göze alabilmeleriyle, yani, keskin hürriyet kavgası ile başlamıştır. Ve şu üç sebeble gelişmiştir. 1 — Devletin kırtasiyeci ve askerci olmayışı (Tam demokrasi), 2 — Derebey artıklarının yokedilmesi (Toprak reformu), 3 — Sanayi sermayesinin ötekilerden üstün olması (Teknik yaratıcılığı» (Hikmet Kıvılcımlı. V.P programı, Tarihsel Maddecilik Yayınları. 1971 Ankara. S : 31)

İşte İ. Bilen'in üzerinde demogojiler yaptığı bölüm budur.

Okuduğunu azıcık da olsa anlıyan herkesin açıkca görebileceği gibi, yukardaki metinde : ne bugünkü «Amerikan demokrasisine» övgüler düzülür ne de bugünkü Amerika'nın «askercil olmadığı» savunulur.

Orada : Amerika'lıların 90 yıl önce köleliği kaldırmak uğruna vatandaş harbine yani sivil = iç savaşa girişebildikleri (iç savaşı göze alabildikleri) ve bu iç savaşın sonunda derebey artıklarını yok edebildikleri, kırtasiyeci ve askerci olmayan bir demokratik devlet (ucuz devlet) kurabildikleri; ve sanayi sermayesini ötekilerden üstün getirebildikleri için yüksek teknikli bir ekonomik yapı kurabildikleri anlatılır.

Yani Amerika'lıların 90 yıl önce, adına Marksist-Leninist teoride «burjuva demokratik devrim» denen bu işleri başarıyla gerçekleştirdikleri için yüksek tekniğe ve güçlü ekonomiye sahip bir medeniyet kurabildikleri anlatılır. Ve eğer bizim de yüksek teknikli bir medeniyet kurmamızdan bahsediliyorsa, pahalı, kırtasiyeci, militarist devletin sahibi finans - kapital zümresine ve antika tefeci - bezirgan sınıfına karşı bir iç savaşı göze almamız ve bu iş savaş sonunda onları tasfiye ederek askerci olmayan, kırtasiyeci (bürokratik) olmayan ucuz bir devlet kurmamız, toprak reformu yaparak, toprağı köylüye dağıtmamız ve sanayi sermayesine öncelik tanımamız gerektiği vurgulanır. Bu görevler yerine getirilmeden yani burjuva demokratik devrim başarıya ulaştırılmadan Türkiye'nin ortaçağ karanlığından ve geriliğinden kurtulmasının, ileri bir teknik düzeye kavuşmasının mümkün olmadığı en öz ve özet biçimde ortaya konur.

Burada belki şöyle bir soru akla gelebilir; Peki, neden başka bir örnek verilmedi de Amerika örnek verildi. Bu mutlak gerekli miydi. Bizce evet. Gerekliydi. Neden mi? Şundan :

Biliyoruz, Vatan Partisi Programı 1954 lerde yazılmıştır. O dönemde iktidarda D.P vardır. D.P liderleri olan Bayar - Menderes'in ise ağızlarını her açışta tekrarladıkları bir parolası vardır : «Türkiye'yi küçük Amerika yapacağız» Nasıl mı yapacaklar «Türkiye'yi küçük Amerika?» Türkiye'yi başta Amerika gelmek üzere tüm emperyalist ülkelere milyonlarca dolar borçlandırarak, Türk parasının değerini iyice düşürüp hayatı alabildiğine pahalandırarak, benzin istasyonları açıp, karayolları yaparak; tuvaletler yapıp, apartmanlar dikerek ve de her mahallede bir milyoner (devlet kesesinden zengin olmuş bir vurguncu) yetiştirerek...

Yerli - yabancı parababaları çetesinin uşakları olan Bayar - Menderes ekibi bir yandan böyle işler yaparak halkı soyup soğana çevirirken bir yandan da demagojilerini sürdürüyorlardı «küçük Amerika oluyoruz» diye. Ve halka diyorlardı ki : «dişini (meşhur söyleniş iyle = kemerlerinizi) sıkın; böyle gide gide sonunda Amerika gibi güçlü ve gelişkin bir ülke olacağız.»

İşte böyle bir durumda, bu demegojik silahın, parababaları sözcülerinin elinden alınması gerekliydi. Bu nasıl yapılabilirdi? İzah edilerek. Bilimin görevi olayları açıklamaktır. Olayları açıklamak demek : olayların «neden»lerini ve «nasıl»larını (olayın nasıl olduğunu) ortaya çıkarmak, koymak demektir. Bir olayın ancak «nedeni» ve «nasılı» bulunursa bizim için anlaşılır, bilinir hale gelebilir.

Öyleyse yapılacak iş : Amerika'nın ileri bir tekniğe ve güçlü bir ekonomiye «neden» ve «nasıl» sahip olduğunu ortaya koymaktı. Amerika olayını herkes için bilinir hale getirmekti. İşte Kıvılcımlı Usta, Vatan Partisi programının ilk paragrafında en öz ve özet bir biçimde, herkesin kolayca anlıyabileceği bir yalınlıkta bu işi yapmıştır. Böylece de Bayar'ların Menderes'lerin elindeki demagoji silahını işlemez hale getirmiştir. Onların tuttukları yolun sanayi eşme yolu değil, emperyalistlere kölelik yolu olduğunu halka göstermiştir.

Şunu tekrar göze batırmakta yarar görüyoruz ki: Kıvılcımlı Usta'nın yukardaki satırlarından, biz de gelişip güçlenelim de Amerika gibi bir emperyalist devlet olalım anlamı çıkmaz. Böyle bir anlam çıkarmak istiyenler öküz altında buzağı arıyorlar demektir. Orada söylenmek istenen : Amerika'nın 90 yıl önce gerçekleştirdiği Burjuva Demokratik Devrim sayesinde ileri bir tekniğe ve güçlü bir ekonomiye sahip olduğudur. Eğer bizim de gelişmemiş ve ileri bir teknik düzeye ulaşmamız isteniyorsa; 90 yıl önce Amerikalıların yaptığı gibi «Burjuva Demokratik Devrimi» yapmak zorunda olduğumuzdur. Tabii bizdeki bu devrimi, artık 90 yıl önce Amerika'da olduğu gibi burjuvazi yapmayacaktır. Başta işçi sınıfımız gelmek üzere tüm üretmen halkımız yapacaktır. Bu meseleyi Kıvılcımlı aynı V.P Tüzük - Programında; (daha tüzüğün ikinci maddesinde) şöyle koyar :

«Bu mubarek iktisadi kuvayimilliye seferberliğimizin (Burjuva Demokratik Devrim savaşımızın. DevDer) güdücü ruhunu - başta işçi sınıfımız gelmek üzere - cahil, alim, köylü, şehirli.. bütün değer yaratan iyi niyetli vatandaşların, tamammiyle aşağıdan gelme ve tamamiyle serbest[TEŞEBBÜS (GİRİŞİM) TEŞKİLAT (ÖRGÜTLENME) - KONTROL] larında bulmak; ve bu emelle, bütün organlarda bilfiil müstahsilleri (üretmenleri) çoğunlukla görmek, yarımız olan kadını ön safta bulmak, gençliğe sonsuz inanmak.» (V.P. Tüzük ve Program. s : 23)

Aynı konu, programın «işçi meselesi» bölümünde şöyle konur :

«1 — SİYASET : Nüfus artışımızın 20 misli çabuklukla artan, en uyanık en teşkilat kabiliyetli sosyal zümremiz, İŞÇİ SINIFIMIZ, siyasetimize kuyruk değil, baş olacak... Siyaseti, günlük ekmeği kadar ciddiyetle benimseyen işçi evlatlarına, Türk milleti, bütün demokratik haklarıyla beraber, memleket hayrına iktisadi hayatımızı da aşağıdan ve bütün halkımız gibi kontrol etme hürriyetini de vererek, milli sanayimizin, Batılı ülkeler derecesinde verimli ve yüksek olmasını sağlıyacak.» (Age. s : 50)

Görüldüğü gibi başta işçi sınıfımız gelmek üzere tüm üretmen halkın bir demokratik devrim yapması ve ülkeyi gerilikten kurtarmasıdır istenen.

Şimdi gelelim Kıvılcımlı Usta'nın Amerika meselesi üzerine söylediklerini doğruluğunu kesince kanıtlamaya :

Engels 1891 de, Erfurt Program Tasarısının Eleştirisi'nde, bu konuda şunları yazar :

«Halk temsilcilerinin bütün iktidarı ellerinde topladıkları ülkelerde, anayasa gereğince, ulusun çoğunluğu seni destekledikçe, her şeyi yapabileceğin ülkelerde, Fransa ve Amerika gibi demokratik cumhuriyetlerde...» (Gotha ve Erfurt Programlarının Eleştirisi. s : 106)

Engels Usta aynı yerde yine şöyle yazar :

«Demek ki tek bir Cumhuriyet. Ama, 1798'de kurulmuş olan imparatorluğun imparatorsuz şekli olan bugünün Fransız Cumhuriyeti anlamında değil, 1782'den 1798.e kadar her Fransız vilayeti, her belediye, **Amerikan modeline** uygun olarak kendi tam özerk yönetimine sahip bulundu, bize de böyle bir şey lazım. Böyle bir özerkli knasıl örgütlenebilir ve bürokrasisiz nasıl edilebilir, **Amerika ve Birinci Fransız Cumhuriyeti** bunun nasıl olduğunu bize gösterdi...» (Age. s : 110)

Engel'ten yaptığımız bu ikinci alıntıyı, Lenin Usta'da (Devlet ve Devrim adlı eserinde) aynen aktardıktan sonra şöyle der :

«Bundan dolayı Engels, programın özellikle ilgili maddesinin şöyle formüle edilmesini önerir : «İl, ilçe bucaklarda, genel oyla seçilmiş memurlar aracıyla, tam özerk yönetim. Devlet tarafından tayin edilmiş bütün mahalli ve bölgesel otoritelerin ortadan kaldırılması »

«Kerenski ve öteki «sosyalist bakanlar hükümeti tarafından yasaklanan Pravda'da (16) (28 Mayıs 1917 tarihli 68. sayısında), bizim sözde devrimci bir sözde demokrasinin sözde sosyalist temsilcilerinin, bu noktada - tabii sadece bu noktada değil, nerde o günler - demokratizmden göze batar bir biçimde ayrıldıklarını göstermek fırsatını daha önce bulmuştum. «Koalisyon»larıyla Emperyalist burjuvaziye bağlanmış bulunan adamların bu söylenenlere sağır kalmalarında anlaşılmayacak birşey yoktur.» (Devlet ve Devrim s: 101)

Usta'ların tüm bu söylediklerine bizim ihanet sosyalizminin lideri Laz İsmail'de, bir zamanlar Kerenski ve şürekasının kaldıkları gibi sağır kalır.

Ama biz diyelim ki İ. Bilen'in bu kadarcık kusuruna bakılmaz. Çünkü o okumadan - yazmadan bihaber, gününü, ağustos böceği gibi laklakla geçiren (her nekadar Bilen'in laklakları ağustos böceğininki gibi masum şeyler olmasa da) bir zavallıdır. Bu yüzden o Marks, Engels ve Lenin'den habersiz olduğu için kınanamaz. Ama gelin görün ki, Bilen'in kusuru bu kadarcıkla kalmıyor. O kendi dergisinde - «Ürün» de - yazılanlardan da habersizdir :

Bilen'in, Amerika meselesi üzerine yaptığı demagoji 28 Ocak 1975 tarihini taşıyor. (bak : «Çetin Savaş» s : 7) Oysa Ürün dergisinin Aralık 1974 tarihli 6. sayısında yayınlanan çeviride, Sovyet Bilimler Akademisi asil üyesi Nikolaj Droujinine, bu konuda bakın ne yazıyor :

«18. inci yüzyılın ortasında koloniler ve İngiltere arasındaki mücadele kızışarak, İngilterenin siyasi hakimiyetine karşı bir savaş durumuna dönüşmüştür. Ekonomik güçlerine ve aydınlık düşüncelerine dayanan Kuzey Amerikadaki İngiliz kolonileri, bağımsızlık özlemleriyle harekete geçerek bağımsız bir federal devlet oluşturmuşlardır. Bağımsızlık savaşı, Kuzey devletlerinde köleliği ortadan kaldıran, İngiliz aristokratlarının topraklarını ulusallaştıran, işgal edilmemiş toprakları dağıtan ve satan bir burjuva devrimi olmuştur. Zengin tabakaların zorlu direncine rağmen, yeni devlet 1841 yılında «Squatterizm»i resmen onaylamıştır.

«Bağımsızlığın kazanılması Birleşik - Devletlerin ekonomik gelişmesine güçlü bir etkide bulunmuştur. Avrupalı göçmenler akını işgücünü bol miktarda sağlamıştır. Ülke geniş bir kanallar, yollar ve daha sonra da demir yolları ile örtülmüştür. 19. ncu yüzyılın 30 ve 40 yıllarında tarım, makinalarla ve yetkinleştirilmiş aletlerle donatılmıştır. İngiliz sanayisindeki tek

Devamı sayfa 6 da

nik devrim, Birleşik Devletlerin sanayisini de aynı şekilde etkilemiştir. 19. ncu yüzyılın ortasına doğru Kuzey Amerika'da yüzbinlerce işçi çalıştıran binlerce sanayi işletmesi bulunmaktaydı. Birleşik - Devletler, topraklarını genişleterek Pasifik kıyısına ulaşmış ve mamul ürünlerini Doğu Asya'ya ihraç etmeye başlamıştır. 19. uncu yüzyılın sonu, daha şimdiden oluşmuş sınıflar arasındaki (proletarya ve burjuvazi) sosyal antagonizmayı canlı bir biçimde gösteren, ücretliler tarafından gerçekleştirilen büyük bir grev dalgasına sahne olmuştur.

«Fakat Amerikan Kapitalizmi tarafından gerçekleştirilen ilerlemeler ne kadar büyükse, sanayici kuzey ile köleci güney arasındaki ekonomik çelişkiler de o kadar keskindir. Kölecilik iç pazarın oluşmasına ayak bağı oluyor, plantasyonlarda emeğin üretkenliğini azaltıyor ve krizlerini yaratıyordu. Zaman zaman köleler, özgürlük için ayaklanıyorlardı. Onbinlerce zenci kuzey ve batı devletlerine kaçıyor ve buralarda ekilmemiş bölgelere yerleşiyordu. Köleciliğin ortadan kaldırılması sorunu birinci plana çıkmış ve durum 19.uncu yüzyılın 60 yıllarında Kuzey ve Güney arasın da bir iç savaşa yol açmıştır. Bu iç savaş içeriği ve sonuçlarıyla ikinci bir burjuva devrimidir. Savaşın en kızgın olduğu dönemde Federal hükümet, yoksul çiftçilerin sömürgeleştirilen bölgelerde işletmeye açılmamış topraklara vergi ödemeksizin yerleşmelerini sağlayan «homestead» yasasını ilan etmiştir. Kuzeylilerin zaferi köleciliği ortadan kaldırdı ve zencilerin hukuksal eşitliğini sağladı. Alınan tedbirler geçmişin bü tün kalıntılarını ortadan kaldırmamakla beraber Birleşik Devletlerin kapitalist gelişimine büyük bir etkide bulunmuştur. Güneyin «yeniden inşası» sürecinde büyük topraklar parçalanmakla ve köleciliğin en gayretli taraftarları ortadan kaldırılmakla beraber, zenciler, gerçek eşitliğe kavuşamamışlardır; zencilerin büyük bir çoğunluğu aynı büyük plantasyon sahiplerinin toprakları üzerinde yarıcı olmuşlardır. Buna paralel olarak burjuva rekabeti, küçük çiftliklerin büyük kapitalist işletmeler oluşturmaları yönünde konsantrasyonu sürecini başlatmıştır.

«Görüldüğü gibi Birleşik-Devletlerde kapitalizmin doğuşu Batı Avrupa ülkelerindekine göre oldukça farklı bir biçimde olmuştur: sermayenin ilkel birikimi, az yoğunlukta bir nüfusu olan zengin bir ülkenin sömürgeleştirilmesi ve sonunda sadece kapitalist sanayinin değil fakat makinalı büyük tarımın ve hayvancılığın da hızlı bir büyüyüşüne yol açmıştır. V. Lenin'in sözünü ettiği özgür kapitalist gelişim yolu, Amerikan sanayisinin hızlı gelişimini garanti ediyordu.» (Nikolai Droujinine. Batı Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri İle Mukayeseli Olarak Rusya'da Kapitalizmin Doğuşunun Özellikleri)

Gördüğümüz gibi Engels, Lenin Ustalar ve de Sovyet Bilgini, Amerika sorunu üzerine farklı şeyler söylemiyorlar. Amerika ekonomisinin yüksek teknik düzeye ulaşmasına devrimlerin yol açtığını söylüyorlar. Daha açığı bu devrimler sonucu sağlanan kırtasiyeci (bürokrat) olmayan ucuz devletle, derebey artıklarının yokedilişiyle ve sanayi sermayesinin ötekilerden üstün tutuluşuyla Amerikanın Amerika olabildiğini söylüyorlar.

Fakat gelelim İ. Bilen bütün bu gerçekliklerden bağımsızdır. Bu gerçekliklerin bir Sovyet Bilgininin kaleminden, kendi dergisinde yayınlanmış olması bile onun durumunu değiştirmez.

Bu durum, Bilen'in ve sahte TKP'sinin ne denli «Sovyetik» olduğunu açıkça ortaya koyuverir. Onlar, Sovyetik görünebilmek için Sovyet Bilginlerinin araştırmalarını yayın organlarında sık sık yayınlar. «Ürün»ün hiçbir sayısı yoktur ki herhangi bir Sovyet Bilgini veya liderinin konuşması ya da yazısı yayınlanmamış bulunsun. Fakat sahte TKP'liler bu Sovyet metinlerini anlamak, anlatmak, savunmak için mi yayınlarlar? Kesinlikle hayır. Sadece Sovyetik görünebilmek için. İşte yukardaki örnek bunun en güzel kanıtıdır.

Yukardaki, aktardığımız metinlerle, Burjuva Demokratik Devrimlerin, Amerika'da kırtasiyeci devleti, feodal kalıntıları yokettiğini, sanayi sermayesini üste getirdiğini ortaya koymuş olduk. Bu konuda sanırız ikircilik kalmadı.

Yalnız, 19. yüzyıl yani emperyalizm öncesi Amerika'sının, devletinin askerci olmayışını, bu sonucun da aynı Burjuva Demokratik Devrimlerle sağlandığını yeterince ortaya koyamadık. Bu konuyu da Lenin Usta aydınlatsın:

«Aslında İsviçre ve Amerika Birleşik Devletlerinde sermaye hakimdir ve işçilerin durumlarını düzeltmek için giriştikleri bütün çabalar iç savaşlara yol açmaktadır. Bu ülkelerde çok fazla asker yoktur, hazır ordunun asker sayısı azdır-İsviçre'de bir misil kuvveti vardır ve her İsviçre'linin evinde bir tüfek bulunur; Amerika'da da son zamanlara kadar hazır bir ordu yoktu-bu yüzden, bir grev olduğu zaman burjuvazi silahlanıp, asker kiralar ve grevi bastırır...» (Devlet Broşürü, S: 30)

Lenin Usta, bu sözleri, 11 Temmuz 1919'da Sverdlov Üniversitesinde, Devlet üzerine verdiği konferansta söylüyor. «Amerika'da son zamanlara kadar hazır bir ordu yoktu» diyor. Demek ki 20. nci yüzyıl öncesi Amerika'da, askerci (Militarişt) despotik bir devlet yokmuş. Yine Lenin Usta'nın deyişiyle «demokratik bir cumhuriyet» (Age S: 30) varmış.

İşte, Burjuva Demokratik Devrimler sonucu ortaya çıkan bu olumluluklardan dolayı yani: Burjuvazinin sınıflar savaşını yasal kılamayışı sonucu sınıflar savaşının açık, kesin, dolaysız bir biçime bürünmesinden; burjuvezinin işçi sınıfını ortaçağ derebeği yöntemleriyle ezemeyişinden dolayı, Amerikan tekniği gelişip güçlenmiştir. Çünkü işçi sınıfını gönlünce, kanun dışı yollarla sömürme imkanları kısıtlanan burjuvazi, kazancını artırabilmek için ister istemez emeğin üretkenliğini, verimliliğini yükseltme yollarının araştırmış; ve sonunda tekniği geliştirerek (Teknik yaratıcılığı ile) bu amacına ulaşmıştır. Demek bir ülkede tekniği geliştirmek, sanayiyi ileri bir teknik temeli üzerine oturtabilmek için o ülkede, sınıflar savaşını despotça baskı altına almak değil, tersine dizginlerinden boşandırmak gerekir. Yani işçi sınıfına her türlü demokratik hak ve özgürlükleri tanımak gerekir. Bunu da ancak feodal kalıntıları temizliyen, bürokratik ve militarist olmayan bir devlet göze alabilir. Ve de öyle bir devlet ancak başarılı bir burjuva demokratik devrim sonucu ortaya çıkabilir. Tabii çağımızda bu devrim burjuvazi tarafından değil başta işçi sınıfı gelmek üzere tüm üretmen halk tarafından gerçekleştirilebilir.

Vatan Partisi Programının ilk paragrafında söylenen bundan başka bir şey değildir.

Bütün bu gerçeklikler ortadayken, Laz İsmail yine kalkacak demogojisini yapacaktır: Kıvılcımlı «Amerika'nın askerci olmadığını programına koydu», «Amerika'nın Türkiye üzerindeki hegomanyasını, baskısını, hepsini görmezlikten geldi, yok saydı. «V.S. diye. Çünkü onun görevi budur. Yani pislik atmaktır. İ. Bilen, bir çöplükte eşinen ve yakınından gelip geçenlerin üzerine pislikler, tozlar fırlatan bir tavuk gibidir. (Elbette tavuk gibi masum değildir.) Tavuğun eşinmesi doğası gereğidir. Oysa Bilen'in önüne gelene (en başta Kıvılcımlı Usta'ya) pislikler yağdırması onun dönekliğinden, hainliğindendir.

Şimdi de Vatan Partisi savaşının (bugünkü uyduruk sözde «vatan partilileri»nin değil 1954-1960 yılları arasında döğüşen gerçek Vatan Partisi) hikayesini Kıvılcımlı Usta'nın ağzından dinliyelim:

«Vatan Partisi savaşı: Şu veya bu iç nedenlerle açılmış bir gedikten hür **boşalış** değil, bütün tıkanık bentlerin üstünden **atılış** oldu. Parababalarının geçici hoşgörü sosyetesinden yararlanmadığı için, en nankör **«susuş kumkuması»** sağı solu kaplamıştı. Ömrü zılgıt ve susuş kumkuması ortamında geçenler için «İşçi sınıfı cephesinde yeni bir şey» yok idi. Görev var idi.»

«İşçi sınıfı partisi (Vatan Partisi) 1954'ten 1957 seçimleri sonuna dek **Modern** (Finans-Kapital) ve **Antika** (Tefeci-Bezirgan) Parababalarının en aşağılık Bizantizm artığı ile karışık Derebeğice Faşizmine karşı döğüştü. Adım başında provokasyonlar, tuzaklar, baskılar, saldırılar, polis baskınları, Gangster Sendikacı komploları, köylü girişimlerine jandarma karakol işkenceleri ardı arası kesilmeksizin amansızca birbirini kovaladı.

«Bir avuç insanın göğüslerindeki **inanç'tan** ve beyinlerindeki **bilinç'ten** başka hiç kimsenin yardımı beklenmiyordu. **Ödleklerin**, provokatörlerle işbirliği yapan sık sık tepici **panikleri** normal karşılandı. Ta lebe Cemiyetlerinin Parti tabelasında **«Orak-Çekiç»** keşfeden ihbarları, Siyasi Polisin bile bile «Öküz altında buzağı arayışları», Sayın Savcıların polis direktiflerine paye verişleri, Tarafsız hakimlerin bir suç olmasa tahkikat açılmazdı yollu dava açışları olağan şeylerdi.

«Sonunda oyunu gene iktidar bozdu. Parti'nin seçim kampanyasında gördüğü inanılmaz ilgi, Parababalarının «Sayım suyum yok» demelerine yol açtı. Kamyonlarla istenilen sandığa hakim ilamı alarak» oy atmıya» koşturulan bindirilmiş D.P.'li işsiz oy davarları, kırık şişe, taş, sopa, **küfür yağdırmalarıyla kaldılar**. Menderes'in son umudu, seçimi kazanır kazanmaz Ankara'ya gelen Amerikan Dışişleri Bakanına bir siyasi kurban kesip, dolar dilenmekti. Bütün «hür basın»ın birinci sayfalarını, Dulles'in yakışıklı boy resmi ile yanyana Gizli Komünist Partisinden yakalananların eşkiya kılıklı fotoğrafları dolduruyordu.

«Vatan haini komünistler» Demir Perde gerisinden **«Para»** alırken suçüstü elense edilmişlerdir! **«Vatan sever iktidar»**, Amerika'dan **«Para»** alamadığı için üzüntüsünden Vatan Partilileri Harbiye zindan hücrelerinde aralıksız 1 yıl gündüz ışığı göstermemecesine her türlü insan haklarından yoksun, her işkenceye her an uğratılarak ölüme bıraktı. 2 yıl sonra Vatan Partililer iktidarın en güvendiği Ağır ceza'da beraet ettiler. Yalnız çoğunun lekesiz dişleri, sertçe ekmek kabuğunu ısırırken peynir gibi çatırdayıp döküllü dökülü verdi. «Dişli» iktidar tekme tokat Yassıada'ya gönderildi. 27 Mayıs, Türkiye'de de bir **Sosyalist Partisi** kurulmasını gerekli buldu. Ve Bayar affedildi. Kimi **«Sosyalis»**ler hala Vatan Partisini affedemediler.

«İşte bu kadardır ol hikayet» (İşçi Sınıfı Partisine Giriş. V.P. Tüzük ve Programı S: 3)

Evet, işte budur Vatan Partisi savaşının hikâyesi. Ve bu savaş; Türkiye Devrim (ya da Parti) tarihinin en şerefli bölümlerinden birini meydana getirir. Laz İsmail gibi kaçaklar, dönekler ne kadar çabalarlarsa çabalasınlar o şerefli mücadeleye zerrece leke süremezler. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

(DEVAM EDECEK)

Makina Yedek Parça'da Sınıf

Baştarafı sayfa 16 da

Ama sökmedi 4 arkadaşımızın atılmasına, bazı arkadaşlarımıza Giriş-Çıkış yaptırılmasına rağmen işçiler yılmadılar ve haklarını söke söke aldılar.

Bu başarının getirdikleri çok önemliydi : Elde edilen sonuç küçük olmasına rağmen, ne kadar baskı olursa olsun, ne kadar zorlukla karşılaşılırsa karşılaşılsın bir kez BİRLİK olundu muydu sonunda kazançlı çıkanın işçi sınıfı olacağını duruca kavradık. Mücadele azmimiz ve direncimiz bilendi.

Bu arada bir avuç faşistin dışında tüm işçiler T. Maden - İş'e üye oldukları halde çelik - iş iş kanununun gevşekliklerinden de yararlanarak sahte fişler düzenleyip yetkiye itiraz etti. Bu sayede mahkemeden yetkinin kesinleşmesi bir yıl kadar uzadı.

Bu uzamadan yararlanan işveren yeni tertiplere girişti, işçileri branşları dışında daha ağır işlerde çalışmaya zorluyor, faşistlere sürekli destek oluyor, işçileri zorla mesaiye kalmaya zorluyordu.

Direnen işçileri de, ihtar, para cezası hatta işten atmakla yıldıracağını hesaplıyordu.

Ancak işçiler yılmıyor, örgütlülüklerini sağlamlaştırarak faşistlerin provokasyonlarını ve patronun tehditlerini boşa çıkarttılar.

Mahkemeden T. Maden-İş'in yetkisi kesinleşti. Bir yıl kadar önce MESS ile imzalanan GRUP sözleşmesinin bir parçası olan sözleşmemiz yürürlüğe girdi.

Yukarıda anlattığımız engellemeler patronun işine yaramıştı, yetki kesinleşmediği bahanesiyle uygulamadığı sözleşmelerden kazanılan kısmi haklar, giderek artan hayat pahalılığı karşısında değerini iyice yitirmesi bir yana ücret artış farklarının ve sosyal haklarımızı zamanında ödemiyerek, haklarımızı gasp etmiştir.

Sözleşmenin getirdiği en önemli kazanç haftalık çalışma sürelerinin 1,5 saat düşürülerek 46,5 saat olarak belirlenmesidir.

İşte arkadaşlar verdiğimiz mücadele, fabrika cehenneminde yakılan tüm işçi kardeşlerimizin, işçi sınıfının mücadelesinin bir parçasıdır.

Bu mücadelemizi bundan sonra, daha iyi haklar almak, daha iyi çalışma şartları, iş güvenliği sağlamak için sürdüreceğiz.

Ancak insanca yaşamak için verdiğimiz mücadeleyi sadece ekonomik mücadele ile sınırlayamayız. Başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm halkımızın sosyal kurtuluşu için Ekonomik - Demokratik - Siyasi taleplerimizi gerçekleştirebilmek içinde mücadele etmeliyiz.

Bu mücadeleyi verebilmek, sınıf bilincini ve mücadelesini geliştirmek için işçi sınıfının siyasi öncülüğünü sağlamak gerekir. Bunun sağlanabilmesi ise işçi sınıfı partisi ve Halk Kurtuluş Cephesinin yaratılması ile mümkündür. Çünkü örgütsüz SINIF KÖLE SINIFtır.

Fabrikaları, Sarayları, yolları, kısacası tüm değerleri yaratan ve işleten işçi sınıfımız; devrimcilerimizle omuz omuza bu mücadeleyi de başarıya ulaştıracaktır.

Makina Yedek Parça Fabrikasından
DEVRİMCİ DERLENİŞÇİ İŞÇİLER

«İşçi Birliği»nin Birlik Anlayışı

Bütün ülkelerin işçileri, birleşiniz....!» diye söze başladı «İşçi Birliği.» Tıpkı 130 yıl önceki Komünist Manifestosu'nun sözü bağladığı gibi. 130 yıl önce, aynı söz, söz olmaktan çıktı, «Enternasyonal İşçi Birliği»nde somut (örgüt) ifadesini buldu. 130 yıl sonra, sapa Türkiye ülkesinde, aynı sloganı atan «İşçi Birliği» - dünya işçilerinden geçtik - parça bölük Türkiye İşçi sınıfını derliyebilecek mi?

1 — TÜRKİYE'DE «ZAMANIMIZIN EN ACİL MESELESİ» NEDİR?

Daha başlığında «Proletarya Partisi kurulmalıdır» diye cevabı yapıştırıyor İ. B. Amenna! Bugün Türkiye'de :

a) 30 yıllık «sosyolok» makyajı bozulmasın isteyen hanımlar,

b) 50 yıllık «devrimci» maskesi dökülmesin isteyen «provokatör» beyler,

c) Ellerinin ve kilitlerinin altındaki teori hazinesini babalarının malı gibi gram - gram piyasaya süren «mirasyedi Yeni Memed Ağa» lar

haricinde hemen herkes aynı görüştedir. Gel gör ki, «rivayet aynı, lakin maksat muhtelif!» Sözlerin büyüsüne kapılmayalım. Her geçen gün biraz daha kanlı - bıçaklı sınıf mücadelesinin içine itilen Türkiye İşçi sınıfının acılarıyla dalga geçmek istemiyorsak, iğneyi abc'deki başını yitirmişlere batırırken, çuvaldızı iyi niyetli görünen, türedi sosyalistlerimize batırmak gerek. Biz de öyle yapacağız.

2 — PROLETARYA PARTİSİ NEDEN GEREKLİ?

«Finans kapitalin **Biricik Saldırı Cephesi** önünde : peynir ekmek kadar şiddetle ihtiyaç duyulan iki şeyden birincisi : olabildiğince **Darlığına - Homojen** bir Çelik Çekirdek **(Proletarya Partisi)** kurmaktır; ikincisi olabildiğince **Genişliğine - Heterojen** Biricik **Devrimci Güçler Cephesi** kurmaktır... Bir türlü kurulamıyorlar. Çünkü bu iki şey,, boyuna, birbirinden ayrı olabilirmiş gibi konuluyor. İki şeyin zıt karakteri skolastik kafaları karıştırıyor.» (A.Y.B.D.)

9 yıl öncesinin bu satırlarını okumuşcasına, İ. B., (tabii kaynak göstermeye gerek duymadan) aynı sözlerin «aydınca»sını şöyle belirtiyor :

... tüm emekçi halk kesimlerinin bugünkü demokrasi mücadelesinde antifaşist güç birliğini ve cephesini oluşturmanın bir tek yolu : her şeyden önce bu birliğe önderlik edecek proletaryanın bağımsız siyasi partisinin kurulmasıdır.» (İ.B., s. 1)

Peki nasıl kurulacak bu Proletarya Partisi? Gökten zembille mi inecek? Hayır! Bunu anlamak için İ. B. sosyalist hareketin geçmişine bakıyor. Bakalım üniversite sıralarında şaşılaşmış gözleri geçmişte neler görüyor?

3 — PROLETARYA PARTİSİ NEDEN YOK?

«Bu güne kadar (yani İ. B. nin zuhur ettiği 1978 yılı sonuna kadar, Dev-Der), Türkiye İşçi sınıfı hareketi içinde, kendisini «proletarya partisi» olarak ilan eden bir çok örgütlenmeler çıkmıştır. Ancak bunların **şimdiye kadarki mücadelesi** (abç.), işçi sınıfının birliğini sağlayabilecek, tüm emekçileri, emperyalizme, tekelci kapitalist düzene ve faşizme karşı mücadelelerini bir anti-faşist halk cephesi içinde toparlıyabilecek bir anlayışa, bir kuruma, programa ve örgütlenmeye sahip olmadıklarını göstermiştir.» (İ. B. s. 1)

Demek ki İ. B. «Şimdiye kadar» sabretmiş kenarda durup curcunayı seyretmiş. Ama artık yeter! «Böyle bir program ve tüzüğün ortaya çıkarılmasında büyük ölçüde gecikilmiştir.» (İ.B. s. 1) ve yumruğunu masaya indiriyor:

«... Yapılacak ilk iş...... bir ideolojik düşüncenin, kuramın, program olarak ortaya çıkarılması; bu program temelinde örgütlenmenin sağlanacağı bir parti tüzüğünün hazırlanmasıdır.» (İ. B. s. 1)

Türkiye oldum - bittim bir küçük - burjuvalar ülkesidir. Onun için fabrika cehenneminde inleyen fukara işçi sınıfının sesi, çoğu zaman cakalı küçük-burjuva yaygaraları arasında güme getirilebilmiştir. Yazıhanesinde sinek avlayan her avukat, «ithal malı» kültürünü satamayan her «sosyolog» emekçi Türkiye halkına kurtuluş yolunu gösterecek bir «program» yazabilmek aşkıyla yanar, kavrulur. Sağ olsunlar! Bu yüzden, kısacık «işçi» sözcüğünü bile 12 şatafatlı kelime ile ifade edebilecek kadar ne «avukat - çatlatan» programlar gördük Türkiye'de. Varsın gencecik İ. B de «Ekim ayının sonunda (her nasılsa (!) Dev. Der.) eline geçen, proletarya partisi için bir program ve tüzük taslağını» kolleksiyonumuza eklesin. Ama onunki «Türkiye'nin ekonomik,, sosyal ve siyasi şartlarına uygun olacakmış! Parası ve vakti olan, bir de «program ve tüzük taslakları» okumaktan bıkmayan aydın gençliğimiz okur, belli olmaz, belki de «somut tartış»ır. Bir «artık yeter!» haykırışı da işçi sınıfına bağışlansın.

4 — DAĞINIKLIK NASIL ÇÖZÜLÜR?

Bir süre sonra, İ.B. de diğerleri gibi, yere göğe sığdıramadığı programının (aynen «dahi» sanatçılarda görüldüğü gibi) «anlaşılmadığından» yakınır, küser oturur. Dağınıklık yangını daha da alevlenir. Tabib olmaya kalkışan mütetabbib (doktorluk) olur. Teşhis edemediği hastalığı, kendi iyi niyet gösterisine bulaştırır.

Oysa İ. B., 9 yıl öncesinden aktardığımız satırları okumaya devam etseydi şunları görecekti :

«Dağınıklık» ve «Anarşi»nin iki nedeni herkesce biliniyor. Birinci neden : **Finans - Kapital'in** uçsuz bucaksız araç gereçleriyle her gün sol cephe içinde sinsice sızdırdığı ajanları ve gizli servisleridir.

«İkinci neden : «Babil artığı» Küçükburjuva ortamımızın ve eğilimlerimizin iliklerimize dek işlemiş bulunmasıdır.» (A.Y.B.D.)

İnsan üzülüyor. İşçi sınıfımızın yiğit militanı Dr. Hikmet Kıvılcımlı, demek ki, sonsuz iyi niyetiyle, bu «kör göze mertek» gerçekleri «herkesçe biliniyor» sanırken yanılıyordu. 9 yıl sonra İ. B., hala, dağınıklık yangınının kökeninde (program ve tüzük) boşlukları arıyor. Ve her boşluğu doldurmaya kararlı edasıyla, «eline geçen» programı beyin fesadına uğramış aydın gençliğimizin başından aşağı boca ediyor. Boşuna çaba. Programsa : Osmanlı İmparatorluğunun yıkılış kargaşaları arasından doğrulan işçi sınıfımızın hala aşılamamış elli yıllık Demokratik Devrim Programı (1926 TKP, 1946 TSEKP, 1954 VP programları) ortada duruyor. O tartışılmalı. Tüzükse: ne oldum delisi küçükburjuvaların «şiddet ve illegalite» palavraları değil. Cumhuriyet tarihiyle özdeş işkenceli, hapisli deneylerin, en vahşi derebeği faşizminin sınavlarından geçmiş tüzükler örnek alınmalı.

5 — İŞÇİ BİRLİĞİNİN NİYETİ

Yoksa boşuna mı nefes tüketiyoruz? Gerçi İ. B. «... bugüne kadar herhangi bir oportünist siyasete bağlanmamış olan büyük-küçük **bağımsız** (abç) gruplarla bir ideolojik birlik sağlamaya çalışmış, diğer yandan da diğer fraksiyon ve gruplarla bir ideolojik birlik temelinde proletarya partisinin oluşturulması uğruna mücadele etmiş..» Ama, kötü kader onları öyle bir döneme getirmişti ki : «...iyice kemikleşmiş olan oportünist siyasetlerle Marksist - Leninist kuram arasında bir yakınlaşma yerine kalın bir çizgi oluşmuştur. Kuşkusuz, bu dönemden sonra işçi sınıfının siyasal birliğini sağlamak adı altında, kemikleşmiş oportünist siyasetlere sahip olan ve bunu bir kuram haline getirmiş olan parti, gurup ve fraksiyonlarla bir parti içinde birliğe razı olmak, Marksizm-Leninizmi oportünizme değişmekten başka bir anlama gelemez.» (İ.B. s. 4)

İ.B. ye hak vermemek elden gelmiyor! Elinin altındaki (THKO/MB'den yadigâr kalan) hala «bağımsız» ve çelimsiz kuzucuklarını tutup elin «kemikleşmiş oportünist» kurtlarına mı yedirsin? «Aman ha yavrularım!» demiş ana tavşan, yavrularına kurtları göstererek : «Erkek olmasına erkek (burada Marksist-Leninist) biziz de, Allah ne onların yüzünü bize göstersin, ne de bizimkini onlara!» İ.B. de öyle yapıyor. «İşçi sınıfının siyasal birliğini sağlamak» da neymiş? Kurarsın bir tane, adı bile gizli illegal(!) teşkilat, toplarsın bütün yavrucaklarını kanadının altına.. Peki, o derleniş biçimli yuvarlak laflar niye geveleniyor? İşin cilası olmasın?

6 — UZUN SÖZÜN KISASI

İ.B. gördüğümüz kadarıyla ununu elemiş, eleğini asmış. Minareye kılıf uydurmaya çalıyor. İ.B. bu tür alın da kaçan mı? Yavuz hırsızlığı yerine işçi sınıfının 60 yıllık düşünce ve davranış geleneğini araştırsaydı orada, programın ne olduğunu somutça görebilecekti. O gelenek 1970 yılında aynı dağınıklık ortamına : **«Anarşi Yok! Büyük Derleniş!»** parolasını atmıştı. Nedenleri ve çözümleri orada bulunabilir. Üstelik İ. B. nin programından hem çok daha kısa, hem çok daha «somut» tur.

DERLENİŞE

Özgürlük yolunda her an koşanlar
Damarındaki kan gibi coşanlar
Kıvılcım, Taşdemir gibi insanlar
Bağladı beni bu Derleniş'e
Derleniş olmazsa devrim olamaz
Her insan devrim için ölemez
Haksızlığı bilmeyen özgür olamaz
Özgürlük bağlar beni bu Derleniş'e
Nice kurban verdik yine yılmadık
Karşı gelenlere aman vermedik
Söz ile anlaştık cana kıymadık
Mertlik bağladı beni bu Derleniş'e
Orhanim der güneş gibi doğalım
Faşizme aman vermeyip boğalım
Derlenelim biz de devrim yapalım
Devrimcilik bağlar beni bu Derleniş'e

Yazan : Garip işçi genç. İşçi, fakat iş bile bulamayıp boş gezen, parasız pulsuz yaşamını sürdürmeye çalışan bir genç :

Aşık ORHANİ

Dava arkadaşlarıma ve bacılarıma bin selam olsun...

Kendimi[z]
Ya Birleşm[...]

Dr. Hikm[...]

Yarım yüzyıllık Mustafa Kemal denemesi, herşeyi bütün trajik ve komik yanlarıyla ispatlamış bulunuyor: ya KURTULUŞ SAVAŞI, ya en soysuzca KÖLELEŞME-NİN MEZAR TAŞI. «KANLI PAZAR»ın sıcak, genç Türk ve Müslüman kanıyla bize ateş renkli ölümü uzatarak bir yol daha öğrettiği birinci ders budur.

İki GERÇEKLİĞİMİZ her gün iki tokat gibi suratımıza vuruluyor. Önce, şu birbirinden hem uzak, hem iç içe olayı en görmek istemeyen göze batıralım :

1969 Şubatının 16. günü en vurdum duymaz gazeteler bildiriyor : KANLI PAZAR!

1969 Şubatının 17. günü TRT yayınlarından dinliyoruz : «A.B.D. YUNANİSTAN'DAKİ ASKERİ YARDIMA YENİDEN BAŞLADI.»

Bu iki olay bize neyi gösteriyor? Biri Türkiye'de, ötekisi Yunanistan'da imiş gibi gözüken her iki olay : ucu Waşington'da döğülen aynı zincirin iki halkasıdır. Pasif tesadüflere değil, en domuzuna hesaplarla enaz 20 yıldan beri Türk milletinin ve Türkiye müslümanlığının boynuna dolatılan her zerresi binbir casus teşkilâtının AKTİF planlayışıyla hazırlanmış lanet zinciridir bu. Bakın ne denli kolay, açık, rahat çalışıyor emperyalizm :

Çağrılmayan, ama git de dedirtmeyen Amerikan 6. filosu mütareke yılları dehşet saldığı Türkiye karasularına müslüman kadınlarıyla gavur Amerikalıyı göbek havasında çiftleştirmek perdesi altında SÖMÜRGE cümbüşü yapmak üzere sokuluyor. Her gün, büyük şehirlerimizde, sağlı, sollu, dudak bükmeyle uzaktan seyredilen masum veya münafık gösteriler ansızın değişiyor. Rus gömlekleri takınmış Ergenekon Arslanları yahut, Mızraklarının ucuna Kur'an-ı Kerim takan Yezit askerleri gibi tekbir getiren sözde müslüman aylıklı gangster bozmaları : Amerikan Hava Kuvvetleri indirimlerinin, Amerikan zırhlılarında İstanbul Belediye Başkanını sarmaş dolaş eden helikopterlerin «NEZARET ALTINDA» müslüman işçi - gençliğine müslüman işçi - gençliği «KANLI PAZAR» oynuyor.

Ve ertesi günü, Amerikan Emperyalizmi, Yunanistan'da, Amerikan casus teşkilatı CİA eliyle hazırlayıp, Türkiye'ye örnek gösterdiği en rezil cunta kukla askerlerine,, sanki o zamana dek sahiden «KESMİŞ gibi, tanklar, gemiler, füzelerden süslü oyuncaklar sunduğunu bütün dünya radyolarıyla yayarak, «KANLI PAZARLA» ürküttüğü veya ürkütemediği masum veya münafık çocukları hem imrendiriyor, hem tehdit ediyor.

Finans - Kapital bu. Aynı Kıbrıs'tan, ne maydonozlu köfteler çıkartmaz ki? Dün Derviş Vahdeti, bu gün Alpaslan Türkeş, veya Said-i Nursi. Dün «Otuz Bir Mart Vakası» bugün «KANLI PAZAR»! Emperyalizmin cebinde her gün çıtırdattığı çerezlerdir.

Bunu hala anlamıyor muyuz? Anlamayacak mıyız? Tedaviye kalkmadan önce, teşhiste yanılmayalım. Onlar, evrensel yabancı Finans - Kapitalin, küçük Kapitalist uydularındaki yerli Finans - Kapital şubelerince her saat başı oynattığı oyundur. Yunanistan'da «KASABİKO», Türkiye'de «Kılıç-Kalkan» yahut «MEHTER TAKIMI» komando. Bunlar «AŞIRI» değişiklikler değil, bir tek rejisörün elinden (Pentagon - CİA madalyalı Wall - Street'ten) aynı saatte, aynı masada kotarılıp sahneye konmuştur. Arasıra kartlar eskidikçe aktörler yenileştirilir.

Amerikan dolarının şakası yoktur. Kulsan, yüzde yüz her şeyini teslim edeceksin. Menderes Kruşçof'u Ankara'ya çağırıp kendisi Moskovaya gitme cilvesine kalkar kalkmaz 10-15 gün geçmedi, bir geceyarısı adam kaçacak yer bulamadı. Ve İstanbul Valisi olacak, aziz ahbabı Amerikan Albayı casusun : O gece kendisine Yeşilköy'de gece yarısı için verdiği randevusuna, böyle sadık bir adamken nasıl gelmediğine hala şaşar durur.

Urfa kebabı kadar «meşhur» koalisyon hükümeti günleriydi. Türk Ordusunun Amerikan Başkumandanlarından izin almadan kılını kıpırdatamayacağı, Kıbrıs dolayısıyla Türkiye başbakanına resmi özel kırmızı balmumu ile bildirilmişti. Vaşington'a giden İnönü'ye Johnson filmini gösterdi, saray bahçesine inerlerken. Amerikan casus uçakları, Türkiye başbakanının helaya gidişini bile ta yukarılardan fotoğraflayıp dosyasına geçiriyorlardı.

Uslu «ağır işitken sultan»ımız avucu içine konulan filimli hakikate : «ya öyle mi? »diyesi oldu. Amerikan casus generali Ankara'ya damladı. İnönü'nün yerine ve İnönü'nün deyimiyle «BİR BAŞKA BAŞKAN» aradı. Başı en allerjisi huylu Bölükbaşı çekerek, bütün «MUHALEFET» o saat «Rokenrol» temposunda alaturka halay çekmeye girişti ve CHP'yi «yumuşak alt karnından» vurdu. İktidardan düşürdü. Ve Türkiye Finans - Kapitalinin «SÜMBÜL BEBEK TOHUMU» AP'nin başına, TBMM hükümetinin başına kimi getirdi? Artık hiç değilse onu bilmeyen yok. Mühendis çıkar çıkmaz Amerika'da uzman, Türkiye'ye döner dönmez Bayar'ın «bizim» dediği Sular İdaresinde «Barajlar Kralı», AP'de «zuhur» eder etmez milyarderler Amerikasının tekin şirketinde seçkin, İnönü tekerlenir tekerlenmez «TOPLUM POLİSÇİ» tabancadan «TOPLU» başbakan : Demirel.

Öyle geliyor ki o bile bir pazarlığa itiliyor. AP oy davarları sürüsünü yemlemeye mecbur. Kıbrıs «tükenmezinde» Yunan cuntası utanmazlığı, Karaağaç istasyonunda alay etmişti. Hem üç-beş ekonomik çıkar sağlamak, hem cunta şımarıklığına denge sağlamak zoruyla Demirel Sovyetlerle Menderes'inkinden çok daha eski, köstek selam-sabaha başlar başlamaz... «Selamın Aleyküm Kıbrıs- Başbuğ Derviş Vahdeti komandoları!» Ve aleyküm selam: Allahü Ekber'li komünizm düşmanı «Cihat»-ı Azam! ve «Pan-Turalizm»mi kanun üstündedir, kanun mu «pan - Turalizm»in altında? Neden «Kurtarmayalım» Altaylardaki Kan Kardeşlerimizi? Kaka Kaoki'lerden kötü Vantiyölerden aşağı mı kalacağız?

Evet. Lütfen kendi omuzlarımız üstündeki kafalarımızı kulaklarımıza dek örten külahlarımızı azıcık önümüze koyarak DAVRANIRKEN DÜŞÜNMEYE alışalım. Düşünülecek şeyse atla deve değil. Azıcık tarihi okumayı anlıyanlar yaşlı olmasalar da düşünebilirler. Şunu, her türlü çirk ve çepelden abdest alıp iki Kulhüvallah bir Elham okuyup bütün yüreğimizin «ihlası» ile «ikrar» edelim : BİN SEKİZ YÜZ YILINDAN BERİ, TÜRKİYE'Yİ TÜRKİYE İDARE ETMİYOR. Yalnız Türkiye mi? Hiç bir milleti kendisi idare etmiyor. Her milleti yaratan «KAPİTALİZM» güdüyor. Kapitalizm denilen ejderhanın dizginleri : 19. uncu yüzyılda İngilizin elindeydi. 20. yüzyılda Amerikan eline geçti. Kapitalizme canını, malını,, ırzını, namusunu teslim eden hiç bir ülkeyi kendi içinden, başına buyruk hiç kimse yönetemez. O, «Batı Uygarlığı idi, «Özel Teşebbüs» idi, «Kamu yararı» idi, «Sosyal Devletçilik»idi, «Bağımsızlık»tı, «özgürlük - özerklik»ti, «kişilik - pişilik»ti... hepsi, Finans-Kapital sofrasında meze. Daha som gerçek ortada. Bu gün hiç bir kapitalist ülke, Uluslararası Finans-Kapital'in ağababası Amerikan (PARA - CASUS - ORDU) üçüzü dışında gık diyemez. Siz bir kapitalist ülkeyi falan yaldızlı başbuğ, yahut kılına dokunulamaz meclis mi yeder sanırsınız? Aldanırsınız. İnsanlığın önünde iki rahmetten biri var : Ya bile bilesiye, tüm bilinçli, kıyasıya, öldüresiye ve ölesiye MİLLİ KURTULUŞ SAVAŞI göze alınır; yahut sömüresiye, sömürülesiye, çürüyesiye, geberesiye kullaşılır, köleleşilir. Bunu anlamak için sonraki «ÜÇÜNCÜ DÜNYA» palavralarınca maval dinlememize hacet yoktu. Yarım yüzyıllık Mustafa Kemal denemesi, her şeyi, bütün trajik ve komik yanlarıyla ispatlamış bulunuyor : Ya KURTULUŞ SAVAŞI ya da en soysuzca KÖLELEŞMENİN MEZAR TAŞI.

«KANLI PAZAR»ın sıcak, genç Türk ve Müslüman kanıyla bize ateş renkli ölümü uzatarak bir yol daha öğrettiği BİRİNCİ DERS BUDUR.

Gelelim İKİNCİ DERS'e, «devrimci» gevezelikler yeter. «Mustafa Kemal Yürüyüşü»... güzel şeydir. Yürümesini bilirsen. Başını ayak, ayağını baş ederek, yusyuvarlak tekerlenmeyi «yürüyüş» sanmazsan.

Otuz bin müslümanı Beyazıt'tan Taksim Opera yapısına dek kuzu kuzu götürmek çok hoşa gidebilir. Ama Taksim parkında çöreklenmiş üç buçuk Finans - Kapital gangsterinin ekmeğine yağ sürerce, toplum polisinin bilmeyerek alet edildiği hinoğlu hince tuzağa baştankara düşürtmek : 6. Filo helikopterinin gökte yeilenen kahkahası altında, üç bir kişi önünde otuz bin kişinin it dalamış keçiye döndürülmesi ne güzel şeydir, ne de hoşa gider.

Cumhuriyeti «ilelebet» Türk gençliğine emanet eden Mustafa Kemal böyle mi yürüdüydü? Kendimize gelelim. Sürüyle martavallara karınlar tok olsun artık. Tarih yapmayı, şiir yazmakla, roman okumakla karıştırmak yetti, arttı. Her adım atışımızda şunu unutmayalım : Biricik olumlu geleneğin, Cumhuriyetin emanet edildiği kuşağız. Koca bir Türk ve Müslüman milletin alınyazısını taşıyoruz; ve hiç şakası olmayan balta girmemiş Finans - Kapital ormanının cöngül kanunları içindeyiz. Daha ciddi, daha samimi, daha uyanık olalım.

MUSTAFA KEMAL : «hepsi kalpak, golf biçimi elbiseler, golf pantolon, yün çorap» giymiş, ne fazla ne eksik oniki arkadaşıyla 25 Mayıs 1919 sabahı o çakaralmaz seferberlik artığı otomobil ve yaylılara binip «DAĞ BA-

e Gelelim
k Ya Ölüm!

KIVILCIMLI

ŞINI DUMAN ALMIŞ GÜMÜŞ DERE DURMAZ AKAR» marşıyla Samsun'dan yola çıkar çıkmaz Yunan İzmir'den denize dökülüverdi mi sanıyoruz Paşanın heybetinden? Finans - Kapital hep öyle yeşil masallar uydurarak en som devrimci davranışları insan üstü, bulutlar ötesinde yitirmek ister.

KANLI PAZAR zehiri içilirken Mustafa Kemal Yürüyüşü dolayısıyla bir yol daha suyun yüzüne çıkan kimi doğruları tekrar edelim :

Objektif güçler bakımından gerçek Mustafa Kemal Yürüyüşünün iki genel karakterini alalım :

1 — Mustafa Kemal, Anadoluya geçmeden, yakın doğunun, en yavuz, hatta zafer kazanmış silahlı gücü (iki orduyu bir araya getiren) üçüncü ordu gibi, merkezi Konya'da bulunan İkinci Ordu da fiilen kurtuluş savaşına girişmişlerdi. İstanbul'da sayılan birinci ordunun başlıca kolorduları Anadoluya geçirilmişlerdi. Mustafa Kemal Anadoluya ayak basarken, Hamidiye kahramanı Rauf bey, Ege bölgesini tarayıp «Teşkilât-ı Mahsusanın »(gizli askercil örgütün) en gözü pek (Çerkez Ethem, Reşit gibi) elemanlarını harekete geçirmiş, ilk kuvayimilliyeci ateşi ağalara, sonra Yunanlı düşmana açmıştı.

Demek kurtuluş savaşında herşey, bütün ülkenin gizli, açık gerçek güçlerini bir merkezde örgütlemekle yürüdü. Şimdiki Mustafa Kemal Yürüyüşünü örgütleyenler, tüm Türkiye'nın benzer örgütlerini birleştirmek şöyle dursun, bir öğrenci ve bir sendika örgütü dışında, başka hiçbir kardeş örgütün katılmaması prensibinde direndiler... Sebep? «Bu işin sorumluluğu», yahut «şerefi» o iki örgüt dışına kaçmasın! Sizin dükkân mı çok iş yapacak, bizim dükkân mı esnaflığı. Faşizme meydan boş kalsın. Dünya bizim elimizde batsın.

Böyle Mustafa Kemal Yürüyüşü olmaz.

2 — Mustafa Kemal, ordu örgütünün haber alma sinirleri işlemezse, her şeyin felce uğrayacağını biliyordu. Batum'dan Edirne'ye dek, Türkiye'nin bütün ordu ve birlik komutanları, yıldırım telgrafları şifresiyle, birbirlerini uçan kuştan haberlendiriyorlardı. Anadoluya kafa tutan, İstanbul hükümetinin içinde gerçek güç ordunun savunma bakanları ve genel kurmay başkanları, Mustafa Kemal'e özel şifrelerle bağlıydılar. Bu derinliğine ve genişliğine haber alma örgütü, dostun, düşmanın ruhu duymadan, Kurtuluş Hareketine dakikası dakikasına iletiyorlardı.

Mustafa Kemal Yürüyüşüne istemedikleri halde candan katılanlar, daha Beyazıt meydanında, faşistlerin suikast hazırlıklarını öğrenip bildirdiler. Ona rağmen, Teknik Üniversite önünde, yani faşist gangsterlerle burun buruna geldikleri zaman bile, savunmak isteyen halkın elini kolunu bağladılar. Zaferi içmeden sarhoş oldular. En basit meşru nefis müdafaasından yoksun bırakılan yığınlar, yüzde yüz bozguna kan ve gözyaşı içinde salındı.

Böyle Mustafa Kemal Yürüyüşü olmaz.

Subjektif kişiler tarafından Mustafa Kemal yürüyüşünün iki özel karakterini de anmadan geçmeyelim.

1 — MUSTAFA KEMAL gençti. Otuz sekiz yaşında «üzerinde ordu müfettişliği üniforması »vardı. Cebinde halifenin saydığı otuzbin altından milyon kez değerde Türkiye'nin sivil-asker bütün güçlerine padişahınkinden daha üstün ve kayıtsız emir verme yetkisi yazılıca bulunuyordu. Ancak, Mustafa Kemal ne o üniformanın ne bu altın yetkinin ürünü olmadı. O kişi olarak emperyalizmin genel bunalımlar çağında Türkiye'de patlamış hemen bütün ayaklanmalara, isyanlara, gizli ihtilal kuruluşlarına, açık çete ve meydan savaşlarına gözünü kırpmadan katılmış adamdı. Yıldırım Orduları Kumandanlığına dek yüzlerce ateş ve bozgun çemberinde denenerek bilgi ve karakter sınavı vermişti.

O nedenle, her biri savaşta rütbe almış nice paşalar, Mustafa Kemal'e güvençle ve bilinçle öncülük hakkını ve görevini tanımışlar, seve seve disiplinle itaat etmişlerdi.

Mustafa Kemal yürüyüşleri ve benzerleri, ancak öyle şefler içindir. «Yürüyüş» örgütçüleri, öyle uzun çıraklık savaşında, ateşler ve bozgunlar içinde sınav vermiş olamayabilirler. Bundan ötürü hiçbiri yadırganmaz. Hiç değilse gençlerin hepsi, çok saygı ve sevgi değer... dünkü çocuklardır. Ne var'ki, sosyal ateşe ve bozguna uğramışları sırf yandıkları ve yenildikleri için taşlamakla üniforma ve yetki sağlanacağına inanmış kişilerin yanılmazlığını tapınç konusu sanmak : tecrübeyi, bilgiyi ve bilinci, bir maşrıkı azamın mürit ağzına tükürüğü yerine geçirmekti.

Böyle «Mustafa Kemal»lerle yürüyüş nereye varır?

2 — MUSTAFA KEMAL (rakibi) Enver Paşayı Anadolu'ya sokmadı. Kimi hüdai nabit ve anadan doğma (Maşrıkı azamlar) da diyelim beğenmediklerini kendi malikanelerine sokmayabilirler. Yalnız, (eski) Paşa Enverin (teşkilatı mahsusasından) yararlanmamazlık edilmedi. Kurtuluş Savaşına en ufak ilgi gösteren İttihatçı olsun, İtilafçı olsun ayırd yapılmadı. Türkiye'nin (eski-yeni) bütün düşünce ve davranış insanlarını Mustafa Kemal ciddiyetle çevresinde toplamaktan ürkmedi. Ve Kurtuluş Savaşının en yanardağlı ortamında, Büyük Millet Meclisini inanılmaz demokratik bir devrim güdümüyle zenginleştirebildi.

Mustafa Kemal yürüyüşünü bir imtiyaz sananlar «yeni»nin «eski» yi domuz görmekle haklı bulunduğu teziyle bir türlü «eskiler» fobisinden silkinemediler. O zaman İkinci Milli Kurtuluş Savaşında polis korkusu, AP'nin Allah korkusunu sömürüşüne döndü.

Böyle «Mustafa Kemal»lerle yürüyüş nereye varır?

Sakın yanlış anlaşılmasın. Mustafa Kemal yürüyüşü yapılmamalıydı değil. Mustafa Kemal gibi yapılmalıydı. «Biz kimiz ki Mustafa Kemal gibi olalım» denemez. Mustafa Kemal değilsen, onun yürüyüşüne de kalkışma. Her adımın kutsal Kurtuluş Savaşına giriş olduğuna inanmıyanın bu yolda işi ne?

Ancak aşağılık cinayeti Pop Gaponlar da hazırlamış olsa, sonunda millete sırtlan yüzünü gösteren Finans - Kapital pişman olacaktır. Yaşayışı durdurabiliyorlar mı? Bir tek insan yaşadıkça : Kurtuluş Savaşı yürüyecektir.

25 Şubat 1967
Türk Solu 67

TÜTÜN SÖMÜRÜSÜNE SON

Baştarafı sayfa 16 da

lur. Kuruyanlar istif edilir,, bastırılır. Balyalar durumuna gelen ürün saklanır, gizlenir, korunur. Tekel eksperleri günün bir saati gelirler. Balyalara gözleri kapalı bir şekilde tesadüfen bir dizi çekerek bakarlar. Bu bakış aynı milli piyango gibidir. Eğer kötü bir dizi çekildiyse ekicinin bir yıllık emeği olan tüm tütün kötü bir puan alır. 20-25 liraya satılır. Eğer iyi bir dizi görülürse bu normal bir puan alır. İşte şans denilen cine, şeytana, periye inanmak gibi bir şeydir.

Bir kilo kuru tütün günümüzün şartlarında kaça mal olur? Yapılan hesaplar sonucu bir kilo tütün : üreticinin ücreti, işçinin asgari ücreti üzerinden hesap edilirse 69,— TL'ye mal edilmektedir. Günümüzde asgari ücretin ise normal bir hayat yaşatamıyacağı gün gibi açıktır.

Tütün baş fiyatının 70 lira olması bir safsatalıktır. Tütün 69 liraya mal olurken, **taban fiyatı** olarak konabilecek olan fiyat, **baş fiyat** olarak konmuştur. Baş fiyat her köyde 5 - 10 kişiye verilir. Geri kalan binlerce üretici 60 - 50 - 40 - 30 TL arasında yok pahasına satar tütününü.

Tütün tesliminde de yüzlerce kilo tütün ya kalitesiz diye, ya küflenmiş, su çürüğü olmuş diye bedavaya alınır. (Toplam kilodan düşülür) Bazı tütünlerin fiatı 20 liraya düşer, bazıları 50 TL ye satılmışken bile 40 liraya satılmış olur. İşte tütün üreticilerinin durumu.

Tüm bunlar neden diye hiç sormayan yok. Herkes çaresizlikler içerisinde bocalayıp duruyor. Örgütsüz olan üreticiler ya tekelce (devletce) sömürülüyor, ya da diğer tütün tüccarlarınca.. İkisinden birini seçeceksin yoksa tamamen açlık ve ölümle karşı karşıya gelirsin. İşsizlik ve pahalılık düzeni kapitalizm içinde yutulmamak için nice zorluklara giren emekçi halkımızın örgütsüzlüğü içler acısıdır. Devrimcilerimiz yine suskun; birbirlerine attıkları çamurlarla kendilerini tatmin ederler. Halkımızın sorunlarını dertlerini görüp ilgilenecek, yol gösterecekleri yerde birbirlerini karalayıp kendi oportünizmlerini gizler duruma girmekteler. Kariyerizm batağı ve her türden oportünizmler içinde daha da kötüye gitmekteler. İşte ustanın dediği gibi «teorisine güvenen herkes veya her eğilim her grup en gerici ittifaklara bile girebilir» «Oportünizmler» dışlandığı ölçüde hortlıyacaktır.» Madem en doğru biziz diyorsunuz bunu birlik içinde çözümlenmesi gerekir.

Devrim için tek yol; tek bir yumruk, tek bir yürek olup gün geçirmeksizin Proletarya Partisinin Reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesi için Devrimci Derleniştir. Derleniş sağlanıp çalışma içinde tüm sorunlar daha sağlıklıca, ikirciliksiz ve zaman geçirmeksizin başarılabilir. Derlenişe gelmeyen; benimsemeyen her grup devrim kaçkını, hain, dönektir.

Yaşasın Derleniş Şiarımız
Kahrolsun Sömürü Düzeni Kapitalizm
Kahrolsun Faşizm. Kahrolsun Emperyalizm

DENİZLİLİ DEVRİMCİ - DERLENİŞÇİ
Bir Grup Tütün Emekcisi.

BURSA'DAN MEKTUP

İPSD Bursa Şubesi Açıldı

Burası Bursa...

Uludağı ve kaplıcalarıyla tanıdığımız yeşil kentimiz. Ama ne yazık ki ne Uludağdan ne de kaplıcalardan Bursadaki binlerce işçimiz ve çalışan halkımız faydalanamaz. Niçin faydalanamaz? Neden faydalanamaz? Bunlar cevabı açık olan sorular.. Herşeyden önce Bursa Türkiyenin dışında değil..

Size Bursadan sözedeceğiz. Konumuz Bursanın yeşillikleri değil. Kaplıcaları hiç değil. O yeşillikler kadar çok olan işçilerimiz ve çalışanlarımızdır konumuz. Sözümüz onlar üzerinedir. Onlar ve onların savaşından; örgütsüz savaşından sözedeceğiz.

Bursa, İşçi Sınıfı Sosyalistlerinden Marksistlerden görev bekleyen bir ilimizdir. Neden görev bekliyor. Söylemeye hacet yok: yarimin eski huyu misali Sosyalistlerimizin dağınıklık huylarından dolayı maalesef İşçi Sınıfımız iki kere dağınık.. Gerçek kurtuluşları için iktidarı ele geçirme eylemleri bir tarafa, günlük yaşamları için vaz geçilmez olan ekonomik (sendikacılık) kavgalarında bile gangster, üç kâğıtcı, uzlaşmacı sendikacıların elinde kıvranmaktadırlar. Ülkemizin bir çok yerinde olduğu gibi Bursada da İşçi Sendikalarının başı Burjuva partililer (CHP'liler) ve Burjuva Sosyalistleri (TİP-llerleme) tarafından tutulmuş durumda. Bu adamların İşçi Sınıfı Cephesinde tuttukları yol da köşeyi dönme yoludur. Çünkü bunların işçi Sınıfına gerçek kurtuluşu gösterme, yani sosyalizmi öğretme diye bir sorunları yoktur. Dolayısiyle İşçi Sınıfına kurtuluşu göstermeyen, Sosyalizmi öğretmeyen her türlü sendikacılık sınıf uzlaşmacılığıdır. Bunun pratik sonucu da, bu tür sendikacılar için, köşeyi dönme savaşından başka bir şey olamaz.

Bursada hemen her siyasi eğilim var. Burjuva Sosyalistlerinin ne yapacakları belli. Gençlik içinde döğüşür görünenlerin de İşçi Sınıfına verebilecekleri bir şeyleri yok. Çünkü Marksist prensip ve sınıf anlayışından yoksunlar. Bir süre önce bir memur derneğinin (Tüm-Der) kongresinde bu gruplardan birisinin (Devrimci Sol) davranışı ittifaklar konusundaki «keskin» prensiplerini gösterdi. Bu arkadaşlar kongrede, YVP'den ayrılmış başı boş bir grup karşısında TİP'le yönetim ittifakına giderek «devrimci» prensiplerini gösterdiler.

İşte devrimci çalışmanın böyle olduğu Bursada sınıf kavgası açısından önemli bir olay da bir süre önce YVP'den ayrılarak Devrimci Derleniş saflarına geçen arkadaşlarla birlikte kurulan İPSD (İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği) olayıdır.

Siyasi anlayışımızdan dolayı her türlü tekecilikten, grupçu, sekter davranışlardan uzak, demokratik yığın örgütlenmesinin örneğini verecek olan İPSD sınıf savaşı açısından büyük önem taşımaktadır. İPSD bir okuldur. Sosyalizm okulu.. İşçiler burada işsizlik - pahalılık cehenneminin gerçek köklerini bulacak, bundan kurtulmanın yolunu öğrenecek ve en kısa zamanda devrimden korkan burjuva sosyalizminin yüzüne tükürmekle kalmayıp, devrimin nasıl yapılacağını bilmeyen küçük burjuva sosyalizmini de kendi yörüngesine çekecektir. Bu yörünge : Bilinçli + Örgütlü + Kararlı = Partili döğüştür.

İşçi Sınıfı bu noktaya geldiği zaman burjuva ve küçük burjuva sosyalistlerinin binlerce kilometre öteden yıldırım yağdırmaları etkisiz kalacaktır. İşçi Sınıfı bu sesleri duymayacaktır.

İşte İPSD'nin önemi İşçi Sınıfının bu bilinçlenme ve örgütlenme savaşında önemli araçlarından, önemli okullarından biri olmasıdır.

İPSD açıldı. Savaşacak.

Konu buraya gelmişken bir olayı daha anlatmadan geçemiyeceğiz.

Olay; bugüne kadarki varlığını ve bundan sonraki yaşama şansını bezirgân (üç kağıtçı) siyasetine borçlu olan bir grubun, Devrimci Derleniş Grubuna karşı yapmış olduğu ve bilinmez olmayan önemli bir bezirgânlığın bizzat bu bezirgânlığa alet edilmişler tarafından İPSD açılışında açıklanmasıdır.

Bezirgânlıkta Bizanslı bezirgânları imrendirecek olan bu siyaset YVP'dir.

Bu siyasetin bezirgânlığını bir arkadaş şöyle anlattı :

«Ben 4 yıldır Mesken PİM şubesinde döğüşüyordum. Ben ve bazı arkadaşlarım sosyalizme Doktorcular tarafından kazanıldık. Bu sempatizan dönemimizde Dr. Hikmet Kıvılcımlının düşünce - davranışını tanıdık. Sosyalizm mücadelesinde bir kez Onu tanıdıktan sonra, sosyalizmi bırakmadan Onun yolundan ayrılmak mümkün değil. Biz genç savaşcılar daldık döğüşe. Fakat bir süre sonra ne olduğumuzu anlayamadan YVP'nin çevresinde bulduk kendimizi. Bursadaki yöneticiler teorik adam, pratik adam diye bir ayrım yaptılar. Kendilerini teorik, bizi de pratik adamlar olarak ilan ettiler. Pratik adamların görevleri de belliydi : teorik adamların emir ve direktiflerini yerine getirmek. İşte değerli arkadaşlarım çok daha başka işler başarabilecek olan bizler, dört yıl bu çalışmayı yaptık. Yaptığımız bu sakat çalışmanın sonucu bulunduğumuz yer, YVP'nin vurucu güçlüğü idi. Bizlerin içinde bulunduğu PİM ise-ki ben yöneticisiydim- Halk Teşkilatı olma görevini yitirmiş, YVP'nin tekkesi durumunda bir örgüttü. Bu devrimci olmayan ilişkinin sonucu ne olmuştur? Külah kapıcı şeflerimizin kariyerist duygularını tatmin etmek ve sakat bir siyasetin ayakta kalmasını sağlamak. Neticede olayı görüp isyan ettiğimiz zaman da «polis» damgası yemek de en büyük kârımız oldu.»

Bu örnek yetersiz gelmiş olacak ki, başka bir arkadaş kalkarak «Ben de bir bezirganlık anlatacağım» dedi. Ve şöyle anlattı :

«Olay PİM'in olağanüstü kongresinde oynanan ve oynatılan oyundur. Bu kongreyi kendisine 3. Kongre haber verilmeyen Devrimci Derleniş, imza toplayarak yaptırıyordu. Bilindiği gibi PİM merkezi YVP'nin elindeydi. Devrimci Derleniş tarafından olağanüstü kongre için yeterli imza toplanmış olacak ki bize İstanbuldan 50 tane delege kartı geldi. Kongreyi almamız için Bursadan 50 delege gelmeliymiş. Biz o zaman Devrimci Derlenişi «canavar» olarak biliyorduk. Ve bu «canavar»a kongreyi kaptırmamak için elimizden geleni yapacaktık. Bizim 50 delege çıkaracak gücümüz yoktu. Örneğin Namık Kemal Şubesinin hiç delegesi yoktu. Neticede biz parası olan ve İstanbulda gezmek isteyen, adamları toparlayarak (ki bir çok arkadaş gibi ben de delege değildim. İstanbul'a gezmeye gidiyordum) İstanbulun yolunu tuttuk. Ben o kongrede divana seçildim. Ayrıca kapıda delege kimlik kontrolu yapan merkez görevlisiydim. Bütün Devrimci Derlenişcilerin delege olup olmadıklarını yokladım. Sıra bizimkilere gelmişti ki, o zaman YVP'nin genel sekreteri olan, şimdiki genel başkanı F. Şakar yanıma gelerek; «bizim arkadaşların yoklanmasına gerek yok» dedi. Gerek olmamalydı. Bir sürü naylon (sahte) delege getirmiştik, onların mı kontrolunu yapacaktık? Neticede bizim «delegeleri» «kontrolumuzla» içeriye aldık. Şunu da hatırlatayım ki, Devrimci Derlenişçiler kontrole yüzde yüz uydular. Sonuç? Sonucu buradaki arkadaşların hepsi biliyor. Devrimci Derleniş o kongreyi 2 oy farkla; 79,a 81 kaybetmişti. Biz de kongreyi kazanmış olmaktan sevinçliydik. Ama bu devrimci olmayan yöntemi, bu bezirgan kongre oyununu ne yazık ki, Devrimci Derlenişin «canavar» olmadığını öğrendiğimiz zaman anlayabildik.»

Olayı böyle hikâye etti arkadaş. Bu oyun Eneski Sosyalizm postuna bürünmüş YVP tarafından Eneski Sosyalizmi, Dr. Hikmet Kıvılcımlıyı militanca döğüştüren Devrimci Derlenişe karşı yapılıyordu.

Konuyu belki uzattık ama yaşadığını ve yaşayacağını bezirgânlığına borçlu olan YVP siyasetini tanıtabildiysek mutluyuz.

KAHROLSUN İŞSİZLİK PAHALILIK DÜZENİ KAPİTALİZM

YAŞASIN SOSYALİZM

İNANCIMIZ SONSUZ - KARARIMIZ KESİNDİR

HEDEFİMİZ PARTİ - AMACIMIZ DEVRİMDİR

FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM

BURSALI DEVRİMCİ DERLENİŞÇİLER

NEWROZ

Newroz her yılın 21 Martında Kürt Halkı tarafından kutlanan tarihi isyanı simgeleyen bayramdır.

Bu bayramın tarihi şu mitolojiye kadar dayanmaktadır :

M.Ö. 3000 yıllarında Bişodilerin büyük hükümdarı Şemşidden sonra İran ve Turan tahtına ülkelere hükmeden Beşinci Hükümdar Zalimkâr Dehhak oturur. Bu zalim hükümdarın sırtında iflah olmaz yaranın hasıl olması baskı ve zulmünün daha da katmerleşmesine sebep olur.

Yaranın iyileşmesi güçtür. Buna rağmen hükümdarın hekimleri hükümdarlarını teskin edebilmek ve kendi çaresizliklerini gizleyebilmek için hergün iki gencin başının kesilip beyinlerinin hükümdarın yarasına sürülmesini önerirler. Öneri kabul edilip uygulanır. Bu uygulamayla hergün halktan iki kişinin ölüme götürülmesi hükümdarın zulmünü daha da ağırlaştırır. Hükümdarın zulmüne karşı hoşnutsuzluğun boyutları giderek büyür ve isyanın başlangıcı olur.

Demirci Kawa'nın önderliğindeki Halk, ellerinde tutuşturdukları ateşlerle dağlardan saraya doğru inerler. Ellerindeki ateşi ve Kawa'nın emeğin gücünü simgeleyen önlüğünü sarayın burçlarına asarlar. İşte Newroz bu isyan gününün simgesi olan bayramdır.

Kürt Halkının zulme karşı baş kaldırışının simgesi olarak kabul edilmiştir. Newroz gününde Kürt Halkı dağlara çıkıp ateş yakar, geceler düzenler, en iyi giysiler giyilir, gelenek yaşatılır. Tüm zalimlere, ve çağdaş zalim uluslararası parababalarına zulmün yıkılışının ve yıkılacağının mesajı iletilir.

Newroz özce Mitolojik olmasına rağmen gerçek bir halk isyanını anlatmaktadır. Çünkü Mitolojiler yalan söylemez. Mitolojiler, toplumların henüz yalan nedir bilmedikleri Barbar çağlarının tarihidir. Mitolojilerdeki olağanüstü

Devamı sayfa 15 de

«Devrimci Yol»un (VI) Çıkmaz Yolu

EMPERYALİZM NE ZAMAN «İÇ OLGU» OLDU? VEYA TÜRKİYEDE FİNANS - KAPİTAL NE ZAMAN DOĞDU ?

Kurtuluş Savaşı'ndan galip çıkan MİLLİ BURJUVAZİ'nin FİNANS - KAPİTAL halinde EMPERYALİZM'le içli dışlı olması çok uzun zaman istemedi.. Öyle Mahirin yaptığı gibi 1950'lere gitmeye hiç gerek yok. Daha 1930'lara gelinmeden «iş tamam»dı...

«Endüstri işletmelerinin birbirleri ile ne dereceye kadar içli dışlı olabilecekleri bir etüdde yapmış olduğumuz şu plandan iyice anlaşılır.

SEBAT DEĞİRMEN T.A.Ş.'nin iştirakleri

— Bomonti bira - Eczayi tıbbiye ve kimyeviye

— Barut İnhisarı - Fişek İnhisarı - Anadolu Çimento - Kartal Çimento

— İsparta Sınai ve Ticaret Deri

— Sabuncuzade Şakir

— Pamuk ve Nebayi Yağ Sanayii (Süreyya Paşa Fabrikası)

— Oryantal Endüstriye Monopolü - Pamuk Sanayi ve Ticareti - Karasu Mensucat - Aslan Eskişehir Çimento
Türk Çim

— Feshane - Adapazarı Ahşap ve Demir Malzeme - Bakırdağ Çimento

— AEG - Türkiye Palamutçuluk - Foçeteyn' Değirmen Taşı

— Türk Sanayi ve Ticareti - Oryantal Karpetmanufakt.

— Ankara Un ve Ekmek
İttihat Değirmen

— Karamürsel Elektrik Şirketi - Omnion Şark

— Yün ve Pamuk İpliği ve Akmişei Saire İktisadi ve Sınai Tesisat

— Ticari ve Sınai - Aksaray Azmi Milli

— Karacasu

— Dokumacılık - Alpullu
Trakya Konservecilik
Sanayi Zeytiye ve Kimyeviye
Hanoman - Rodsark
Adolf - KANSAYSLEBEN

«Yani 1929'da, bir şirketin doğrudan veya dolayısıyla ilgili olduğu şirketler : 2 yerli (fabrika) + 5 ecnebi şirket + 36 endüstri T.A.Ş. olmak üzere, yekûn, 43 tanedir. Halbuki tekmil Türkiye endüstri şirketlerinin sayısı 52'yi geçmiyordu.»

«Mesela kendi ana sermayesi 1 milyon liralık bir şirket olan İş Bankasının 1924 yılındaki iştirakleri 224 bin lirayı geçmezken, 1934 yılındaki iştirakleri 11 milyon 334 bin 492 yavru bulmuştur. (Demek : 10 yılda 11 milyon liralık «yavru» yaratmış her yaştan)» Dr. Hikmet Kıvılcımlı, EMPERYALİZM GEBEREN KAPİTALİZM, S : 40..

Bu değilse nedir FİNANS - KAPİTAL ?

«Netice? Büyük banka kapitalinin ve üstünlüğünün süratle artmasıdır. 1913 - 1914 Almanyasında 9 büyük banka, bütün banka mevduatının (yatırılan paraların) yarısını, banka kapitalinin de % 38'ini elinde tutuyor. 1908 ile 1914 tarihleri arasında Diskonto Bank'ın kapitali 200 milyon marktan 240 milyon, Doyçe Bank'ınki 170 milyondan 300 milyona çıkıyor. (6 yılda kapital, % 25 ila % 76, 1/4 ile 3/4 arasında artıyor.) Türkiye İş Bankası, 1924 yılında «dörtte biri ödenmiş 1 milyon lira sermaye, yani hakikatte 250 bin lira ile başladığı» (10 yıl) halde, kapitali 1926 da 2 milyona ve İtibari Milli ile füzyon yapınca aynı yılda 4 milyona, 1930 da ise «karşılıklığı tamamen ödenmiş» 5 milyona çıkar. Yani 6 yıldaki artışı : itibari kapitali bakımından % 500 (yüzde beşyüz), gerçek (ödenmiş) kapitali bakımından % 2.000 (yüzde ikibin) dir. 6 yılda 5 ila 20 misli artış, Alman bankalarından 30 kere fazla birikiş demektir. 1913 - 1914 Almanyasında 9 büyük banka bütün banka kapitalinin % 38'ini ve mevduatın yarısını mı elinde tutuyordu? 1929 Türkiyesinde 39 yerli milli banka kapitalinin % 82' sine yalnız 4 banka sahipti. Ve 37 milli bankanın mevduat yekûnu 126 milyon küsur lira iken, 2 büyük bankanınki (İş - Ziraat) 99 milyondu : yani, 9 değil) 2 banka tekmil milli banka mevduatının (yarısını değil) % 76'sını (dörtte üçünü) elinde tutuyordu.» (Dr. H. Kıvılcımlı, A.g.e., S : 56-57)

Al sana bal gibi sermaye temerküzü. Finans - Kapital gereği. Eğer Almanyadakine Finans - Kapital diyorsak Türkiyedeki de ondan farklı değil herhalde...

«Bunlar dışarıya endüstri işletmelerinden herbirine bizzat idareciler gönderirler. Daha doğrusu, kodaman endüstri ve kapital sahiplerini, banka kendi idare meclisine alır. Yani : ha Ali - Hoca, ha Hoca - Ali. Hepsinin sonunda banka ile endüstri şahsen de içli - dışlı olur ve esas olanı da budur.»

«Mesela 9 büyük Berlin Bankası, müdür ve memurları vasıtasıyla 751 müessesede kendilerini temsil ettirirler. Türkiyede daha 1929 da hemen bütün büyük endüstri şirketleri 2 si «ecnebi milli» ve 4'ü küçük olmak üzere 8 «yerli milli» ki, topyekün 10 bankanın elinde temerküz eder. Türkiye Milli ve Selanik Bankaları 11, İş Bankası 10,3 Devlet Bankası 20 sanayi şirketine hakimdir. (Hakikatte Devlet Bankalarıyla alakadar 20 müesseseden 3'ü İş Bankasının, 3'ü Sanayii Maadin Bankasının, öteki 3'ü de gene başka bankalarla müşterek olduğuna göre Devlet Bankaları yalnız 11 müesseseye hakimdir.) Geri kalan 4 küçük bankadan ise Türkiye İmar Bankası, İş Bankasına tabi, İstanbul Esnaf ile İktisat Bankaları Selanik Bankasına bağlıdırlar. Hülasa, 6 banka endüstri şirketlerinin % 65'ini bilfiil elinde tutuyor; yahut bilvasıta o şirketlerde («iyi saatte olsunlar» hakkında denildiği gibi) «karışık» bulunuyor.» (Dr. Hikmet Kıvılcımlı. Emperyalizm Geberen Kapitalizm, S : 58)

Banka sermayesiyle sanayi sermayesinin içiçe geçmesi (Mali Oligarşi)... Yetmedi mi ?

«Fakat tabi «İş» bu kadarla kalmaz. Şeker üretimi tamamıyla, dokumacılık, kerestecilik, kükürt, sigortacılık, telsiz, telefon, kibrit inhisarı nihayet standardize ihracat (İş Limited) ile «Hamburg ve İskenderiye gibi mühim mahreç iskelelerimiz» (Mısır - Limited), İş Kâmimport ve ilh... sahaları doğrudan doğruya İş Bankası kartalının kanat gerdiği işlerdir. Şimendiferler inşası (Hükümet ilk demiryolu kredisini açar), şehir imarı (İzmir'e 2 milyon), ambalaj işi (Beşiktaşta), deniz nakliye ve kurtarma işleri (Deniz - İş) gene onun.. Yeniden (Devlet kapitaliyle elele) ampul, cam, sömikok, kâğıt, manifatura ve yünlü kumaş tesisatına hazırlık.. Şekerin akrabasıdır diye, kanve için İktisat Vekâletinden 3 sene imtiyaz. (2.5.1933 gazeteleri) 1933 denberi «Türkiye İş Bankası artık tütün işinde de faal bir rol oynamaya karar vermiştir.(N. Cumh. 19.1.1933) ve ilh... İş'in köle dolayısıyla hakim olduğu ekonomi v.b. teşebbüsleri, «layalemülgaybi illallah!»dır. En münüskül BeB kravatlarından, en muazzam Havai Hatlı Zingal şirketlerine kadar, İş Bankasının gölgesinde çimlenmeyen hemen yok gibidir. (Ve hüve ala külli şeyin kadir!) Dr. H. Kıvılcımlı, a.g.e., S : 61.

Banka kasalarının, sermaye, sanayi, ticaret, büyük toprak mülk sahipliğinin kucaklaştığı yerler olması böyle gerçekleşir... Hamburgda (taa 1930'lara varmadan) şirket kurarak sermaye ihraç etmiş Türkiye burjuvazisi için günümüzde hala «Komprador» diyenlerin, Finans-Kapital varlığını tartışanların bu anlatılanlar ışığında ne diyeceklerini bilemiyoruz. Ama bildiğimiz bir şey varsa o da Türkiyeli tüm ayakları havada devrimciler gibi Mahir'in de Finans-Kapital olayını göremediğidir..

Tüm bu gerçeklikler (1930'lara varmadan Finans - Kapital teşekkülü ve ülkenin yeniden emperyalizme peşkeş çekilmesi) Latin Amerika Debraycılığının rüzgârına kapılmış Mahir için hiçbirşey ifade etmez. O, «Devrimde Devrimcilik»i gereği 1. Milli Kurtuluş Savaşını küçükburjuvaziye yaptırır... Ve küçük burjuvaziyi 1950'ye kadar Türkiyenin hakimi sayar. Yukarıda anlattığımız bankacılık, tekelcilik, şirketçilik, sermaye ihracı vb. işleri de yapan «Türkiye Hakimi» küçükburjuvazi ise hiç şaşmayalım...

«ŞU TÜRKİYE TOPRAĞI NE KÜÇÜKBURJUVALAR YETİŞTİRİYOR BE!»

MAHİR ÇAYAN İÇİN SON SÖZ

Çayanın yeni «devrim teorisi»nin eleştirisinden sonra M. Çayan hakkındaki bu yazıya nokta koyabilmek için Çayan'ın hareketinin sosyal sınıflar savaşında hangi sosyal eğilimin fışkırması olduğunu belirtmek gerekir. M-L bir eleştiri ancak böyle bütünlük kazanabilir. Ancak M. Çayan eleştirisinin bitebilmesi için 971 sonrası yeniden fışkıran «Çayanizm» hareketinin de birlikte değerlendirilmesi gerekir. M. Çayan olayı ne kadar ayrı görünürse görünsün bir «Devrimci Gençlik, «Devrimci Yol», «Devrimci Sol», «Devrimci Kurtuluş» ,«Acil» hatta «Kurtuluş» olaylarından ayrı değil. Bizce bu değerlendirme, proletarya partisinin olmadığı ülkemizde bir türlü işçi sınıfı yörüngesine yönelemeyen Jön Türk gelenekli gençlik orijinalitemiz üzerine olmalı. M. Çayın'ın tezlerini savunur görünen ve M. Çayan'ı önder olarak gören gençlik kesimimizin en geniş bölümünün siyaseti «Devrimci Yol» üzerine kısa da olsa ayrıca durmadan bu genel değerlendirme erken kaçacak...

Çayan'ın tezlerinin eleştirisi sonucu M. Çayan için bir «sol komünist», «narodnik», «kendiliğindenci küçük burjuva devrimcisi» diyerek susmak işin kolay yanına kaçmak hatta bir ölçüde yanılmak olur. Evet Çayan bir küçük burjuva devrimcisidir, narodnik bir hareketin, sınıftan ve yığınlardan kopuk bir küçük burjuva devrimciliğinin temsilcisidir. Ama Mahiri nasıl bir ortam doğurdu? 1971'deki acı yenilgiye rağmen halen on binlerce devrimci genç neden Çayanı büyük bir devrimci teorisyen ve önder olarak görebiliyor? Demek ki Türkiye de (proletarya partisi yokluğu sürdükçe) her gün yeni Çayanlar yaratacak bir sosyal gerçeklik var : gençliğimizin devrimci geleneği... Çayan o gelenekle davranan devrimci

(Devamı arkada)

gençlik yığınlarının önündeki bir lider olarak sınıflar ve yığınlardan kopuk hareketine teorik kılıflar geçirmiş, devrimci geleneğin fışkırttığı gençlik hareketini kendi «sol» devrimci anlayışı için temel yapmıştır. Yani 1971'de bir türlü devrimci hareket reorganize olamadığından işçi sınıfı hareketine aktarılamayan gençlik devrimciliğimiz Çayanı doğurtan olaydır. Bu nedenle aynı ortamda (proletarya partisiz) aynı devrimci gençlik hareketi üzerinde önderlik çabasındaki çeşitli bezirgân Çayanizmler de pek farklı olaylar değildir. Bu nedenle D. Yol eleştirimizin bitiminde M. Çayan için nokta koyabilmemiz olası olacak.

M. ÇAYAN'DAN SONRA NEDEN DEVRİMCİ YOL?

M. Çayan eleştirimizi devrimci yolla tamamlamak planımızın nedeni D. Yolun Mahir'in ortadoks bir takipçisi olmasından değil, Çayan'ın «etkisinde»ki gençlik yığınları içinde D. Yolun en geniş tabana sahip olmasıdır. Bu nedenle de eleştirimizin başlığını da «D. Yolun Çıkmaz Yolu» olarak koyduk. Bizce bu tartışmanın amacı gençliğin M. Çayan olayını aşabilmesi olmalıdır.

Çayandan sonra D. Yolu da almamızın diğer bir nedeni de D. Yolun Çayan'a yaptığı «katkı»lar veya Çayan'ın «gizli» inkârıdır. Diğer guruplardan çoğu (MLSBP, Dev. Sol, v.b.) Türkiye soluna pek yeni katkılar getirmediler. Bu nedenle M. Çayan'a yöneltti̇ğimiz genel eleştiri onlarada yönelmiş oluyor.

PARTİ VE BİRLİK

12 Mart faşizmini gizliyerek 1973'den sonra Türkiye solunda yeni bir canlama dönemine girildi. Bu dönemde Çayan'ın tezlerini ilk savunan yayın organı Devrimci Gençlik oldu. Ancak bu gün «Devrimci Yol» diye anılan siyaset daha derli toplu daha bütünlük gösteren ifadesini «Bildirge»yi izleyerek Devrimci Yol dergileriyle buldu. D. Gençlik kesintisiz II - III dışında fazla bir şey de söylemedi.

Bildirge, başlarken meselelere büyük bir ciddiyetle sarılma pozlarındadır : «içinde bulunduğumuz koşullarda temel siyasi görev Proletarya Partisinin yaratılmasıdır» denir. Gerçekten partisiz dağınık ortamımız için doğru bir görev seçmiş gibidir. D. Yol ama bildirge okundukça «temel siyasi görev dağınıklık Proletarya Partisinin inşası» «Proletaryanın bağımsız siyasi eğilimini yaratma» gibi ilgi çekici başlıklarla sürdürülen tahliller bir kısır döngü ile sonuçsuz kalır durur. «Devrimci hareketin dağınıklığı, örgütsüzlüğü devrimden başka herşeye hizmet etmektedir. Bu gün gibi açık.» (Bildirge sayfa 29.)

«Ve yine tartışmasız bir şekilde ortadadır ki bu koşullarda temel siyasi görev Proletarya Partisinin yaratılması yolunda, bağımsız, devrimci bir hareketinin yaratılması, devrimci hareketinin birliğinin sağlanması yolunda mücadele etmektir». (Bildirge Say. 29-30)

«Evet, Lenin'in dediği gibi» Birlik gerçekten büyük bir dava ve büyük bir şiar»dır bugün» (Bildirge S: 30)

Bildirge böylesine bir «Parti ve birlik» kavgası görünüşündedir. Bu görünüş dağınıklıktan anası ağlamış devrimci gençliğimizi gönülden vurmaya yeterde artar bile... Ama tüm bu «parti» «birlik» naraları görünüş olmaktan öteye bir türlü geçmez, geçemez. Lenin Usta «Birlik gerçekten büyük bir dava ve büyük bir şiar» der. Der ama D. Yol gibi deyip bırakmaz. 1903 reorganizasyon kongresinde (RSDİP II. Kongresinde) 26 ayrı gurubu bir parti çatısı altında birleştirir. Yıllarca çeşitli gurupları birleştirmek için savaşır. Hatta menşevikler partiden kaçtıkça yeniden birleşme kongreleri düzenliyerek, işçi sınıfı minderinde onlarla harman olmaya çalışır. Oportünizmin ipliğini pazara çıkaran Bolşevikler proletaryayı sınıf olarak kavrayana kadar da Lenin'in bu kavgası sürer ve gider.

«Parti» ve «Birlik» isteyen D. Yol bildirgesi hemen bir kaç paragraf sonra «vehbinin kerrakesini» de söyler. Aslında «parti» ve «birlik» gibi sorunu olmadığı göz, boyamaktan öte bu konuda iş yapmaya niyetli olmadığını nasıl bir parti : Devrim, Örgüt ve Çalışma Tarzı, Geçmişin Değerlendirilmesi bölümlerinde açıkça ortaya koyar. D. Yolun çalışma tarzı, ve örgüt anlayışı en doğru olanıdır, (Bunu savunması doğal elbette) D. Yol dışındaki siyasetler revisyonist ve oportünisttir. Bunlarla aynı parti çatısı altında mücadele düşünülemez. (bu anlayış daha sonra D. Yolun ilerki sayılarında daha somut ortaya çıkacaktır) Ör : sayı 11 «Solun Durumu ve Cephe» forumu üzerine başlıklı yazı)

Sanki Lenin'e göre Iskra dışındaki guruplar işçi sınıfı hareketi içinde birer sapma değildir, sanki Rusyada birleşen 26 gurup içinde hiç oportünist, revizyonist yoktur. Bunu kimse iddia edemez. Lenin Usta ciltlerle kitap yazmıştır ekonomistlerin, narodniklerin v.b. lerinin döneklikleri, oportunistlikleri üzerine. Ama aynı Lenin uzun uzun eleştirdiği guruplarla bir parti çatısı altında birleşmeyi, tüm Rusyayı kaplayan tek bir güçlü parti için bir araya gelmeyi o günlerin en kutsal, en vazgeçilmez görevi de saymıştır.. Onun için de «birlik, gerçekten büyük bir dava ve büyük bir şiardır» demiştir... D. Yol kalemşorlarının Leninden bu sözü aktarmaktaki amaçları nedir? Lenin gibi «birlik» mi istiyorlar? Hayır. Onlar (D. Yol) birlik değince kendi adamlarının birliğini anlıyorlar. Birleşmeyle falan uzak yakın bir ilgileri yok... O halde yapılan işin bir tek adı var : bezirgânlık, Lenin bezirgânlığı...

Eğer «Türkiye'de Lenin'in izlediği yolu izleyelim, tüm Türkiye çapında tek bir Marksist parti için güçlerimizi birleştirelim» derseniz D. Yol'un cevabı kesindir, «öyle birleşmeyle oluşacak partiler ancak Sovyetik ayaklanma için geçerlidir, Türkiyede devrim Halk Savaşıyla olacağından gurupların birleşmesi gereksizdir. Hatta Halk Savaşını savunan guruplar bile birleşmemelidir. Herkes ayrı ayrı halk savaşı vermelidir, kim iyi dövüşürse o devrim yapar...» Belki kelime kelime bunları söylemiyor D. Yol.. Ama açık konuşsa bunları demesi gerek... Halk Savaşı için bile bir Proletarya Partisine gerek olduğuna, Proletarya Partisinin ise (dağınıklık var diyorsak) ancak gurupların Marksist bir program çevresinde birleşmeleriyle inşa edileceğine ne der D. Yol? Birleşmeye engel D. Yol'un Halk Savaşını savunmasıyla, Halk Savaşı stratejisi güden diğer guruplarla niye birleşmez D. Yol? «Birleşmeyle oluşmuş partiler Halk Savaşı yapamaz» deniyorsa bir tek Vietnam örneği bile yeter her halde... Vietnam işçi partisi üç partinin birleşmesinden doğmuştur ve Halk Savaşıyla zafere ulaşmıştır. Angolada Halk Savaşıyla emperyalistleri dize getiren MPLA'da bir çok partinin birleşmesinden doğmuştur. (Bak : MPLA Halktır.)

D. Yol, tam bir kısır döngü içindedir parti konusunda. Ne tarafa kaçsa bataklıktan kurtulamamaktadır. Bildirgeden sonraki bir çok sayıda da yeniden tekrarlanan «partileşme süreci» bir yılan hikâyesinden farksızdır. D. Yol «öncü savaşı»na ne zaman başlayacak? «partileşme süreci bitince». «Partileşme süreci ne zaman bitecek?» Gerekli kadrolar yetişinre, Gerekli kadrolar ne devam yetişecek? Allah kerim hele bir acele etmeyin canım...

BİRLİK = İDEOLOJİK BİRLİK NEDİR?

«Solun birliği sorununu biz proletarya partisinin yaratılması sorunu, parti sorunu olarak kavrıyoruz. Solun birliği adına farklı ideolojik siyasi çizgiler arasındaki bir «birlik» anlayışını kabul etmiyoruz. Partinin yaratılmasına giden birlik ancak ideolojik birlik temeli üzerinde yükselebilir» (D. Yol sayı 11 «Solun Durumu ve Cephe» forumu üzerine) D. Yol'un birlik konusunda ne düşündüğünü yukarıdaki paragraf açıklıyor sanırız. Başka sayılarında ve sözlü tartışmalarda da D. Yol'un bu tavrı bir çok kere tekrarlanır durur... Burada D. Yol «birlik ancak ideolojik birlik temelinde yükselebilir» diyor... Kim başka türlü söylüyor acaba? Burası tamam. Ancak bir önceki cümle D. Yol'un ilkelliğini çırılçıplak seriyor gözler önüne, «solun birliği adına farklı, siyasi çizgiler arasındaki bir «birlik» anlayışını kabul etmiyoruz» diyor D. Yol... Yani D. Yol'un ideolojik birlikten anladığı D. Yol siyasetini savunanların kendi içindeki birliği veya Kurtuluş siyasetini savunanların kendi içindeki birliğidir. Parti ancak «ideolojik birlik temeli üzerinde» yükselebileceğine göre ideolojik birliği olan partiler nasıl oluşacak. Cevap açık, D. Yol bir «parti» kuracak, Kurtuluş bir «parti» kuracak, Emeğin Birliği bir «parti» kuracak, Özgürlük Yolu bir «parti» kuracak, Devrimci Halkın Yolu bir «parti» kuracak v.b. v.b. Aslında D. Yol'un bu dediği olmuyor değil.. Sık sık guruplarımız «parti»leşiveriyorlar.. TİP, TSİP, TEP, VP, SDP'nin «ideolojik birlik»li partileri gibi, her gün yeni bir «ideolojik birlikli» partiler kuruluveriyor.

D. Yol partinin «ideolojik birlik» temeli üzerinde yükseleceğini söyleyerek bir doğruyu tekrarlıyor ama «ideolojik birlik»in ne anlamda geldiğini bilmiyor veya bilmek istemiyor. İdeolojik birlik PROGRAM BİRLİĞİ demektir. Bu, Marksist dünyada ezbere bilinmesi gereken en basit gerçekten D. Yol «habersiz»dir. İdeolojik birlik Marksist program çevresinde sağlanır. Partinin tüzüğü o programı benimsemiş devrimcilere programın hayata geçebilmesi için gerekli çalışma biçimlerini, örgütlenme birimlerini, organ ve kişilerin yetki, sorumluluklarını gösterir. Yani tüzük, program denilen binanın inşa edilebilmesi için binanın tuğlaları olacak üyelerin birbirleriyle ilişkisini sağlayan binanın bütünü içindeki ahengi kuran harçtır. Aynı programı benimsemiş, aynı tüzük hükümlerine göre çalışan devrimcilerden oluşur parti...

Bu demektir ki, farklı siyasi çizgiler bir Marksist program üzerinde anlaşabilirler (anlaşmalıdırlar) ve tüzük hükümlerine uyarak değişik siyasi guruplardan gelmelerine rağmen bir parti çatısı altında birleşebilirler. D. Yol istese de istemese de zaten Proletarya Partisi için bu bir zaruret olarak dayatmaktadır. Dünyanın tüm başarılı olmuş çelik çekirdekleri bu yolu izlemiştir. RSDİP, BKP (Bulgaristan Komünist Partisi) Vietnam İşçi Partisi, MPLA, v.b. v.b....

RSDİP'nin 1903 deki II. Kongresinde Lenin Ustanın uğraşıyla 26 ayrı «siyasi çizgi»nin birleştiği gerçeğini D. Yol'a bir kere daha hatırlatmakta yarar var. D. Yöl kalemşorları Bir Adım İleri İki Adım Geri adlı kitabı okumuşlarsa (cahilliklerine bakılırsa okumamış olmaları gerekir.) aynı kongrede Lenin Ustanın tüzüğün I. maddesiyle ilgili önerisinin reddedildiğini, Menşeviklerin tüzük önerisinin kabul edildiğini bilirler. Lenin Usta «verin şapkamı ben gidiyorum, Menşeviklerin tüzük önerisi kabul edildi. Ben bu işte yokum. Gidip (D. Yol'un dediği) İdeolojik birlikli bir parti kurayım yani Iskra çoğunluğunu partileştireyim de

görsün gününü Menşevikler» demedi, diyemezdi... Çünkü Lenin D. Yol'un kalemşorları gibi kafasını yitirmedi, megalomani illetine tutulmadı, bunca dağınıklığa ve faşizmin aldığı bunca cana rağmen D. Yol kalemşorları gibi rahatlıkla ««farklı ideolojik siyasi (hem ideolojik, hem de siyasi, katmerli diye buna denir herhalde D. Derleniş) çizgiler arasındaki birlik»e küfür etmedi. Tersine Lenin «guruplar dönemi», «ilkellik» diye adlandırdığı dağınıklık ortamına RSDİP'in reorganizasyonuyla son verene kadar ayrı siyasi gurupları birleştirmek için savaştı...

D. Yol'un «İDEOLOJİK BİRLİK» anlayışı = TEORİK SEFALET.

D. Yol'un dediğiyle Lenin'in dediği yaptığı veya Bulgaristan Komünist Partisi, Vietnam İşçi Partisi, MPLA'nın kuruluşlarını değerlendirirseg bir çelişki çıkıyor ortaya...

1) Ya RSDİP, BKP, VİP, MPLA v.b. birçok başarılı partide «ideolojik birlik» yoktur... Çünkü bu partiler farklı siyasi gurupların birleşmelerinden doğmuştur. (Bak : Bolşevik Partisi Tarihi, Ne Yapmalı, Bir Adım İleri İki Adım Geri, BKP Tarihi, VİP Tarihi, MPLA Halktır...)

2) Ya da D. Yol kopkoyu bir cehalet içindedir. «İdeolojide birlik» ile farklı siyasetlerin birleşmesinin birbirleriyle uyuşmıyan kavramlar olduğunu iddia etmektedir. D. Yol: Ona göre «İdeolojik birlik» D. Yol siyasetini savunanların birliğidir. Karşıda dev gibi duran RSDİP, BKP, VİP, MPLA gibi örgütlerin «İdeolojik birlik»leri, çeşitli siyasi gurupların birleşmesinden doğmuş «ideolojik birlik»leri D. Yol'un cahil burnunu yere sürer sanırız....

DİMİTROV, III. ENTERNASYONAL, LENİN VE D. YOL

Bu siyasi birlik üstünde dönüp dönüp D. Yol'u eleştirmenin, bu işi kırk kere yapmanın hiç bir bıktırıcı, usandırıcı yanı yok bizce. Çünkü bu eleştiri yalnızca D. Yol'a değil bu konuda cehaleti D. Yol'la paylaşan hemen tüm Türkiye sosyalistlerinedir...

«Uluslararası işçi hareketinin saflarındaki bölünmeyi tasfiye etme dönemine girdiği bir zamanda işçi sınıfının güçlerinin tek bir devrimci proletarya partisinde birleştirmek davası bizim davamızdır, Komünist Enternasyonalin davasıdır.» (Dimitrov, Komünist Enternasyonalin VII. Dünya Kongresine Sunulan Rapor.) Demek ki, D. Yol «solun birliği adına farklı ideolojik siyasi çizgiler arasındaki bir «birlik» anlayışını» kabul etmez ama Dimitrov bu bizim davamızdır der, Komünist Enternasyonalin davasıdır der. Ve Komünist Enternasyonal bu kongrede bütün ülkelerdeki sosyalist partilerin birleştirilmesi doğrultusunda karar alır, bu karar üzerine Ho Şi Minh Vietnamda kendi partisini fesheder, üç partinin birleşmesiyle Vietnam işçi partisi oluşur «Amma uzattık» değil mi? D. Yol'un III. Enternasyonali, Dimitrov'u, Ho Şi Minh'i izlemesi şartı mı sanki? R. Debray, P. Baran, Sweezy ve hepsinden «öte» M. Çayan ne güne duruyor?

Lenin «Sol» Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı'da İngiltereli sosyalistleri eleştirir. Ve sonra onlara yol gösterir :

«Sorunu daha açık seçik koyayım : Bence İngiliz komünistleri (hepsi zayıf olan, bazıları da adamakıllı zayıf olan) dört ayrı partiye bölünen guruplarını, Üçüncü Enternasyonalin ve parlementoya katılma zorunluluğu ilkesine uygun olarak tek bir komünist partisi içinde toplayın» derken, «ideolojik birlik» kurmayın demiyor herhalde. İşin ilginç yanı Lenin'in birleşme önerdiği dört ayrı parti öylesine farklı tezler savunmaktadırlar ki D. Yol'un hayretten ağzını açık bile bırakabilir konu... Ama genede anlaşabilecekleri bir program olmalıdır bu dört partinin, dört ayrı tez bir proleterya partisinde «ideolojik birlik» sentezine ulaşabilmelidir. Lenin bunu istemektedir İngilterell komünistlerden.. Ya D. Yol? Onun ne istediği belli...» Solun birliği adına farklı ideolojik siyasi çizgiler arasındaki «birlik»i istemez D. Yol. O dev aynasında kendi kendisini seyrettikçe «ulan ben ne siyasetmişim be» diyerek şişip kabarmakta kabara kabara patlayan kurbağanın akibetine kendini adamaktadır ve adım adım o akibete uğramakta...

Lenin'in dedikleri de bir kulağından girip öbüründen çıktıktan sonra D. Yol'un akibeti hakkında iyimser olabilmenin olanağı yok.

D. Yol burada «üçüncü emperyalist bunalım dönemi», «geri bıraktırılmış ülke» çürük kolplarına da yapışamıyacak çünkü bir MPLA, bir Vietnam İşçi Partisi örnekleri bile yeterli olacak ağzını tıkamaya. Her iki örgütte «geri bıraktırılmış ülke»de ve «III. Emperyalist buhran dönemi»nde ezilen halkları zafere götürebilmiş örgütlerdir ve de farklı siyasi gurupların birleşmelerinden oluşmuşlardır.

(Devam Edecek)

Parababaları Yine Zam yaptı

Baştarafı sayfa 1 de

kaldırmak için çalışmışlar : Yani halkımızın işsizlik ve pahalılık yangınına karşı tepkisini, hoşnutsuzluğunu baş kaldırışını, cezaevi sürgün, süngü, kurşun, falaka cop ve elektrik gücüyle bastırmışlar. Zaman, zaman şimdi olduğu gibi bu zulumleri katmerli biçimde uygulayan sıkıyönetimler ilan etmişlerdir. Bütün yaptıkları bunlar olmuş.

Buna kanıt mı istiyorsunuz? İşte kanıt :

1914 yılı bir Reşat altını 1 banknot, 1 kâğıt lira. 1927'lerde aynı Reşat altını 10 lira. DP iktidara geldiği sene (1950'de) 24 lira. Yedi yıllık DP yönetimi sonunda : 1957'de 136 lira. Ve nihayet bugün yani 1979 senesinin 20 martında 5400 lira.

Demek ki 1914'ten bu yana elimizdeki paranın değerini on misli, yüz misli, bin misli değil tam 5400 misli düşürmüşler. Eğer elimizde burjuva icadı olan kâğıt para yerine, değerini kendi üzerinde (ya da içinde) altın olarak taşıyan madeni para (altın para) olsaydı, o madeni para içindeki altın miktarının 5400 misli azaldığını (daha doğrusu çalındığını) paranın kalplaştırıldığını biz gözümüzle görecektik. Çünkü paradaki altın rengi kaybolacak, para hepten bakıra kestiğinden yüzü bakır bakır kızaracaktı. Ama elimizdeki para kâğıt para olduğundan biz paranın kalplaştırıldığını değerini yitirdiğini göremiyoruz.

Devletin matbaaları ramazan imsakiyeleri basar gibi habire karşılıksız (yani üzerinde yazılı olan rakama karşılık altın miktarı merkez bankası kasalarında bulunmayan) kâğıt para basıyor. Biz de elimize verilen bu kâğıtların bildirdikleri miktarın karşılığı olan altının merkez bankası kasalarında bulunup bulunmadığını bilemediğimizden, onun kalp olup olmadığını anlayamıyoruz.

Ancak pazara çıkınca anlıyoruz. Pazardaki mallarla kıyasladığımızda elimizdeki kâğıdın ne denli değersiz olduğunu o zaman anlıyoruz. Çünkü paranın değerinin düşürülmesi demek (bu resmi ya da gizli yapılır, resmi yapılırsa adına devalüasyon, gizli yapılırsa enflasyon denir) hayatın o oranda pahalılanması demektir. Ya da tersi : Zam yapılarak hayatın pahalılanması, paranın değerinin düşürülmesi demektir.

Kıvılcımlı'nın dediği gibi «Bu para oyunu, memleketin en büyük politika oyunudur».

İşte bu «ANA» partilerimiz (CHP ve AP) de elli küsur yıllık iktidarları süresince hep bu «en büyük politika oyun»nu oynamaktadırlar ve hayatı binlerce misli pahalılandırmaktan başka hiç bir iş yapmamışlardır.

Yabancı sermaye kanunu, petrol kanunu daha bunlara benzer pek çok kanunu onlar elele verip çıkarmışlardır. Türkiye'yi NATO'ya onlar sokmuştur. Memleketimizin bağrına kama sokar gibi yüzlerce NATO : ATOM : ÖLÜM üssünün sokulmasına onlar göz yummuşlardır. Halkımızı AET'ye İMF'ye onlar teslim etmişlerdir.

Her zaman yaptıkları gibi bugün de mecliste kayıkcı dövüşü yapmaları bizi şaşırtmasın.

Onlar aynı babanın (uluslararası parababalarının), babalarına karşı saygılı ve sadık ama birbirlerine karşı yaramaz evlatlarıdır. Aralarındaki kavga kardeş kavgasıdır. Aralarındaki yarışma, parababalarına «sen mi iyi hizmet edeceksin ben mi iyi hizmet edeceğim» yarışıdır. Bu ANA'ların yavruları olan küçük bezirgân partilerin ise, duruma göre, bir kısmı bir ananın, bir kısmı diğer ananın yanında yer almaktadır. Yani Türkiye'de partiler dövüşü: oyun oynayan (para oyunu) kardeşler dövüşünden başka birşey değildir.

Dedik ki, Türkiye'yi sadece görünüşte bu partiler yönetir. Gerçekte ise Türkiye'yi her kapitalist ülke gibi uluslararası Finans - Kapital yönetiyor. O, şirketleriyle, siyasi partileriyle, CİA'sıyla, kontrgerillasıyla, ülkü ocaklarıyla, kuran kurslarıyla, v.s.örgütleriyle Türkiyenin dört bir yanını örümcek ağı gibi sarmış ve Türkiye halkını sağmal sürü gibi elsiz ayaksız teslim almıştır.

Zam, pahalılık, enflasyon devalüasyon denilen şeylerin tümü bu yerli yabancı Finans - Kapital çetesinin, 45 milyon insanımızı sağmal sürü gibi kullanmasından ve sömürmesinden başka birşey değildir.

Bu rezil düzen ne zamana kadar böyle sürüp gidecektir? Türkiye halkı başta işçi sınıfımız gelmek üzere örgütlenip, siyasete el koyuncaya kadar, parababalarının sömürü ve yağma düzenini parçalayıp yerine kendi düzenlerini kuruncaya kadar.

Tekrar edelim parababaları ve uşağı tefeci - bezirganlar toplam birkaç bin kişiyi geçmeyen küçücük bir azınlıktır. Biz ise 45 milyonluk bir halkız, istersek onları tükürerek boğarız. Ne var ki onların gücü dişlerinden tırnaklarına örgütlü olmalarından gelmektedir. Biz ise onların tersine çil yavrusu gibi darmadağınız. Onun için yerli yabancı parababaları bizi gönüllerince sömürebiliyorlar. Bizim işçi sınıfımız etrafında ordulaşıp «artık yeter» dediğimiz gün, onların son günüdür.

Peki başta işçi sınıfımız olmak üzere halkı kim örgütleyecek? Halkını en bilinçli, en fedakâr üyeleri olan biz sosyalistler, Öyleyse önce biz işçi sınıfı sosyalistleri birleşmeli ve partimizi kurmalıyız. İşçi sınıfı ve tüm halkın karşısına böyle bin parça bölünmüş değil gerçek bir örgüt ve halkın somut taleplerini dile getiren marksist bir programla çıkmalıyız. Ancak o zaman bezirgan partiler elinde bunalmış olan hakımız bize inanabilir ve partimizin arkasında ordulaşabilir. İşte ancak o zaman (yani bu görevleri başardıktan sonra) parababaları tahakkümü son bulabilir ve işsizliğin pahalılığın, zulmun, sömürünün bulunmadığı insana yaraşan bir hayatın yolu açılabilir.

Konya Selçuk Eğitim Enstitüsünde Devrimci Mücadele ve Dağınıklığımız

Ancak korkmaksızın, daha geniş ve daha cesur şekilde gençlik arasında araştırma yapmak gereklidir. Şimdi mücadele zamanıdır. Tüm mücadelenin gidişini; gençlik hem öğrenci gençlik, hem de çok daha büyük bir ölçüde işçi gençlik belirleyecektir. (Lenin -Gençlik Üzerine- sf : 98)

Geçenlerde Konya'da tüm demokratik kuruluşlar halka dağıttıkları bildiride son bombalı saldırıları kınayarak, ÜGD genel merkezinin Konya'ya taşınması ve sıkıyönetim dışı bir bölge olması nedeniyle faşist saldırıların Konya'ya kaydırılabileceğini belirtmişti. Aradan iki üç gün geçmedi, MHP milletvekili Ağâh Oktay Güner'in Konya'ya gelişinin sabahı Selçuk Eğitim Enstitüsü öğrencileri okula giderken silahlı saldırıya uğradı ve Satılmış Karacabey arkadaşımızı fizik olarak yitirdik, üç arkadaşımız da yaralandı.

Yaşadığımız günler sınıflar savaşının çok kanlı biçimler aldığı günlerdir. Hiç şüphe yok ki, rüzgâr eken finans-kapital tekelcileri ile omuzdaşları tefeci bezirgan soyguncuları, hiç beklemedikleri yerlerinden fırtına ile biçileceklerdir. Modern toplum, Firavunların, Nemrutların kan içinde batan antika düzeni değildir. Her gün geveledikleri «Mizan günü» onlara şahdamarlarından ve kursaklarından daha yakındır. İşsizlik ve pahalılık işkencesi ateşinde yanan çoluk çocuğu ile halk, onlardan sokak ortasında genç öldürtmenin hesabını yaman soracaktır.

Daha 1969 şubatının 15. günü tezgâhlanan KANLI PAZAR katliamıyla uluslararası finans-kapital ve ortağı yerli finans-kapitalin niyetinin ne olduğu açık seçik ortaya çıkmıştı. Dolmabahçede demirli Amerikan 6. filosunun önünde secdeye kapanıp namaz kıldıktan sonra, liman şehirlerimize hovardalığa gelen Amerikan filosunu bir yürüyüşle protesto eden otuz bin ilerici ve devrimciyi Taksim'de pusuya düşürerek ucu çivili sopalarla, bıçaklarla saldıran örgütlü yobaz sürüsünün canavarlığı polisin katliama copuyla yardımcı oluşu finans-kapitalin insanlık dışı namussuzca niyetlerini ele vermişti. Ancak olayları insanların görebilmeleri için sadece görme organı olan gözlerinin kör olmaması yetmiyordu. Görme organının ilettiği duyu verilerini kavrayıp değerlendirecek olan sosyal gözlerin de kör olmaması yani insanların sosyal körlükten kurtulmuş bulunmaları gerekiyor. Bu da bilim bilinç sahibi olmayı gerekli kılıyor. İnsanlar ancak o zaman olayları, özellikle sosyal olayları nasılsalar öylece anlayıp kavrayabiliyor.

Oynanan kanlı oyunların uluslararası sermayenin casus teşkilatlarınca hazırlanıp, yerli uşaklarınca sahnelendiğini açıkça gören ve gösteren Dr. H. Kıvılcımlı kurtuluş yolunu da şöyle parolaştırdı. **«KENDİMİZE GELELİM. YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM»!**

O günden bu güne geçen dokuz yıl Dr. H. Kıvılcımlının teşhisinde ve önerdiği çözüm yolunda ne kadar haklı olduğunu bize gösterdi. 12 Mart faşist diktatörlüğü, 1977 1 Mayıs katliamı, 16 Mart 1979 İstanbul Üniversitesi, Balgat, Bahçelievler, Şentepe katliamları, Elazığ, Malatya, Sivas, provokasyonları ve en sonuncusu en aşağılık, en insanlık dışı ve en canavarca olan Maraş katliamı en küçük bir kuşkuya yer bırakmayacak kertede parababalarının niyetini açığa vurdu. Apaçık görüldü ve anlaşıldı ki, yerli yabancı parababaları çetesi Türkiye'de CİA'nın Endonezya planını uygulamak istiyor. Devrimciyim diyen hiç kimsenin bu konuda en küçük ikirciliği olmamalıdır.

Daha ilk günden CHP nin faşizme fidelik edeceği anlaşılmıştı. Dünyanın her yerinde faşistler sosyal-demokrat bir hükümeti devirerek iktidara gelmişlerdir. Almanya, İspanya, Endonezya, Şili, Pakistan olayları bunu gösterir. CHP nin misyonu da budur. Ve bu yolda oldukca başarılı bir yol izleyerek adım adım finans-kapitalin planını uygulamaya çalışıyor. Son sıkıyönetim uygulaması da parababalarının faşist diktatörlüğe sıçramak için attığı bir adımdır.

İşte bütün bu gidişe, finans-kapitalin faşizm emellerine en fazla devrimci gençliğimiz tepki gösteriyor. Faşizme karşı çıplak elle, yiğitçe savaşıyor. Ancak ne var ki bu mücadele çok kanlı sonuçlar doğuruyor ve başarılı da olamıyor. Olması da mümkün değil zaten. Çünkü faşizm ordusuyla, tankıyla, tüfeğiyle, polisiyle, aç kaldırım insanlarından parayla tutulmuş ve komando kamplarında eğitilmiş, şartlandırılmış faşist kiralık katilleriyle saldırıyor. Bizse onun karşısına örgütsüz, dağınık bir halde çıkıyoruz.

Burada şunu da üzerine basarak belirtelim ki : Bu ortamda bazı arkadaşların «öncü savaşı» «silahlı propaganda» gibi anti-Marksist, uçkun sol davranışlara kalkışması Lenin Ustanın deyimiyle «yalnız sersemlik değil cinayettir de.» Üstelik Lenin Usta şöyle diyor : «Yalnız başına öncüyle zafer olanaksızdır. Bütün sınıf, bütün yığınlar öncüyü doğrudan doğruya destekleme durumuna gelmedikçe ya da öncüye karşı hayırhah bir tarafsızlık tutumunu benimseyerek karşı tarafı desteklemeleri olasılığı kesin olarak ortadan kalkmadıkça öncüyü kesin savaşa sürmek sadece bir ahmaklık olmakla kalmaz bir cinayet olur.» (Sol komünizm - sf : 105)

Demek Lenin Ustaya göre bir parti ve yığınların desteği gereklidir savaş için. Bizde ise durum yürekler acısı. Daha ortada parti yok. Böyle bir durumda «öncü savaşı» yapıyorum sanarak heyecanlı üç-beş genci savaşa sürmek devrim üzerine zerrece bilgisi olanların yapacağı davranış olamaz.

Bizlerin görevi günün en can alıcı siyasal sorununu (Proletarya Partisinin Reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesi) ele almak ve yığınları devrime götürecek bir partiye kavuşturmak olmalıdır.

Sosyalist hareketimizdeki gurup - yuvar anarşisi en fazla kendini toplumun en dinamik kesimi olan gençlik içerisinde gösteriyor. Bir türlü MERKEZİ, YIĞINSAL GENÇLİK ÖRGÜTLENMESİNE sıçranamıyor. Sosyalist hareketin dağınıklığı nasıl gençlik hareketine yansıyorsa, diyalektik olarak gençlik hareketinin dağınıklığı da sosyalist hareketimizi olumsuz yönde etkiliyor.

Bilindiği gibi hemen her gurubun ayrı bir gençlik örgütü vardır bugün. Böyle olduğu için de gençlik örgütlerinde küçük dükkâncı anlayış hakim kılınmış, kitleler yanıltılmış ve gençlik hareketinin 1970 öncesi olumlulukları bile ortadan kalkmıştır. Örgütsel dağınıklık eylemde birlik şartlarını ortadan kaldırmış ve faşizme karşı mücadele çok başlı bir biçimde yürütülmeye çalışılmıştır. Elbette bu da başarılı olamamaktadır.

Bugün TEZ : gençlik hareketinin dağınıklığı ise, ANTİTEZ : Gençlik hareketinin birliğidir, SENTEZ : Gençliğin tek yığınsal merkezi örgütüdür. «Bütün anti-faşist gençliğin kendi güçlerinin birleşmesinde çıkarları vardır.» diyor Dimitrof. «Genç sosyalistler her yola başvurarak bütün faşist olmayan gençlik örgütlerini birleştirmeye çalışmalı, faşizme karşı savaşmak için çeşitli biçimleri olan ortak örgütler kurmalıdır.» (F.K.B.C sy : 100) Onun için bizler gençliğin tüm anti-faşist güçlerini tek yığınsal merkezi gençlik örgütlerinde birleştirmek için savaşmalıyız.

Bu genel kanılarımızla Eğitim-Der olayına geçelim :

1975 yılında I. MC nin kurulmasıyla birlikte faşist güçler Konya Selçuk Eğitim Enstitüsünde kesin hakimiyet kurmuşlar ve henüz anti-faşist mücadelenin yeni yeni yükselmeye başladığı bir sırada Dev-Genç'liler ve CIA sosyalizmi PDA Eğitim Enstitüsü kitlesini yanlışlığını anlattığımız halde «pasif direniş»e götürmüşlerdi. Ve o günden sonra üç yıl hiç bir devrimci öğrenci okula gidememiş Eğitim Enstitüsü faşist militanların eğitildiği bir yer haline gelmişti.

CHP ağırlıklı hükümetin işbaşına gelmesiyle birlikte okula yeniden gidilmeye başlamış ve yeni kayıtlarla devrimci öğrenciler büyük bir potansiyel kazanmışlardı. Uzunca bir dönem sık sık toplantılar yapılmış ancak bu toplantılar gurupların gevezelik ettikleri toplantılar olmaktan öteye geçememiştir. Bu dağınıklık ve gurupların horoz dövüşü en sonunda faşistlerin okulda saldırıya geçerek yirmiye yakın arkadaşımızı yaralamasına kadar devam etmişti. Her zaman olduğu gibi okulun açılmasıyla birlikte Devrimci Derleniş bir gençlik örgütünün kurulmasını ve guruplar arasında EYLEM BİRLİĞİ oluşturulmasını savunmuştu. Ancak Dev-Sol ve H. Kurtuluşu bu tekliflerimizi kurulacak bir örgütte ağırlığı alamayacakları için göz ardı etmeye çalışmışlar ve en sonunda arkadaşlarımızın yaralanmasıyla birlikte yeniden tüm gurupları çağırarak önerilerimiz tekrarlandı. Artık üzerinden atlayamayacakları bir nokta da bir yığın örgütünün kurulması temsili bir seçimle demokratikman bütün gurupların yönetimi oluşturmalarına karar verildi.

Bir örgütlenmenin sağlıklı oluşunu belirleyen, 1 — Kuruluş biçimi ve metodu, 2 — Çalışma biçimi ve metodunun sağlıklı olmasıdır :

1 — Eğitim-Der'in kuruluş biçimi ve metodu : Kuruluş aşamasında Eğitim-Der bir ihtiyaçtan doğmuştur. Ve gurupların demokratik bir biçimde katılımını sağladığı için de olumludur. (H. Kurtuluşu, siyasetlerin ortak toplantısında kendisinin de katıldığı kararları daha sonra (seçim günü öz-eleştiri yapacağız diyerek seçimi engellemek istemiş, ancak Derlenişçi arkadaşların kararlı tavrı sonucu provokasyon ortamı yaratmalarına izin verilmemiştir.) Ancak Dev-Sol'un çoğunluğu ele geçirmesinden sonra kuruluş biçimi ve metodundaki tüm olumlu yanlar yok olmuş, Eğitim-Der Dev-Sol'un dar gurupçu çıkarları yüzünden bir tekke haline gelmiştir. Çünkü onlar için Eğitim Enstitüsü kitlesi Konya'da varlık şartları olmaya başlamıştı. Bunun üzerine Devrimci Derleniş yönetimden ayrıldığını kitleye duyurarak, yönetimin hastalıklı yapısı içinde yer almamış ve muhalefet olarak çalışmalarını yürütmektedir.

2 — Eğitim-Der'in çalışma biçimi ve metodu : Eğitim-Der yönetimi, değil bir birim derneğinin ilkelerini, amaçlarını hayata geçirmek, bütün işini bezirgan metotlarla diğer gurupları suçlama, karalama ile her türlü demokratik

Baştarafı sayfa 14 de

ilkeyi kaldırmaya uğraşmıştır. Öyle ki baştan tüm siyasetlerin katıldıkları kararları demokratiklik adına, merkeziyetçilik adına inkâr etmişlerdir. Kuşkusuz onların meşrebi budur.

Çalışma biçimi ve metodundaki anti-demokratikliği biraz açalım :

Her örgütün tabanı ile yönetimi arasında diyaloğun sağlanması ve örgüt çalışmalarını sağlıklı bir şekilde sürdürebilmesi için bir hiyararşisi olur. Bunun en somut biçimi ORGANLAŞMADIR. Organlaşma örgütün en basit üyesinden, yönetim kuruluna kadar tepeden tırnağa örgütlenmesini sağlar. Bu sayede, örgüt, demokratik merkeziyetci kurallar çerçevesinde sağlıklı bir işleyişe kavuşur. Ve yine bu sayede eleştiri özeleştiri mekanizması çalışmaların ilerlemesini sağlar. Organlaşma sağlanamamışsa o örgütte ne devrimci disiplin, ne sağlıklı işleyiş, ne de üyelerin harekette fiilen yer alması sağlanabilir.

Şimdi Eğitim-Der pratiğine geçelim :

a) Eğitim-Der'de organlaşma sağlanamamış, diğer guruplar Eğitim-Der pratiği içinde yerlerini alamamıştır.

b) Bunun sonucu disiplin ortadan kalkmış, okula toplu gidip gelmelerde büyük bir düşüş meydana gelmiştir. Bir örgütün varlık nedeni olan üyelerini, FİİLEN HAREKETE SOKMAK başarılamazsa o örgüte demokratik kitle örgütü diyemeyiz. Olsa olsa tekke örgütü, yahut tabela derneği olur. Olan da budur zaten.

c) Eğitim-Der'de örgüt içi demokrasi sağlanamamış, diğer siyasetlere beşer onar dakika söz hakkı verilirken, Dev-Sol saatlerce gevezelik etme hakkına sahip olmuştur. Bu durum zaman zaman kakvgalara dönüşmüş ve Eğitim Enstitüsü kitlesinin büyük çoğunluğu yapılan toplantılara katılmamaya başlamıştır. Bu toplantıların belki de en ilginç yanı başından sonuna dek Devrimci Derlenişten arkadaşların «BİRLİK» meselesi üzerinde durmaları ve bir küçük-burjuva siyaseti olan Dev-Sol'un tavrıdır. Önceleri Birlik meselesini ağızlarına alamyanlar sonraları yapılan birkaç toplantıda «BİRLİK» şampiyonu kesilmişlerdir. İşte «biz pratikte birlik savunuyoruz» diyerek aslında bu içi boş lafın arkasına «BİRLİK» meselesindeki samimiyetsizliklerini gizlemeye çalışmışlardır. Bunun en somut örneği Satılmış Karacabey arkadaşımızın ölümünden sonra yaptıklarıdır. Bunlar arkadaşın düşüncelerine en küçük bir saygıyı bile esirgemişler ve arkadaşın anısını kongre hesapları uğruna kullanmaya çalışmışlardır. Arkadaşın cenaze töreninde örgütlü davranmak üzere karar alınmışken, «biz önde gideceğiz» diyerek provokasyon ortamı yaratmaya çalışmışlar ve birlikte davranmanın şartlarını bezirgan hesapları yüzünden ortadan kaldırmışlardır. Sonuç olarak yüzlerce insanın iyiniyeti istismar edilmiş, Eğitimli öğrencilerin en somut problemlerine çözüm getirilememiş, örgüt bir kkaç beyinsiz işgüzarın megolaman tavirlarına kurban edilmeye çalışılmıştır.

Ne yazık ki başta «İKİ süper» oportünizm ve objektif olarak muhalefette olan diğer guruplar da Dev-Sol'un ve Eğitim-Der yönetiminin «Bulanık suda balık avlama» politikasına ayak uydurarak birlikte davranmak şöyle dursun, horoz dövüşleriyle ortalığı anacık-babacık gününe çevirmişlerdir.

Hiç şüphe yok ki gençlik hareketinin içinde bulunduğu dağınıklık sosyalist hareketimizin dağınıklığından kaynaklanmakta ve dağınıklık gençlik içinde daha büyük boyutlara ulaşmaktadır. Bu ortamda bizlerin acil görevi «BİRLİK» meselesi olmalıdır. Pek yakında kongre vardır. Ve kongre dağınıklığımızın aynası olacaaktır. O nedenl ebizler başından beri olduğu gibi bundan sonra da gençlik hareketinin birliği ve Proletarya Partisinin reorganizasyonu, yolunda dövüşmeyi görev biliyor, diğer guruplara ve arkadaşlara diyoruz ki :

Namusunu, yüreğini, zekâsını, bilimini, bilincini, zerrece proleter alçak gönüllülüğü ile bağdaştırabilen arkadaşlar; Gençliğin antifaşist mücadelesinde ÖRGÜT ve EYLEM birliği şiarı tutulacak ilk ve tek yoldur.

Var mısınız bu yola baş koymaya?

Yoksanız başka gerekçe aramayın ve üzülmeyin, yoksunuz demektir. Varolanlar İşçi Sınıfı ile köylü yığınları adına sizin yerinize de derlenirler ve dövüşürler. İt ürüyecek Kervan yürüyecektir...

YAŞASINN GENÇLİĞİN FAŞİZME KARŞI SAVAŞI

YAŞASIN GENÇLİĞİN ÖRGÜT VE EYLEM BİRLİĞİ

FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM

Eğitimli Devrimci Derlenişçiler

Çin - Vietnam'a Niçin Saldırır?

(Baştarafı Sayfa 2'de)

list ağa babalarının sırtlarını okşaması, satınalınan silahlardan üç beş kuruşluk komisyon payı gerici yöneticiler için yeterli oluyor. İnsanların biner, onbiner ölmeleri kıllarını bile kıpırdatmıyor adamların. Asıl kaybedenin dünya halkları olduğunu görmüyor, görmek istemiyorlar. Kazanan ne Kuzey Yemendir, ne İdi Amin, ne de ÇKP'nin sosyal şoven yöneticileri ...KAZANAN EMPERYALİST SİLAH TEKELLERİDİR.

ÇİN NEREYE GİDİYOR?

Daha düne kadar ÇKP'yi «Allah» belleyen bir çok devrimci gurup bugün Çin'de kapitalizmin hakim olduğunu söylemeye kadar vardılar. H. Kurtuluşu, H. Yolu, H. Birliği, Partizan v b. siyasetlerin bu kafası Mao'nun 1964 de sonra değişen, M-L temellerden kopup sosyal şoven bir anlayışa yuvarlanan düşüncesinin ürünüdür. Bugün «Sovyetler'de kapitalizm geri dönmüş tür» veya «Sosyal Emperyalizm» hakimdir demekle Çin'i «Sosyal Emperyalist», «kapitalizmin yeniden ege men olduğu bir ülke» olarak görmek birbirinden fark sızdır. «Bir memlekette Coco-Cola varsa orası ya emperyalisttir ya da sosyal emperyalist denilebilecek seviyede yüzeyden değerlendirmeler yapılmakta. Üretici güçler, proletarya diktatörlüğü kavramaları, Lenin'in devlet konusundaki açıklamaları bir kenara atılıp «sosyal emperyalizm»in varlığını «ispat»layan safsatalara inanılmaktadır.

Hacı yatmaz misali her yana yatabilen, hergün birbiriyle çelişen tezler ileri sürse bile ÇKP yöneticilerinin ağzından çıkanı «kanun» sayan CİA sosyalizmi Aydınlık ve SBKP'nin maymunca taklidini hayat felsefesi yapmış ihanet sosyalizmi sahte TKP için çok söze gerek yok. Onlar oldum olası başı bağlanmış, kendi kafasıyla düşünüp davranmayı en büyük zul sayan beyinsizlerdir. «Aydınlık» ÇKP'nin Vietnam'a saldırısını ayakta alkışlarken sahte TKP Çin'de gerçekleştirilmiş devrimi, onlarca yıllık sosyalist üretimi yok sayıp Çin'in sosyal şoven yöneticilerini Çin halkıyla aynı sayıp doğrudan bütünüyle Çin Halk Cumhuriyetini hedef haline getirmiştir.

Biz kendi başıyla düşünüp kendi gövdesiyle davranmayı kendine birincil prensip yapmış Dr. Hikmet Kıvılcımlının öğrencileriyiz. Ne maymunluk, ne Coco-Cola'yı «Sosyal Emperyalizm» işareti sayma meşrebimize yakışmaz. «İki Süper Oportünizm» başlıklı yazıda «Sosyal Emperyalizm» safsatasının boşluğunu serdik gözler önüne. Sovyetlerde «Sosyal Emperyalizm» hakim olamaz dedik. M-L Devlet ve Devrim pren sipleri açısından bu safsatanın bilim karşısında nasıl boş düştüğünü anlatmaya çalıştık. Ama hiç bir zaman SBPK'nin maymunca taklitçisi olmadık. Onun hatasını, yanlışını eksiğini de mertçe söylemeyi yol bildik.

Şimdi, «Çin'de kapitalizm geri dönmüştür» hatta «Çin hiç bir zaman sosyalist olmamıştır» diyenlere şöyle sesleniyoruz :

Çin, 1964'e kadar devrimci çizgisiyle saygı duyduğumuz Mao'nun önderliğinde büyük bir devrim başarmıştır. Çin halkı, binlerce yıllık tefeci-bezirgan medeniyetlerin, emperyalizmin getirdiği yokluğa, yoksulluğa rağmen dünyada ilk anti-emperyalist kavgası vermeyi (1912) ve emperyalistlerle onların uşağı komprodor burjuvaziyi devirerek ÇKP önderliğinde sosyalist halk cumhuriyetini kurmayı becermiş bir halktır. Çin devriminin taşıdığı bazı özellikler (devrim sırasında proletaryanın zayıflığı, devrimde milli burjuvazinin ve küçük burjuvazinin oynadıkları önemli rol) nedeniyle ÇKP politikasıda özellikle 1964'den sonra baş gösteren sosyal şoven eğilimler Çin'i «sosyal emperyalist» olarak görmeyi gerektirmez. Bu anlayış yanlıştır.

Çin devriminde ve sonrasında etkinlik sahibi milli burjuvazi ve küçük burjuvazinin ÇKP politikasında da etkili olması sonucu Mao 1964'den sonra bu sosyal güçlerin siyasi sapıklıklarına yenilmiş ve «devrimci Mao» olmaktan çıkmıştır. Mao kültür devrimiyle proleter ideolojiyi hakim kılayım derken sonraki gelişmelerle proleter ideoloji yerine sosyal şoven bir politikanın esiri olmuştur. Mao'nun ölümünden sonra da hastalık sürmüş, birbirini «sosyal emperyalizm ajanı» olarak suçlayıp duran «çete»lerin, küçük burjuva gurupların külah kapışmalarından geçilmez olmuştur. Bu gurupların içeride kendi aralarındaki çekişmeyi ve zayıf da olsa varlığını duyurmaya başlayan devrimci muhalefetin gelişmesini durdurabilmek için seçtikleri politika, milleti dış olaylarla, savaşlarla oya lamak olmuştur. «Sosyal Emperyalist Sovyet yayılma cılığı»na karşı mücadele ediyoruz denerek olmadık haltlar yenmiştir. Angola'da karşı-devrimci FNLA'ya yardım edilmiş, devrimci bir yönetimin hakim olduğu Etiopya'da Eritre Kurtuluş Cephesi ile olan anlaşmazlık kışkırtılarak E.K.C. kafalarınmak istenmiş (bu oyun tutmamıştır). Kamboçya'da halk düşmanı Pol-Pot kuklası desteklenmiş, İran Şahı, eli kanlı diktatör Pinochet «III. dünya liderleri» diye tanıtılmış ve en son kahraman Vietnam halkına karşı 300.000 asker saldırtılmıştır.

Ancak Çon sosyalist üretimin hakim olduğu bir ülkedir, devrimden sonra da olsa gelişmiş bir proletarya vardır ve er veya geç sosyal-şoven yöneticilerin ipliği pazara çıkacaktır. ÇKP yöneticileri, Çin halkına düşmanlık nedeni olmamalıdır.

VE ZAFER, BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARIN OLACAKTIR!

İPSD Antalya Şubesi Faşist

Baştarafı sayfa 16 da

Bu türden olaylara dur diyebilmenin yolu; tüm marksist gurupların belirli prensipler çerçevesinde birleşmesinden doğacak Proletarya Partisini yeniden örgütlemektedir.

Gün Emperyalizme ve faşizme karşı tek bir yürek tek bir yumruk olarak çıkma günüdür.

YAŞASIN İPSD

ÖRGÜTLÜ HALK YENİLMEZ

ÖRGÜTSÜZ HALK KÖLE HALKTIR

FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM....!

İPSD Antalya Şubesi

Newroz

Baştarafı sayfa 10 da

kişiler ve olaylar ise henüz yazıyı bilmeyen Barbar toplumun bu olayları sözlü aktarmasından doğmuştur. Demokratlar ve Sosyalistler tarihi bir isyanı simgeleyen Newrozu enternasyonalist görevleri gereği bilince çıkarmayı bilmelidirler. Orta Doğu Halklarının ortak Mitolojilerine kaynak olan Newrozu bilimsel raya oturtup kıvılcımlarını çoğaltmak görevimizdir.

devrimci derleniş

işçi sınıfımızdan

Makina Yedek Parça'da Sınıf Mücadelesinde Yeni Adım

Biz Makina Yedek Parça fabrikası işçileri tüm zorluklara ve baskılara rağmen verdiğimiz mücadelede ileri bir adım daha attık.

Bu mücadelemizde, İşverenin baskıları yanında, işverenle birlikte, işçilerin birliğini bölmek, mücadelesini engellemek için tertiplere giren Çelik - İş'in zorbalıklarıyla da karşılaştık. İşveren, işten hiç anlamayan faşistleri, Devrimci işçilere baskı yapmak, verilen yetki mücadelesini engelleyebilmek için fabrikaya alıyordu. Asıl görevleri patron uşaklığı yapmak olan faşistler de, pek çok oyun tertiplediler. İşçilerin haklı taleplerini engellemek için daima yaptıkları demagoji ve yalana başvurdular, işçileri patrona ispiyonladılar, işten attırmaya uğraştılar.

Daha önce patronun yaptığı «işçi babası» pozuna bürünerek bazı arkadaşlarımızı satın almaya kalkması sökmemişti. Şimdi dışarıdan getirttiği patron köpeklerine baskı uygulatmaya kalkacaktı.

İşçilerin hakkı olan yazlık ve kışlık birer çift ayakkabıyı patron önce vermek istemedi, ancak işçilerin direnişiyle karşılaşınca, adi, bezden ayakkabıları vermeye kalktı. İşçiler bunu kabul etmediler, haklarını istediler. Faşistler burada patron köpekliği görevlerini yerine getirip verilen ayakkabıları alarak direnişi kırmak istediler.

Devamı sayfa 6 da

Tütün Sömürüsüne son

Zenginin daha zengin, fakirin daha fakirleştirildiği, işsizliğin ve pahalılığın çekilmez hale geldiği, her gün halktan yana devrimcilerin, yurtseverlerin katledildiği bu kahrolası sömürü düzeni kapitalizm içinde halkımız umutlar peşinde koşturulurken parababaları vurgunlarını (sömürülerini) daha da katmerleştiriyorlar.

Parababaları çoktandır içinden bir türlü çıkamadıkları ekonomik krizlerinin yükünü her günkü yaptıkları yeni zamlarıyla, vergi ve baskı yasalarıyla ve üreticilerin ürünlerini yok pahasına ellerinden alarak halkımıza yüklemek çabası içindeler.

İşte biz de, biz tütün üreticileri üzerindeki sömürüyü gözler önüne sereceğiz :

Tütün devletce (Tekel Bakanlığınca) en çok dış ülkelere satılan ve içte tüketilen bir ürünümüz. Bir çok özel firma (şirketler) tütünden milyarlar kazanır. Tekel (Devlet) milyarlarca lira gelir sağlar. Ve halkımız milyonlarca kilo tütünü tüketir, tonlarca zehiri bilerek ya da bilmiyerek vücuduna aktarır.

TÜTÜN NASIL ÜRETİLİR ?

Bir yılın sekiz ayında dur durak bilmeden gecenin saat 01'nden 20'sine kadar günün 20 saatını verdiğimiz yılmadan çalıştığımız bir ürünümüzdür tütün. Önceleri fideleri yetiştiririz 2 - 2,5 ay fideleri yetiştirmek için otlarını ayıklar, ilaçlar gözümüz gibi bakar yetiştiririz. Daha sonraları bu fideleri tarlalara dikeriz. Belki fideler tutar, belki tutmaz. Tarlamızdaki nem derecesi iyiyse; zamanında yağmur yağarsa tütünler gelişir. 2 - 3 kere çapalanır. 5 kere yaprakları koparılır. İplere dizilir, kurutu-

Devamı sayfa 9 da



İPSD Antalya Şubesi Faşist Köpeklerce kundaklandı

Sınıflar savaşının giderek daha kanlı biçimler aldığı günümüzde, parababaları (Finans-Kapitalistler) düştükleri bunalımın faturasını bir kez daha halkımıza ödetmenin hesaplarını yaptılar ve ödetiyorlar. En son halkımıza ««umut» diye sunulan CHP ve Ecevit artık bugün kimlerin «umut»u olduğunu a;ık seçik ortaya koymuştur.

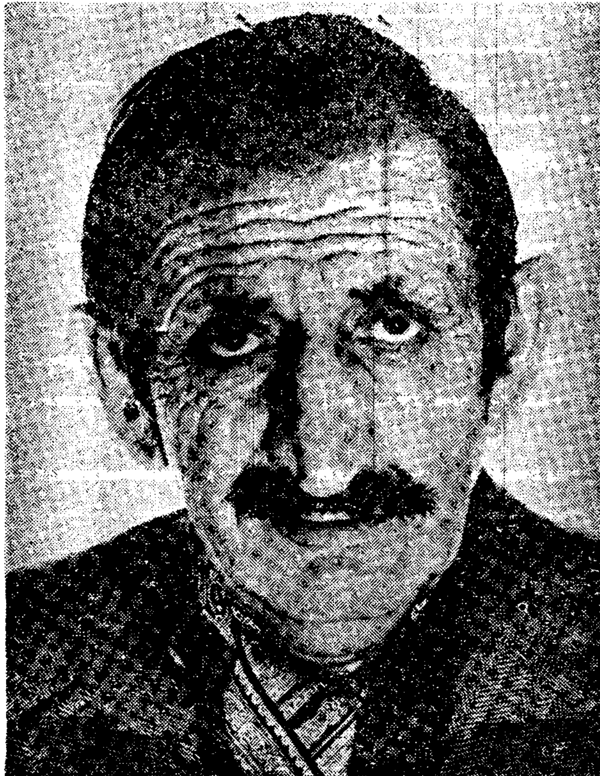
İşsizler ordusu durmadan artarken, halkımız en temel ihtiyaç maddelerini peşi, peşine yapılan zamlar sonucu artık yalnız vitrinlerde görür oldu. Faşist katliamlar sonucu bir çok ilerici, yurtsever, demokrat aydın katledildi. Tüm bunlara karşılık Ecevit hükümeti (Parababaları hükümeti) «sağa da sola da karşıyız» demeçleriyle parababalarına bağlılık yeminleri ederek görev yapıyordu (!) İktidara geldiğinden bu yana halkın lehinde hiç bir şey yapmadı. Parababaları lehine (halkın aleyhine) ise bir çok şeyi fevkalade başardı. Şentepe, Balgat, Bahçelievler ve en son Kahramanmaraş katliamıyla, her gün ortaya çıkarılan gizli örgütler (!) ile ortalık yangın yerine çevrildi. Devrimci yayınlar yasaklandı, dernekler kapatıldı. Yine devrimci kişi ve kuruluşlara yapılan saldırılar Hür basın(!) tarafından (başta TRT olmak üzere) sürekli olarak halkımızdan saklanmakta. Bunun bir örneğini geçtiğimiz günlerde Antalya halkı yaşadı.

İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği Antalya Şubesi, parababaları düzeninin beslemesi faşist köpekler tarafından yakıldı. 9.3.1979 cuma gecesi derneğe gelen köpekler, başta kitaplar ve Devrimci Derleniş Dergilerini son sahifelerine dek yakarak; daha sonra tüm derneği kundaklayarak yakmışlardır. Polisin olay sonrası - Pazartesi günü - keşfe gelinecek demesi (olaydan üç gün sonra) faşistlerin bu işi rahatça yaptıklarının kanıtıydı.

Parabaları gelişen devrimci mücadeleyi İPSD'yi yakmakla durduracaklarını sandılar. Yanıldılar. İPSD'de teşkilatlanan Antalya halkını yıldıracaklarını sandılar, yine yanıldılar. Sabahın erken saatlerinden itibaren derneklerine gelen Antalya'lı devrimciler bu hayasızca saldırıyı çeşitli biçimlerle lanetlediler.

Parababaları düzenine ve satılmış köpeklerine karşı kazanılacak zafer, emekçi halkımızın ve devrimcilerimizin birliğinin eseri olacaktır.

Devamı sayfa 15 de



İSMET DEMİR
(1925 - 1979)

İşçi sınıfının en mütevazi, en yiğit, en fedakar önderlerinden İsmet Demir'i kaybettik.

O, mücadelenin en çetin, teşkilatlanmanın en zor olduğu yapı iş kolunda yıllarca savaştı. Amerikan MWK şirketine karşı **Lummus**, İtalyan-Fransız J.V. Entrops-Techint şirketine karşı **boru hattı işçilerinin**, İspanyol Dragodos Y.C. şirketine karşı **Kadınhan barajı işçilerinin**, Amerikan F.W. şirketine karşı **İzmit Petro-Kimya Tesisleri işçilerinin**, Amerikan Bodgar şirketi ve taşaronuna karşı **rafineri yapım işçilerinin, İskenderun Demir-Çelik tesisleri yapım işçilerinin** grev ve direnişlerini başarıyla yürüttü.

Ama kendisi doğanın en büyük illeti kanser'e karşı fazla direnemedi.

Yaşamı onurumuz, anısı mücadelemize önder olsun!

devrimci derleniş
Sahibi : Ahmet KALE
Sorumlu Md. : F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri : İbrahim Müteferrika Sok. Fazilet Han No : 4/111 Ulus/ANKARA
Yıllık Abone : 60 TL.
Dizgi, Baskı : Halkevleri Basımevi